

Книга #2 от попултурната сензация
на годината – трилогията **КРОСФАЙЪР**

Отразена в теб

световен бестселър автор #1

СИЛВИЯ ДЕЙ

СИЛВИЯ ДЕЙ ОТРАЗЕНА В ТЕБ

Превод: Милена Радева

chitanka.info

„Отразена в теб“ е като шеметно изкачване на върхове сред облаците — оставя те без дъх, в отчаяна нужда от глътка кислород. Чувствената история на Ева и Гидиън от „Открита пред теб“ продължава във втората част на поредицата „Кросфайър“, категорично определян като еротичен романс, който не бива да пропускате.

Гидиън Крос беше пожарът, който ме изгаряше с пламъците на най-тъмната наслада. Не можех да стоя далеч. Не исках. Той беше моят наркотик... моята страст... моето желание... Беше мой.

И двамата имахме рани, останали в душите ни от мрачното минало. Между нас нямаше как да се получи. Беше прекалено трудно, непоносимо болезнено... но имахме и невероятни мигове, когато сме в пълна хармония.

Силвия Дей е световнопризнат автор на повече от десет романа, оглавявали класациите на New York Times и USA Today. Преди да се посвети изцяло на литературата, американската писателка трупва опит в крайно любопитни и разнообразни поприща — от работа в увеселителен парк до преводачески услуги от руски за Американското военно разузнаване.

Днес Publishers Weekly нарича романите ѝ „вълнуващо приключение“, а Booklist ги определя като „дяволски забавни“. Правата за превод на нейните книги са продадени в повече от трийсет страни в целия свят. Тя е носител на наградата за най-добра книга на RT Book Reviews в категория „Избор на рецензентите“, наградата EPPIE, Националната награда „Избор на читателите“ и приза на RomCon — Readers' Crown, и е многократен финалист в номинациите за най-престижните американски отличия за любовна литература — RITA.

През 2012 г. Силвия бе номинирана за най-добър автор в наградите на Goodreads, а Amazon отличи творбите ѝ в категория „Любовни романи“. Повече информация за нея и книгите ѝ можете да намерите на официалния сайт <http://sylviaday.com/>, както и в профилите ѝ: <https://facebook.com/AuthorSylviaDay> и <https://twitter.com/SylDay>.

*На Нора Робъртс,
вдъхновение и истински творец от класа.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Признателна съм на Синди Хуон и Лесли Гелбман за подкрепата, поощренията и най-вече за тяхната любов към историята на Гидиън и Ева. За да напишеш книга, се изисква страст, изисква се страст и да я продадеш и съм много благодарна, че те я притежават.

Бих могла да изпиша цял роман с всичко, за което дължа благодарност на моя агент Кимбърли Уейлън. Поредицата „Кросфайър“ е огромно мултинационално и мултиформатно предизвикателство, а тя никога не пропуска и най-малкия детайл. Точно защото тя владее ситуацията, аз съм свободна да се съсредоточа върху своята част от общата ни работа — писането! — обичам я заради това.

Зад Синди, Лесли, Ким, Клер Пели и Том Уелдън са динамичните екипи на Penguin и Trident Media Group. Искане ми се да мога да спомена всеки един поименно, но наистина е нужно цяло село. Хората, на които трябва да благодаря за усиления труд и ентусиазъм, са буквално десетки. Trident и Penguin обгрижват и подкрепят поредицата „Кросфайър“ на международно ниво и аз съм толкова благодарна за времето, което отделят на моите книги.

Дълбока признателност и за редакторката Хилъри Соурей, която изигра ключова роля в превръщането на „Кросфайър“ в това, което е днес. Тя е моята опора. Голямо благодаря и на моя пиар Грег Съливан, който толкова много улеснява живота ми.

Искам да благодаря и на международните си издатели (повече от тридесет по времето, когато пиша тези редове) за това, че посрещнаха Гидиън и Ева в своите страни и ги споделиха с читатели си. Всички вие сте великолепни! Оценявам го!

А на читателите по целия свят, които прегърнаха историята на Гидиън и Ева — благодаря ви! Докато пишех „Открита пред теб“, бях сигурна, че съм единственият човек, който ще я обикне. Толкова се вълнувам, че вие също го направихте и че заедно ще следваме Ева и

Гидиън по техния път. Горещите и тежки пътища се изминават най-лесно с приятели!

1

Обичах Ню Йорк с онази безумна страст, с която обичах само още едно нещо в живота си. Този град е истински микрокосмос, съчетаващ в едно възможностите на новия свят и традициите на стария. Тук консерваторите живеят рамо до рамо с бохемите, странностите вървят ръка за ръка с уникалните ценности, а пулсиращата енергия подхранва международния бизнес и привлича хора от всички краища на света.

Цялата тази искряща жизненост, неутолимата амбиция и световна сила имаха и свой напълно човешки еквивалент. Който току-що ме бе довел до два разтърсващи оргазма.

Докато отивах боса към огромния дрешник, погледнах към разхвърляното легло на Гидиън Крос и потръпнах от спомена за удоволствието. Косата ми все още беше мокра от душа, а хавлиената кърпа, в която бях увита, беше единствената дреха върху мен. Само след час и половина трябваше да съм на работното си място и това малко ме притесняваше. Очевидно щеше да се наложи да предвиждам специално време за секс в сутрешната си програма, ако не исках вечно да бързам и да се тревожа. Всяка сутрин Гидиън се събуждаше готов да покори света и обичаше да започва доминацията с мен.

Каква щастливка!

Беше началото на юли и температурите в Ню Йорк се покачваха, затова избрах да облека ленен панталон и потниче без ръкави в мек сив цвят, който подхожда на очите ми. Тъй като не умеех сама да си правя прически, прибрах дългата си руса коса в семпла опашка, гримирах се и излязох от спалнята.

В момента, в който стъпих в коридора, чух гласа на Гидиън. През мен премина лека тръпка, когато осъзнах, че е ядосан, говореше тихо и отсечено. Обикновено не се палеше лесно... освен ако не го подразнех аз. Бях в състояние да го накарам да повиши глас и дори да започне да ругае, докато нервно прокарва ръце през прекрасната си дълга до раменете гарвановочерна коса.

През по-голямата част от времето обаче Гидиън беше идеалният пример за абсолютен контрол на властта. Не му се налагаше да крещи. Можеше да накара хората да се разтреперят само с един поглед или с една-единствена дума.

Открих го в кабинета му. Стоеше прав, с гръб към вратата и слушалка в ухото. Скръстил ръце и вперил поглед през прозореца на своя мезонет на Пето авеню, създаваше впечатление за много самотен човек, за личност, която няма нищо общо със заобикалящия я свят, но е напълно в състояние да го управлява.

Облегнах се на рамката на вратата и вперих поглед в него. Бях сигурна, че гледката пред очите ми е много по-вълнуваща от тази, която се разкрива пред него. От мястото, на което стоях, виждах фигурата му, очертана на фона на огромните небостъргачи. Създаваше същото усещане за власт и надмощие като тях. Беше взел душ още преди да успея да се измъкна от леглото. Тялото, към което бях сериозно прираствала, беше облечено в две от трите части на ушит по поръчка костюм, който — вече нееднократно бях признавала — определено ми действаше възбуждащо. Отзад дрехите допълнително подчертаваха стегнатия му задник и широкия гръден кош под елека.

На стената беше закачен огромен колаж от наши снимки. Сред тях имаше и една особено интимна, на която ме беше уловил, докато спя. Повечето от останалите кадри бяха направени от папараците, които го преследваха навсякъде. Той беше Гидиън Крос от „Крос индъстрис“ и на смешната възраст от двайсет и осем години беше един от двайсет и петте най-богати хора в света. Предполагах, че притежава завидна част от сградите в Манхатън. Бях абсолютно убедена, че е най-сексапилният мъж на планетата. И точно той държеше мои снимки навсякъде, сякаш е възможно да съм и наполовина толкова приятна гледка, колкото е той.

Обърна се с грациозно движение и впери леденосиния си поглед в мен. Разбира се, беше усетил, че стоя зад него и го наблюдавам. Нещо преминаваше във въздуха, когато бяхме заедно, появяваше се напрегнато очакване — като затишието, което настъпва, преди да удари гръм. Вероятно нарочно изчака, преди да се обърне към мен, давайки ми възможност да му се полюбувам. Знаеше колко много обичам да го наблюдавам.

Тъмен и Опасен. И само мой.

Господи... Така и не успях да свикна с въздействието, което лицето му имаше върху мен. Изваяните му скули и тъмните вежди, сините очи с огромни плътни мигли и тези устни... така перфектно оформени, че бяха едновременно чувствени и непреклонни. Обожавах, когато ми се усмихваха с неприкрита сексуална подкана, и потръпвах, когато се свиваха в сурова тънка линия. А когато се докосвах до тялото ми, изгарях от желание.

„Боже, чуй се само!“ Направих гримаса, като се сетих колко се дразнех преди от поетичните излияния на приятелките ми за външния вид на техните гаджета. Днес самата аз хълцах от благоговение пред красотата на този сложен, объркан, обезсърчаващ и греховно секси мъж, в когото с всеки изминал ден се влюбвах все по-силно.

Стояхме, вперили поглед един в друг. Той продължаваше да говори на горкия човечец в другия край на линията с все същата намръщена гримаса, но в погледа му хладната раздражителност започна да отстъпва пред горещото желание.

Вече трябваше да съм свикнала с промяната, която настъпва в него, когато ме погледне, но тя все още ме изненадваше толкова силно, че беше в състояние да подкоси краката ми. Този поглед издаваше силата и дълбочината на желанието му да ме чука, което и правеше при всяка удобна възможност, но и ми позволяваше да се докосна до суровата и непреклонна мощ на неговата воля. Всичко в живота на Гидиън беше белязано от властта и нуждата да контролира.

— Ще се видим в събота в осем — каза той, измъкна слушалката от ухото си и я хвърли на бюрото. — Ела тук, Ева, свърших.

По тялото ми премина тръпка, когато чух как произнесе името ми. Каза го със същия властен тон, с който казваше: „Свършвай, Ева“, докато бях под него... изпълнена с него... в отчаян стремеж към оргазма, осигурен ми от него.

— Нямаме време за това.

Отстъпих обратно в коридора, защото знаех, че до него нямам нужния самоконтрол. Нежната дрезгавина на гласа му можеше да ме накара да свърша, само докато го слушам. А докоснеше ли ме, веднага се разтапах.

Побързах да отида в кухнята, за да направя кафе.

Той измърмори нещо под нос и ме последва. Не беше никак трудно да ме настигне с широките си бързи крачки. В следващия миг

се озовах до стената на коридора, плътно притисната от метър и деветдесет сантиметра мускули и сексапилна мъжественост.

— Нали знаеш какво става, когато бягаш, ангелче? — попита Гидиън. Захапа леко долната ми устна и после нежно погали мястото с език. — Хващам те.

Въздъхнах щастливо, усетих как вътрешно се предавам, тялото ми се отпусна и се остави на удоволствието да е толкова плътно притиснато в неговото. Желаех го непрекъснато, толкова дълбоко, че усещането граничеше с физическа болка. Изпитвах към него плътско желание, но и нещо много повече. Нещо толкова ценно и дълбоко, че страстта на Гидиън към мен не събуждаше неприятните асоциации, които бих изпитала с друг мъж. Опитът на всеки друг да ме подчини и притисне с тежестта на тялото си би предизвикал в мен ужасяваща паника, но с Гидиън това никога не представляваше проблем. Той знаеше точно от какво имам нужда и колко точно бих могла да понеса.

Неочакваната му усмивка накара сърцето ми да подскочи. Докато стоях изправена пред красивото му лице, обрамчено от блестящата тъмна коса, краката ми започнаха да омекват. Дългите бунтарски кичури бяха в такъв разрез с иначе цивилизования му вид на бизнесмен.

Потърка носа си в моя.

— Не можеш да ми се усмихнеш така и после просто да си тръгнеш. Кажи ми какво си мислеше, докато говорех по телефона.

Изкривих устни.

— Мислех си колко си невероятен. Направо е отвратително колко често мисля за това. Крайно време е да го преодоля.

Той хвана задната част на бедрото ми и ме притисна по-плътно до себе си, започна да ме дразни, като раздвижи ханша си и се отърка в мен. Беше невероятно добър в леглото. И го съзнаваше.

— Проклет да съм, ако ти позволя да го преодолееш.

— Така ли? — Топлината бавно плъзна по вените ми, тялото ми копнееше за него. — Само не ми казвай, че искаш поредната жена, която да увисне на врата ти. Доколкото си спомням, не си падаш по мацки с неоправдано високи очаквания към теб.

— Това, което искам — започна той и обхвана брадичката ми с ръка, като галеше долната ми устна с меката част на палеца си, — е

непрекъснато да мислиш за мен, така че да нямаш време да мислиш за никой друг.

Поех си въздух бавно и внимателно. Бях изцяло подвластна на изгарящия поглед в очите му, на провокативния му тон, топлината на тялото и страхотната миризма на неговата кожа. Действаше ми като наркотик, от който нямах никакво желание да се отказвам.

— Гидиън — въздъхнах, замаяна.

Той изстена леко и впи великолепните си устни в моите, пропъждайки всички мисли за това колко е часът със страстна дълбока целувка. Целувка, която почти успя да отвлече вниманието ми от несигурността, която току-що бе проявил.

Зарових пръсти в косата му, стиснах я така, че да не може да помръдне, и отвърнах на целувката. Плъзнах езика си по неговия и започнах да го галя. Бяхме двойка от съвсем скоро. По-малко от месец. Още по-лошо — нито един от двамата ни не знаеше как да поддържа връзка като тази, която се опитвахме да изградим, връзка, в която отказваме да крием факта, че и двамата имаме сериозни проблеми.

Той обви ръце около мен и ме притисна собственически.

— Исках да прекараме уикенда заедно на плажа във Флорида. Голи.

— Ммм... звучи добре.

Повече от добре. Колкото и да ме възбуждаше видът на Гидиън, облечен в костюм, далеч повече обичах да го гледам гол. За момента реших да премълча, че няма да съм свободна този уикенд.

— А сега се оказа, че трябва да прекарам събота и неделя в работа — измърмори той, движейки устни върху моите.

— Работа, която вероятно си отложил, за да бъдеш с мен.

Напоследък си тръгваше по-рано от офиса, за да имаме повече време да сме заедно. Можех да си представя какво му струва това. Майка ми бе омъжена за трети път и всичките й съпрузи бяха богати, влиятелни бизнесмени. Знаех, че цената за големите амбиции са дългите часове извън дома.

— Плащам на други хора доста солидни заплати, за да мога да съм с теб.

Чудесно измъкване, но раздразнението, което се появи в погледа му, ме накара да сменя темата:

— Благодаря! А сега нека направя кафе, преди съвсем да сме закъснели за работа.

Гидиън прокара език по долната ми устна и ме пусна.

— Искам утре да тръгнем в осем вечерта. Вземи си леки дрехи. В Аризона е сухо и горещо.

— Какво? — Премигах учудено, докато той се отдалечаваше към кабинета си. — Работата ти е в Аризона?

— За съжаление.

„Оооо... Не!“ Вместо да рискувам да остане без кафе, реших да отложам спора и се отправих към кухнята. Прекосих просторния апартамент на Гидиън, който впечатляваше с изисканата си довоенна архитектура и тесните сводести прозорци. Токчетата ми почукваха по блестящия под от тиково дърво и меко потъваха в скъпите френски килими. В луксозния интериор преобладаваха тъмното дърво и меките неутрални цветове, освежени от ярки акценти. Макар да личеше, че всичко е направено с много пари, пространството беше топло и приветливо — приятно местенце, където да се отпуснеш и да се оставиш някой да те глези.

В кухнята веднага приготвих една чаша с капаче и пуснах машината. Гидиън дойде при мен. В едната си ръка държеше мобилния телефон, а през другата беше праметнал сакото си. Извадих още една от преносимите чаши, пуснах кафе и за него и отидох до хладилника за обезмаслена сметана.

— Може би така е по-добре — казах и се обърнах, за да му припомня за проблема със съквартиранта ми. — Този уикенд трябва сериозно да си поговоря с Кари.

Гидиън пусна телефона във вътрешния си джоб и закачи сакото си на един от високите столове до бара.

— Идваш с мен, Ева.

Въздъхнах и сипах малко сметана в кафето си.

— И какво ще правя там? Ще се търкалям гола в леглото и ще чакам да свършиш работа, за да ме изчукаш?

Той впери поглед в мен, взе чашата си и започва да отпива от горещото кафе с прекалено спокойно изражение на лицето.

— Ще се караме ли?

— А ти ще проявиш ли малко разум? Вече говорихме за това. Знаеш, че не мога да оставя Кари след онова, което се случи снощи.

Преплетените голи тела, които бях заварила в хола си, определено придаваха ново значение на израза „пълно мазало“.

Върнах сметаната в хладилника и изпитах чувството, че силата на волята му неумолимо ме тегли към него. Имах това усещане още от самото начало на връзката ни. Стига да искаше, Гидиън можеше да ме накара да *почувствам* желанията му. И ми беше изключително трудно да потисна онази част от мен, която копнееше да му даде всичко, което пожелае.

— Ти ще се погрижиш за бизнеса си, аз ще се погрижа за най-добрия си приятел, а след това отново се връщаме към това да се грижим един за друг.

— Ще се върна чак в неделя вечер, Ева.

Ооо... При мисълта, че ще сме разделени толкова дълго, усетих болка в стомаха си. Повечето двойки не прекарваха заедно всяка свободна минута, но ние не бяхме като повечето двойки. И двамата имаме своите си комплекси, чувствахме се несигурни и бяхме толкова пристрастени един към друг, че ни беше нужен непрекъснат контакт, за да можем да функционираме. Мразех да съм далече от него. Рядко минаваха повече от няколко часа, без да мисля за него.

— Ти също не можеш да го понесеш — каза той тихо, гледайки ме с онзи пронизателен поглед, който разбираше всичко. — До неделя вечерта и двамата ще сме тотално скапани.

Духнах кафето и бързо отпих. Не можех да преглътна мисълта, че трябва да изкарам целия уикенд без него. Нещо повече, мразех самата идея той да прекара толкова време далече от мен. За него светът беше пълен с възможности за избор, с жени, чийто живот не е така сложен и объркан като моя.

Въпреки всичко успях да кажа:

— И двамата знаем, че не е здравословно да се държим по този начин, Гидиън.

— Кой го казва? Никой не може да знае какво изпитваме ти и аз. Добре, трябваше да му призная, че е прав.

— Трябва да тръгваме за работа — припомних му, макар да съзнавах, че нерешеният проблем ще ни измъчва през целия ден.

По-късно все щяхме да измислим нещо, но засега не намирахме изход. Той се облегна на барплота, кръстоса крака и упорито отказа да тръгне.

— Единственото решение е да дойдеш с мен.

— Гидиън — започнах да почуквам нервно с крак по скъпите плочки на пода, — не мога просто да се откажа от живота си заради теб. Ако се превърна в някоя кукла Барби, много скоро ще се отегчиш от мен. Господи, аз самата ще се отвратя от себе си. Нищо няма да ни стане, ако прекараме два дни, решавайки други проблеми в живота си, колкото и да ни е неприятно.

Погледна ме право в очите.

— Прекалено опърничава си за Барби.

— Явно краставите магарета се подушват.

Гидиън се изправи и в миг замечтаната му чувственост отстъпи място на силно напрежение. Беше толкова променлив, точно като мен.

— Напоследък медиите ти обръщат доста голямо внимание, Ева. Вече за никого не е тайна, че си в Ню Йорк. Не мога да те оставя тук, докато ме няма. Ако е необходимо, вземи Кари с нас. Можеш да се караш с него колкото поискаш, докато чакаш да свърша работа и да се прибера да те изчукам.

— Ха!

Бях му благодарна за шеговития опит да разведри атмосферата, но той не ми попречи да разбера истинската причина да не иска да сме разделени — *Нейтън*. Моят бивш доведен брат беше истински кошмар от миналото ми и Гидиън очевидно се страхуваше, че можеше да се появи и в настоящето. Колкото и плашещо да беше, не можех да не призная, че вероятно има основания. Маската на анонимността, която ме предпазваше години наред, беше разбита от връзката ни, която изведнъж се оказа в центъра на публичния интерес.

Господи... сега не беше времето да спорим точно за *това*, но знаех, че за подобно нещо Гидиън не би отстъпил. Беше мъж, който никога не би споделил с друг онова, което притежава, би се борил със съперниците си докрай и без всякаква милост и никога не би допуснал да ми се случи нещо лошо. Аз бях неговият шанс да е себе си и да се чувства сигурен, и затова бях нещо рядко и безценно. Гидиън погледна часовника си.

— Време е да тръгваме, ангелче.

Взе самото си, след което ми направи знак да мина пред него през луксозния хол, откъдето грабнах дамската си чантичка и сака, в който бяха маратонките ми и другите необходими вещи. След няколко

минути вече бяхме стигнали с частния му асансьор до партера и се настанявахме на задната седалка на черното бентли.

— Здравей, Ангъс — поздравих аз шофьора, който в отговор докосна с два пръста старомодната си фуражка.

— Добро утро, госпожице Трамел — отговори той с усмивка.

Беше възрастен господин с прошарена червеникава коса. Харесвах го по много причини, не на последно място сред които беше фактът, че вози Гидиън още от училищните му години и очевидно е искрено привързан към него.

Хвърлих поглед на ролекса, подарък от майка ми и пастрока, и се успокоих, че все пак има шанс да стигна в офиса навреме... освен ако не попаднем в задръстване. Докато си мислех за това, Ангъс умело се вля в потока от коли и такситата на улицата. След напрегнатата тишина в апартамента на Гидиън врявата на Манхатън ми действа като доза кофеин и ме разбуди окончателно. Звукът на клаксоните и потропването на гумите по капациите на шахтите ме активизираха. От двете страни на задръстената от трафика улица се движеха потоци забързани пешеходци, а небостъргачите се издигаха амбициозно нагоре и оставяха всички нас в сянка, макар слънцето да се изкачваше все по-нагоре.

Господи, наистина обичах Ню Йорк! Всеки ден се опитвах да попия по малко от излъчването му и да го направя част от себе си.

Отпуснах се на кожената седалка, хванах ръката на Гидиън и леко я стиснах.

— Ще се чувстваш ли по-добре, ако двамата с Кари се махнем от града за уикенда? Може да прескочим за малко до Лас Вегас.

Гидиън присви очи.

— Да не би Кари да ме възприема като заплаха? Затова ли не искаш да дойдете с мен в Аризона?

— Какво? Не. Не мисля, че има такова нещо — отвърнах бързо, преместих се на седалката и го погледнах в очите. — Понякога се налага да разговаряме цяла нощ, преди да успея да го накарам да се разприказва.

— Не мислиш, че има такова нещо? — повтори отговора ми той, пренебрегвайки всичко, освен първите думи, излезли от устата ми.

— Може би мисли, че вече не може да разчита на мен, когато има нужда, защото непрекъснато съм с теб — опитах се да поясня и

задържах чашата си с две ръце, защото колата попадна в дупка на пътя.
— Виж какво, трябва да се научиш да не ме ревнуваш от Кари. Когато ти казвам, че ми е като брат, значи наистина е така. Не е необходимо да го харесваш, но се налага да приемеш, че е неразделна част от моя живот.

— Каза ли му същото и за мен?

— Не е необходимо. Той много добре го знае. Опитвам се да постигна някакъв компромис.

— Аз никога не правя компромиси.

Вдигнах учудено вежди.

— Сигурна съм, че в бизнеса не правиш. Но тук става въпрос за отношения между хора, Гидиън. А те изискват да дадеш и...

Прекъсна ме с тихо изръмжаване:

— Мой самолет, мой хотел и ако решиш да излизаш, ще бъдеш съпроводена от охрана.

Неочакваната му капитулация ме изненада и дълго време не успях да кажа нищо. Той впери проникателните си сини очи в мен, сякаш искаше да ми каже: „Или това, или нищо“.

— Не смяташ ли, че е малко прекалено? — попитах предпазливо.
— Кари все пак ще е с мен.

— Ще ме извиниш, но след случилото се снощи, му нямам особено доверие, че ще гарантира безопасността ти.

Отпи от кафето и ми даде да разбера, че за него въпросът е изчерпан. Беше отстъпил толкова, колкото смяташе, че е възможно.

Можех да се подразня от властното му държание, но добре разбихах, че основният му мотив е безопасността ми. Имах доста тъмни скелети из миналото си, а връзката ми с Гидиън ме беше поставила в центъра на медийното внимание, което лесно можеше да доведе Нейтън Баркър до вратата ми.

Освен това желанието да контролира всичко наоколо беше неотменна част от същността на Гидиън. Трябваше да го приема такъв, какъвто е.

— Добре — съгласих се аз. — Кой от хотелите е твой?

— Имам няколко. Можеш да си избереш — отвърна той и се загледа през прозореца. — Скот ще ти изпрати имейл със списъка. Кажи му какво си решила и той ще направи всичко необходимо. Ще пътуваме натам заедно и ще се върнем пак заедно.

Облегнах се назад, отпих от кафето и забелязах, че е свил ръце в юмруци. Отражението на лицето му в затъмнения прозорец беше безизразно, но усещах, че е потиснат.

— Благодаря ти — прошепнах.

— Недей. Никак не съм доволен от това, Ева — отвърна той и един мускул на брадичката му потрепери. — Твоят съквартирант се държи като задник, а аз съм този, който трябва да прекара уикенда без теб.

Не ми харесваше да го виждам толкова нещастен, затова взех чашата от ръцете му и я поставих в специалната поставка заедно с моята. След това седнах в скута му и го обкрачих. Прегърнах го през раменете.

— Оценявам това, че отстъпи, Гидиън. Означава много за мен.

Той впери блестящите си сини очи в мен.

— Знаех си, че ще ме подлудиш още в момента, в който те видях.

Усмихнах се на спомена за първата ни среща.

— Просната по задник във фоайето на „Кросфайър“?

— Преди това. Отвън.

Намръщих се и попитах:

— Къде отвън?

— На тротоара.

Гидиън стисна бедрата ми по онзи властен и собственически начин, който ме караше да изгарям от копнеж по него.

— Точно отивах на една среща. Ако се бях забавил и минута, щях да те изпусна. Тъкмо се бях качил в колата, когато ти се появи зад ъгъла.

Спомних си бентлито, спряло до бордюра в онзи ден. На идване бях прекалено впечатлена от сградата, за да обърна внимание на елегантната кола, но си спомням, че я видях на тръгване.

— Порази ме още в мига, в който те зърнах — каза той с дрезгав глас. — Не можах да откъсна поглед от теб. Пожелах те веднага. Безумно. Брутално.

Как можех да не забележа, че първата ни среща е означавала много повече, отколкото си бях представяла? Мислех, че се бяхме сблъскали случайно. Но той вече си е тръгвал... Което означаваше, че се е върнал съвсем съзнателно. Заради мен.

— Спря точно до колата — продължи той — и изви глава назад. Гледаше нагоре към сградата, а аз си те представих, застанала на колене, да гледаш по същия начин нагоре към мен.

Ниският секси глас на Гидиън ме накара да потръпна върху коленете му.

— По какъв начин? — прошепнах аз, хипнотизирана от пламъка в очите му.

— С възнание. С известно благоговение... и с малко страх. — Сложи ръце под дупето ми и ме притисна по-близо до себе си. — Не можех да не те последвам вътре. И те заварих точно така, както си те представях, почти коленичила пред мен. В този момент вече виждах в съзнанието си десетките неща, които мога да ти причиня, стига веднъж да ми паднеш без дрехи.

Преглътнах. Спомних си, че и аз реагирах по подобен начин, когато го видях.

— Когато за първи път те видях, веднага помислих за секс. Безумен, главоzymaйващ секс.

— Забелязах — отвърна той и плъзна ръце по гърба ми. — Знаех, че и ти си ме *видяла*. Че си видяла какъв съм... какво нося в себе си. Каква е същността ми.

И това ме накара да се просна по задник — в буквалния смисъл на думата. Тогава погледнах в очите му и разбрах какво огромно напрежение таи в себе си, какви тъмни сенки пълзят из душата му. Съзрях в него и сила, и ненаситност, и власт, и желание. Някъде дълбоко в себе си знаех, че ще ме завладее изцяло. Беше истинско облекчение да разбера, че и той е почувствал същия катаклизъм по отношение на мен.

Гидиън сложи ръце на раменете ми и ме притегли, докато челата ни се допряха.

— Никой преди това не ме е виждал, Ева. Ти си единствената.

Гърлото ми болезнено се сви. В много отношения Гидиън бе непреклонен и суров, и въпреки това беше толкова сладък към мен, почти като дете. Това ми харесваше, защото беше чисто и спонтанно. И ако никой друг не си бе направил труда да погледне отвъд красивото му лице и солидна банкова сметка, не заслужаваше да го познава.

— Нямах представа. Ти се държа толкова... хладно. Сякаш изобщо не ти направих впечатление.

— Хладно? — удиви се той. — Изгарях от желание по теб. Оттогава съм тотално прецакан.

— Много мило! Мерси!

— Ти ме накара да изпитвам нужда от теб — продължи той с дрезгав глас. — А сега не мога да понеса мисълта, че два дни няма да те видя.

Хванах брадичката му с две ръце и го целунах, плъзгайки нежно и извинително устните по неговите.

— И аз те обичам — прошепнах на прекрасната му уста. — И аз не искам да се отделям от теб.

Отвърна на целувката ми с настървение, сякаш искаше да ме погълне цялата. Прегръдката му обаче беше нежна, притискаше ме до себе си внимателно, почти с благоговение, като че ли бях някакво безценно притежание. Когато се отдръпна, и двамата дишахме тежко.

— Аз дори не съм твой тип — подразних го, опитвайки се да развеселя атмосферата, преди да отидем на работа.

Предпочитанията на Гидиън към брюнетки бяха добре известни и още по-добре документирани.

Усетих, че колата отби и спря. Ангъс излезе, за да ни осигури известно време насаме, оставяйки двигателя и климатика включени. Погледнах през прозореца и видях, че сме пред „Кросфайър“.

— Като спомена типа... — Гидиън се облегна назад и отпусна глава върху облегалката. После пое дълбоко въздух: — Корин много се изненада, когато те видя. Не си това, което е очаквала.

Стиснах зъби, когато Гидиън спомена името на бившата си годеница. Знаех, че за него тази връзка е била повече приятелство и спасение от самотата, отколкото истинска любов, но не можех да се отърва от завистта, която ме гризеше. Ревността беше един от най-ужасните ми недостатъци.

— Защото съм руса ли?

— Защото... не приличаш на нея.

Дъхът ми секна. Не ми беше идвало на ум, че за него Корин е образецът. Дори Магдалин Перес — една от приятелките на Гидиън, която много искаше да му е нещо повече — бе споделила с мен, че е пуснала тъмната си коса толкова дълга, за да прилича на Корин. Не бях схванала пълния смисъл на думите ѝ. Господи... ако това беше вярно, Корин има много по-голяма власт над Гидиън, отколкото бих могла да

понеса. Стомахът ми се сви, сърцето ми заби по-силно. Мразех я, без да имам смислена причина. Мразех я за това, че беше притежавала дори миниатюрна част от него. Мразех всяка жена, която познава допира му... страстта му... невероятното му тяло.

Започнах лекичко да се отдръпвам.

— Ева — спря ме той, като стисна бедрата ми малко по-силно. — Не знам дали е права.

Погледнах надолу и забелязах пръстена на дясната му ръка, пръстена, който му бях дала — моя личен знак, че го притежавам. Това ме накара да се успокоя. Както и обърканото изражение на лицето му, когато погледите ни се срещнаха.

— Не знаеш ли?

— Ако наистина е така, съм го правил несъзнателно. Не съм търсел нея в другите жени. Изобщо не знаех, че търся нещо, докато не срещнах теб.

Плъзнах ръце по реверите му, обзе ме огромно облекчение. Може би не я беше търсил съзнателно, но дори и да беше така, двете с Корин не можехме да бъдем по-различни и като външен вид, и като темперамент. За него бях единствена, на светлинни години от всички останали жени в живота му, по толкова много начини. Искаше ми се това да е достатъчно, за да убие ревността веднъж завинаги.

— Може би изобщо не става въпрос за тип, който предпочиташ, а за желание да следваш някаква утъпкана пътека — започнах аз, докато изглаждах с показалец линията по намръщеното му чело. — Трябва да попиташ доктор Питърсън, когато се видим довечера. Искане ми се да имам повече отговори след толкова години, прекарани в терапия, но, уви, не е така. Между нас има доста необясними неща. И все още нямам никаква представа какво толкова намиращ в мен.

— Това, което *ти* виждаш в *мен*, ангелче — отвърна той тихо и чертите на лицето му омекнаха. — Това, че знаеш какво нося в себе си и въпреки това ме желаеш, колкото и аз теб. Всяка вечер, когато заспивам, се страхувам, че на сутринта няма да си до мен. Страхувам се, че съм те изплашил и си си отишла... или пък, че съм те сънувал.

— Недей, Гидиън.

Господи! Разбиваше сърцето ми всеки ден. Разпиляваше ме на хиляди парченца.

— Знам, че не изразявам чувствата си към теб по същия начин, по който ти към мен, но съм твой. И го знаеш.

— Да, знам, че ме обичаш, Гидиън.

Безумно. Жестоко. Обсебващо. Също както аз обичах него.

— Запленен съм от теб, Ева!

Наведе глава назад, дръпна ме към себе си и ме дари с най-сладката целувка, твърдите му устни се раздвижиха под моите.

— Готов съм да убия заради теб — прошепна той, — да се откажа от всичко, което притежавам, заради теб... но никога не бих се отказал от *теб*. Само два дни. Не искам повече, не мога да ти дам повече.

Осъзнавах силата на думите му. Богатството му го отделяше от околните, даваше му властта и правото на контрол, които са му били отнети в някакъв минал етап от живота му. И той е бил жертва на брутално насилие. Точно като мен. Фактът, че е готов да се откаже от сигурността си, за да ме задържи, означаваше много повече от изреча „Обичам те“.

— Трябват ми само два дни, шампионе, и ще се погрижа търпението ти да си заслужава.

Суровият блясък в очите му отстъпи място на искрата на желанието.

— О, смяташ да ме умилоставиш със секс ли, ангелче?

— Да — признах си, без да се срамувам ни най-малко. — С много секс. По всичко личи, че тази тактика дава добри резултати.

Устните му се извиха в усмивка, но остротата в очите му накара дишането ми да се ускори. Мрачният му поглед за пореден път ми напомни — като че ли изобщо можех да забравя — че Гидиън не е мъж, който може да бъде контролиран или укротен.

— Ах, Ева — прошепна той, изтегнат на седалката, с хищническото нехайство на гъвкава пантера, притиснала мишка в смъртоносен капан.

През тялото ми премина приятна тръпка. Когато ставаше въпрос за Гидиън, бях готова във всеки един момент да бъда погълната.

2

Точно преди да изляза от асансьора на двайсетия етаж, където се намираше рекламната агенция „Уотърс Фийлд & Лийман“, за която работех, Гидиън се наведе и прошепна в ухото ми:

— Мисли за мен през целия ден.

Тайничко стиснах ръката му в препълнената с хора кабинка.

— Винаги го правя.

Той продължи към най-горния етаж, където бяха офисите на „Крос индъстрис“. Гидиън притежаваше „Кросфайър“, както и много други имоти в града, включително жилищната сграда, в която живеех.

Опитвах се да не обръщам внимание на това. През целия си живот майка ми е била съпруга на магнати. Беше се отказала от любовта на баща ми, за да си осигури охолния живот, с който аз така и не успях да свикна. Винаги бих предпочела любовта пред богатството, но предполагам, че ми беше лесно да направя този избор, защото аз самата притежавах пари, вложени в завидно количество акции. Не че някога се бях докосвала до тях. Никога не бих го направила. Бях платила прекалено висока цена и нищо не можеше да компенсира преживяното.

Рецепционистката Мегуми натисна бутона, пусна ме да вляза през бронираната стъклена врата и ми се усмихна широко. Беше красива жена, приблизително на моята възраст, с лъскава черна коса, оформена в стилна къса прическа, която обграждаше изящните ѝ азиатски черти.

— Здравей — поздравих аз и се спрях до бюрото ѝ. — Имаш ли планове за обяд?

— Вече имам.

— Чудесно.

Усмихнах ѝ се широко и искрено. Обичах Кари и ми беше приятно да прекарвам времето си с него, но имах нужда и от женска компания. Той вече беше започнал да си създава познанства и приятелства в новия град, докато аз от самото начало бях погълната от

водовъртежа, наречен Гидиън. Колкото и да ми се искаше да прекарвам всяка свободна минута с него, знаех, че не би било здравословно. Имах нужда от приятелки, с които да споделям и да разчитам на откровеното им мнение, а това означаваше, че трябва да се постарая да си намеря такива.

Тръгнах надолу по коридора към работното си място. Стигнах до бюрото и прибрах сака и чантата в най-долното чекмедже. Оставих отвън смартфона, за да спра звука, и когато го погледнах, видях, че имам съобщение от Кари: „Съжалявам, бебчо!“.

— Кари Тейлър — въздъхнах аз, — обичам те... Дори когато ме вбесяваш.

Миналата вечер наистина ме бе вбесил. Нито една жена не би искала да се прибере вкъщи и да завари групов секс на пода в хола си. Особено когато току-що се е скарала с новото си гадже.

Отговорих: „Ако можеш, запази уикенда за мен“.

Последва дълга пауза, очевидно осмисляше молбата ми. Накрая отговори: „По дяволите! Сигурно си решила качествено да ми сриташ задника“.

— Може би да, малко — промърморих аз и потръпнах от спомена за... оргията, която бях открила вкъщи. Преди всичко обаче смятах, че двамата с Кари имаме нужда да прекараме известно време заедно. Съвсем отскоро живеехме в Манхатън. Градът беше нов за нас, имаме нов апартамент, нова работа, нови преживявания и нови мъже в живота и на двама ни. Не се чувствахме в свои води и се борехме да си намерим мястото. А тъй като и двамата носехме тежки товари от миналото, борбата не беше особено лесна. Обикновено се облягахме един на друг за подкрепа, но напоследък не ни се случваше често. Наистина ни трябваше малко време заедно.

„Да идем във Вегас? Само ти и аз.“

„С 2 ръце за.“

„Ще говорим после.“

Изключих звука на телефона и го оставих встрани. Погледът ми падна върху двете тройни рамки за снимки, които стояха до монитора. В едната се виждаха родителите ми и Кари, докато в другата бяха подредени мои снимки с Гидиън. Беше ги подбрал собственоръчно, защото искаше да имам нещо, което да ми напомня за него така, както

моята снимка, която държеше на бюрото си, му напомняше за мен. Не че имах нужда от напомняне.

Харесваше ми да държа образите на хората, които обичам, близо до себе си. Да гледам майка ми, снимана на яхтата на съпруга ѝ някъде на Френската Ривиера, с руси къдрици, невероятна усмивка и приятно закръглено тяло, едва прикрито от миниатюрния бански. До нея доведеният ми баща Ричард Стантън, с достолепна осанка и посребрена коса, която, колкото и да е странно, допълваше външния вид на доста по-младата му съпруга; и Кари, който се усмихваше широко и палаво в цялата фотогенична прелест на блестящата си кестенява коса и искрящи зелени очи. Това зашеметяващо лице вече се появяваше по страниците на списанията и скоро щеше да грее от билбордове и автобуси, рекламирайки дрехите на „Грей Айълс“.

Погледнах през коридора, където зад стъклената стена се намираше малкият кабинет на Марк Герити, и видях самото му, праметнато на стола, той самият обаче не беше там. Не се изненадах, когато го открих да се мръщи над чашата си за кафе в стаята за почивка. С него споделяхме обща страст към кофеина.

— Мислех, че вече си научил как да я използваш — казах, посочвайки новата кафемашина.

— Така е, благодарение на теб.

Марк вдигна глава и по лицето му се разля очарователно крива усмивка. Имаше лъскава тъмна кожа, къса брада, оформена на катинарче, и меки кафяви очи. Освен че беше много привлекателен, беше и прекрасен шеф. От самото начало бе подходил към мен супероткрито, разкривайки ми тънкостите на рекламния бизнес и проявявайки достатъчно доверие, че да не ми показва едно и също нещо по два пъти. Работехме добре заедно и се надявах, че още дълго време ще имам възможността да съм част от неговия екип.

— Опитай това — каза той и се протегна към една чаша на плотa, над която се виеше пара. Подаде ми я и аз я приех с благодарност. Оцених факта, че се е сетил да добави сметана и подсладител, точно както обичах.

Отпих внимателно, тъй като кафето беше горещо, и веднага се разкашлях от неочаквания и не особено приятен вкус.

— *Какво е това?*

— Кафе с вкус на боровинки.

Не можех да прикрия смръщената си физиономия.

— Кой, по дяволите, би пил такова нещо?

— Ами... нашата работа е точно това — да разберем кой би го пил и да му го продадем — отговори той и вдигна чашата си като за на здравица. — Да пием за най-новия ни клиент!

Премигнах, поизправих се и отпих още една глътка.

* * *

Два часа по-късно все още усещах по езика си лепкавия сладникав вкус на изкуствена боровинка. Беше дошло времето ми за почивка, затова влязох в интернет и потърсих името на доктор Теранс Лукас, мъжа, с когото се бях запознала на вечерята предната вечер, и който очевидно имаше някакви търкания с Гидиън. Точно бях написала името му в полето за търсене, когато телефонът на бюрото ми иззвъня.

— Офисът на Марк Герити — вдигнах слушалката аз. — На телефона е Ева Трамел.

— Сериозно ли говориш за Вегас? — попита Кари без всякакво предисловие.

— Напълно.

Настъпи кратко мълчание.

— Така ли смяташ да ми съобщиш, че ще живееш с богатото си гадже и аз трябва да се изнеса?

— Какво? Не, разбира се! Да не си полудял? — Стиснах очи, едва сега разбрах колко несигурен се чувства Кари. Мислех, че приятелството ни е надживяло подобни съмнения. — Цял живот няма да се отървеш от мен, нали си го знаеш?

— И как така изведнъж реши, че трябва да отидем във Вегас?

— Ей така. Реших, че няколко дни можем просто да си лежим край басейна, да пием мохито и да чакаме да ни сервират храната.

— Не съм сигурен, че мога да допринеса за това финансово.

— Не се тревожи, всичко е за сметка на Гидиън. Ще пътуваме с неговия самолет, ще отседнем в негов хотел.

Това си бе лъжа, защото възнамерявах сама да платя за всичко, освен за самолета, но не беше нужно Кари да го знае.

— И той няма да дойде?

Облегнах се назад и се загледах в една от снимките на Гидиън. Бяхме се разделили само преди няколко часа, а вече ми липсваше.

— Има работа в Аризона и ще пътуваме заедно и в двете посоки, но във Вегас ще сме само ти и аз. Мисля, че имаме нужда от това.

— Така е — въздъхна Кари. — Добре ще ми се отрази да сменя обстановката и да прекарам малко време с най-прекрасното момиче на света.

— Добре тогава. Гидиън иска да тръгнем утре вечер в осем.

— Ще започна да си събирам багажа. Искаш ли да събера и твоя?

— Ще го направиш ли? Супер!

Кари спокойно можеше да работи като стилист или консултант. Имаше невероятен талант за всичко, свързано с дрехи.

— Ева?

— Да?

— Благодаря ти, че търпиш глупостите ми — въздъхна той.

— Млъквай!

Затворих телефона и за миг останах загледана в него. Беше ужасно, че Кари е нещастен в момент, в който всичко в живота му се подрежда така добре. Беше специалист в автосаботажа и саморазрушението. Така и не си повярва, че заслужава щастие.

Когато се върнах обратно към работата си, видях на екрана отворения прозорец на Google и се сетих, че бях започнала да търся информация за доктор Тери Лукас. Открих няколко статии за него, придружени със снимки, които потвърждаваха, че това е човекът, когото търся.

„Педиатър. Четиридесет и пет годишен. Женен от двайсет години.“

Нервно набрах в полето за търсене „Д-р Теранс Лукас и съпругата му“. Опасявах се, че ще видя снимката на някоя жена със златист тен и дълга тъмна коса, и въздъхнах с облекчение, когато открих, че госпожа Лукас е със светла кожа и къса червеникава коса.

Този факт обаче постави нови въпроси. Бях решила, че причината за неразбирателството между двамата мъже е жена.

Истината бе, че двамата с Гидиън не знаехме много един за друг. Знаехме грозните неща, или поне аз му бях казала за мръсотията в моя живот, а някои доста очевидни признаци ми даваха предположения за тази в неговия. Познавахме и основните си битови навици, тъй като

прекарвахме повечето нощи заедно или в неговия, или в моя апартамент. Той се бе запознал с половината от семейството ми, а аз познавах всичките му близки роднини. Но бяхме заедно сравнително отскоро и знаехме малко от по-маловажните подробности един за друг. А и, честно казано, мисля, че и двамата не бяхме достатъчно открити или любопитни, защото се страхувахме да не нахвърляме още мръсотия по и без това сложната ни връзка.

Бяхме заедно, защото бяхме пристрастени един към друг. Никога не се бях чувствала толкова опиянена, колкото когато двамата бяхме щастливи заедно, и знаех, че същото се отнася и за него. Бяхме готови на всичко, за да изживеем тези моменти на съвършенство, но те бяха толкова редки, че само инагът, решителността и любовта ни даваха сили да се борим за тях.

„Престани да се самоподлудяваш.“

Проверих пощата си и видях, че съм получила поредния списък с новини, съдържащи името „Гидиън Крос“, за които се бях абонирала. Повечето линкове водеха към снимки от снощи, на които бяхме аз и Гидиън в елегантен черен смокинг на благотворителната вечеря в „Уолдорф Астория“.

— Господи!

Не можех да не помисля за майка ми, когато се видях на снимките в кремовата коктейлна рокля на Вера Уанг. Не само защото, като изключим дългата ми и права коса, бях абсолютно нейно копие, а и защото и аз като нея се бях оказала украшение на богат и властен мъж.

Моника Трамел Баркър Мичъл Стантън винаги се беше справяла отлично с ролята на милионерска съпруга. Знаеше точно какво се очаква от нея и изпълняваше задълженията си перфектно. Макар че се бе развеждала два пъти, и двата развода бяха по нейно желание, а бившите ѝ съпрузи се чувстваха дълбоко нещастни от загубата. Имах високо мнение за майка си, защото винаги се отплащаше за онова, което получаваше, и не приемаше нищо за даденост, но докато растях, непрекъснато трябваше да се боря за самостоятелност. Едно от най-големите ми постижения бе да отвоювам правото да казвам „Не“.

Затворих имейла, избутах личния си живот настрана и се върнах към пазарното проучване на кафетата с плодов аромат. Уредих някои от предстоящите срещи на Марк и се включих в брейнсторминга за

реклама на ресторант, в който се сервират храни без глутен. Вече наближаваше обяд и започнах сериозно да огладнявам, когато телефонът ми иззвъня. Отговорих както обикновено.

— Ева? — Гласът беше женски и в него се долавяше акцент. — Обажда се Магдалин. Можеш ли да ми отделиш минутка?

Облегнах се назад, цялата нащрек. Снощи двете бяхме изживели момент на симпатия, породена от неочакваната и нежелана поява на Корин в живота на Гидиън. Въпреки това ми беше трудно да забравя злобните забележки на Магдалин по време на първата ни среща.

— Да. Какво има?

Тя въздъхна, след това заговори бързо, думите ѝ се лееха една след друга:

— Снощи седях на масата точно зад гърба на Корин и дочух част от разговора, който водеше с Гидиън по време на вечерята.

Стомахът ми се стегна, подготвих се да понеса емоционалния удар, който щеше да последва. Магдалин знаеше точно как да се възползва от несигурността, която изпитвах по отношение на Гидиън.

— Да ме заливаш с подобни помии, докато съм на работа, е удар под кръста — казах аз хладно. — Не искам...

— Той не те пренебрегваше. — За момент зяпнах от учудване, но тя заговори бързо: — Опитваше се да я постави на мястото ѝ, Ева. Тя му предлагаше да те разведе из Ню Йорк, тъй като си отскоро в града, но го правеше по онзи начин, нали се сещаш, с припомняне на всички онези места, на които двамата са ходили заедно.

— О, романтична разходка из спомените — измърморих аз. Сега се радвах, че не бях успяла да чуя много от тихия разговор на Гидиън с бившата му годеница.

— Точно така — съгласи се Магдалин и пое дълбоко въздух. — Ти си тръгна, защото реши, че той те пренебрегва и отделя цялото си внимание на нея. Искях просто да ти кажа, че явно мислеше за теб и се опитваше да държи Корин настрана.

— Това теб какво те засяга?

— Кой каза, че ме засяга. Просто се чувствам задължена заради отвратителния начин, по който се представих първия път.

Замислих се за миг. Да, наистина ми беше задължена. Беше ми устроила засада в тоалетната и ми беше наговорила куп злобни неща, водена от чиста ревност. Но може би това не бе единственият мотив за

обаждането. Може би бях по-малката от двете злини. Може би обичаше да държи под око враговете си.

— Добре. Благодаря ти.

Не можех да отрека, че се почувствах по-добре. Сякаш от гърба ми се смъкна товар, който не осъзнавах, че нося.

— Има и още нещо — продължи Магдалин. — Той тръгна след теб.

Стиснах телефонната слушалка по-силно. Гидиън винаги тръгваше след мен... защото аз винаги бягах. Толкова трудно се бях възстановила, че се бях научила да пазя постигнатата стабилност на всяка цена. Ако нещо я заплашваше, просто се измъквах.

— В живота му е имало и други жени, които са се опитвали да му поставят ултиматуми, Ева. Доскучаваше им, искаха да привлекат вниманието му или пък очакваха от него да направи някакъв жест... Затова си тръгвах с надеждата, че той ще хукне след тях. И знаеш ли какво правеше той?

— Нищо — отвърнах аз тихо, защото познавах мъжа до себе си.

Този мъж никога не излизаше с жените, с които спеше, и никога не спеше с жените, с които поддържаше социални контакти. Двете с Корин бяхме единствените изключения. Още една причина за бясната ми ревност към нея.

— Нищо повече от това да се увери, че Ангъс ще ги закара до дома им — потвърди тя с тон, който ме накара да помисля, че тя самата е опитвала подобна тактика. — Но когато ти си тръгна, той веднага хукна след теб. Не беше на себе си, докато се сбогуваше с хората наоколо. Изглеждаше направо... побъркан.

Защото е изпитал страх. Затворих очи и мислено наритах собствения си задник. Силно.

Гидиън неведнъж ми беше казвал, че изпада в ужас, когато си тръгна, защото не може да понесе мисълта, че има вероятност никога повече да не се върна. Каква беше ползата да му казвам, че не мога да си представя живота без него, когато действията ми показваха точно обратното? Защо тогава се чудех, че той все още отказва да сподели с мен тайните от миналото си?

Трябваше да престана да бягам. Двамата с Гидиън трябваше да се борим за това, да се борим за нас, ако искахме да има някаква надежда за истинска връзка помежду ни.

— Сега аз ли съм ти задължена? — попитах с равен глас и махнах с ръка на Марк, който излизаше на обяд.

Магдалин въздъхна шумно.

— С Гидиън се познаваме от много отдавна. Майките ни са добри приятелки. Двете с теб ще се срещаме доста често, Ева, и се надявам, че ще намерим начин да не се чувстваме прекалено неловко.

Тази жена ме беше причакала и ми бе казала, че в мига, в който Гидиън „си завре оная работа“ в мен, с мен „е свършено“. Беше ми нанесла този удар в момент, в който бях особено уязвима.

— Виж какво, Магдалин, можем да се разберем, стига да не предизвикваш драми. — И тъй като беше толкова откровена, продължих: — Вярвай ми, и сама мога да прецакам връзката си с Гидиън. Не е необходимо някой да ми помага.

Тя се засмя тихо.

— Мисля, че моята грешка беше точно в това — бях прекалено предпазлива и готова на всякакви компромиси. Той трябва да положи същите усилия като теб. Както и да е... Оставям те, отнех ти повече от минута.

— Приятен уикенд — пожелах ѝ аз вместо благодарност. Все още не бях съвсем сигурна в мотивите ѝ.

— На теб също.

Оставих слушалката и погледът ми се спря на общите ни снимки с Гидиън. Изведнъж ме обзе ненаситно чувство за собственост. Той беше мой, но не можех да съм сигурна дали ще продължава да е мой и утре. Мисълта, че друга жена може да го притежава, буквално ме побъркваше.

Отворих най-долното чекмедже на бюрото и извадих мобилния телефон от чантата си. Водена от желанието да го накарам да мисли за мен със същата страст, с която аз мислех за него, му пуснах есемес, който да покаже отчаяната ми нужда да го погълна целия: „Бих дала всичко, за да мога точно в този момент да те смуча“.

Само като си помислех какво изражение добива, когато го поемам в устата си... какви животински звуци издава, преди да свърши...

Исправих се, изтрих съобщението в момента, в който видях, че е изпратено, и прибрах телефона обратно в чантата. Вече наближаваше обяд, затова изключих компютъра и тръгнах към Мегуми.

— Искат ли ти се нещо специално за хапване? — попита тя, изправи се и ми даде възможност да се полюбувам на елегантната ѝ бледолилава рокля без ръкави.

Изкашлях се, въпросът ѝ дойде почти веднага след съобщението, което бях изпратила:

— Не. Ти решаваеш. Не съм претенциозна.

Минахме през стъклената врата и тръгнахме към асансьорите.

— С нетърпение чакам уикенда — изпъшка Мегуми и натисна копчето с пръст с изящен маникюр. — Остава още само ден и половина.

— Някакви интересни планове?

— Ще видим какво ще излезе — въздъхна тя и пъкна кичур коса зад ухото си. После тъжно поясни: — Ще имам среща с непознат.

— Имаш ли доверие на човека, който те урежда?

— Съквартирантката ми. Надявам се мъжът да е поне физически привлекателен. В противен случай... Знам много добре къде ѝ е леглото и отмъщението ще е жестоко.

Усмихнах се. Асансьорът дойде и се качихме.

— Е, това определено увеличава шанса за добро прекарване.

— Не е съвсем сигурно. Тя се запознала с него точно на такава уредена среща и твърди, че е страхотен, но просто не е неин тип.

— Хммм...

— Разбираш ме, нали?

Мегуми поклати глава и вдигна поглед към старомодната стрелка над вратите на асансьора, която показваше на кой етаж сме.

— Непременно да ми кажеш как е минала срещата.

— Със сигурност. Пожелай ми късмет.

— От все сърце.

Вече бяхме във фоайето на сградата, когато усетих, че чантата ми вибрира. Извадих телефона си, докато минавахме през въртящата се врата, и усетих присвиване в стомаха, когато видях името на Гидиън. Вместо да ми отговори с есемес, звънеше.

— Извинявай — обърнах се към Мегуми, преди да отговоря.

— Моля ти се, няма нищо — отвърна тя и махна безгрижно с ръка.

— Здравсти — поздравих закачливо.

— *Ева.*

За малко да се спъна, когато чух начина, по който произнесе името ми. Ниският му дрезгав глас беше пълен с обещания.

Забавих крачка. Остротата на тона му ме остави безмълвна. Толкова бях копняла да доловя тази неповторима нотка в гласа му, която подсказваше, че единственото му желание в този момент е да е вътре в мен.

Наоколо се тълпяха хора, влизаха и излизаха от сградата, а аз стоях като закована, притисната от тишината в телефона, от неизречената и почти неустоима команда. Той не издаваше никакъв звук, не чувах дори дишането му, но усещах, че ме желае. Ако Мегуми не стоеше до мен и не ме чакаше, щях още в този момент да се спусна към асансьора, да се кача на последния етаж и да изпълня безмълвната му заповед, като направя точно това, което бях написала в съобщението.

Споменът как го бях смукала в кабинета му мина през мен и накара устата ми да се напълни със слюнка. Преглътнах.

— Гидиън...

— Искаше да привлечеш вниманието ми. Имаш го. Сега искам да кажеш на глас думите, които ми написа.

Усетих, че се изчервявам.

— Не мога. Не тук. Ще ти се обадя по-късно.

— Мини зад колоната, за да не си на пътя на всички.

Стреснах се и се огледах наоколо. След това си спомних, че на телефона се беше изписал служебният му номер. Вдигнах очи и потърсих охранителните камери. Веднага почувствах погледа му върху себе си, горещ и изпълнен с желание. Усетих, че се възбуждам само при мисълта, че ме иска.

— Побързай, ангелче. Приятелката ти те чака. — Застанах зад колоната, дишах бързо и шумно. — А сега го кажи. Съобщението ти ме накара да се надървя, Ева. Какво ще направиш по този въпрос?

Докоснах врата си, плъзнах безпомощен поглед към Мегуми, която ме гледаше учудено. Вдигнах един пръст, за да ѝ покажа, че ми трябва още минутка, обърнах се с гръб към нея и прошепнах:

— Искам да те усетя в устата си.

— Защо? За да си играеш с мен ли? За да ме дразниш, както ме дразниш сега? — В гласа му нямаше плам, беше спокоен и суров.

Знаех, че трябва много да внимавам, когато Гидиън заговори сериозно за секс.

— Не. — Вдигнах глава към затъмнения купол на сградата, където беше скрита най-близката охранителна камера. — За да те накарам да свършиш. Обичам, когато свършваш, Гидиън.

Той въздъхна дълбоко:

— Подарък значи.

Само аз знаех какво означава за Гидиън да гледа на сексуалния акт като на подарък. В миналото за него сексът е бил свързан или с болка и унижение, или с похот и физическа необходимост. Сега — с мен — сексът беше удоволствие и любов.

— Винаги.

— Добре. Защото за мен ти си безкрайно ценна, Ева, както и това, което съществува между нас. Дори непреодолимото ни желание непрекъснато да се чукаме ми е скъпо, защото означава нещо. Нещо важно.

Облегнах се на колоната, трябваше да призная пред самата себе си, че отново се бях поддавала на стария саморазрушителен навик да използвам сексуалното привличане, за да се освободя от чувството за несигурност. Ако Гидиън желаше мен, нямаше да желае друга. Как така винаги знаеше какво точно се върти в главата ми?

— Да. — Поех дълбоко въздух и затворих очи. — Означава нещо.

Имаше период от живота ми, когато прибегвах към секс, когато имах нужда от внимание, бърках моментното желание и истинските чувства. Точно поради тази причина сега настоявах първо да изградя някакъв тип близост с един мъж и едва тогава да си легна с него. Не исках никога повече да се измъквам от леглото на любовника си с чувството, че съм безполезен боклук.

И в никакъв случай не исках подсъзнателно да омаловажавам отношенията си с Гидиън, просто защото изпитвам ирационален страх, че ще ме изостави.

И точно тогава усетих, че губя почва под краката си. Стомахът ми се сви и ме преряза отвратително предчувствие, че ще се случи нещо ужасно.

— След работа ще получиш това, което искаш, ангелче. — Гласът му беше станал по-плътен и по-дрезгав. — А сега се наслади на

обяда с колежката си. Ще си мисля за теб. И за устата ти.

— Обичам те, Гидиън.

Затворих телефона и вдишах дълбоко, за да се успокоя, преди да се върна при Мегуми.

— Извинявай.

— Всичко наред ли е?

— Да, перфектно.

— Нещата между теб и Гидиън Крос все още ли са толкова горещи? — попита тя и леко се усмихна.

— Ами... — „О, да!“ — Всичко е перфектно и в това отношение.

Толкова много ми се искаше да мога да говоря за това. Искаше ми се да отворя клапата и да излея неописуемите чувства, които изпитвах. Да разкажа как мисълта за него ме е обзела изцяло, как полудявам, когато усетя кожата му под ръцете си, как страстта, която измъчената му душа изпитва към мен, ме прерязва като бръснач.

Не можех да го направя. Никога. Той беше публична личност, беше прекалено известен. Подробностите от личния му живот струваха цяло състояние. Не можех да поема този риск.

— Сигурна съм, че е — съгласи се Мегуми. — Повече от перфектно. Познаваше ли го, преди да започнеш работа тук?

— Не. Макар че вероятно в крайна сметка щяхме да се срещнем.

Миналото ни щеше да ни събере. Майка ми правеше щедри дарения в много кампании за деца, жертви на насилие. Гидиън също. В някакъв момент пътищата ни със сигурност щяха да се пресекат. Питам се как ли щеше да изглежда подобна среща — той под ръка с някоя красива брюнетка, а аз — с Кари. Дали ако се бяхме видели отдалече реакцията щеше да е толкова разтърсваща, колкото когато за първи път се озовахме един до друг във фоайето на „Кросфайър“?

„Пожелал ме е в момента, в който ме е видял на улицата.“

— Чудех се — заяви Мегуми и мина през въртящата се врата, — четох някъде, че връзката ви е сериозна — продължи тя, когато я настигнах на тротоара. — Затова си помислих, че може би сте се познавали отпреди.

— Не вярвай на всичко, което четеш в клюкарските блогове.

— Значи не е сериозно.

— Не казах това.

На моменти беше дори *прекалено* сериозно. Болезнено, брутално сериозно.

Тя поклати глава:

— Боже... виж само как те разпитвам. Ключките са едно от слабите ми места. Както и убийствено сексапилните мъже като Гидиън Крос. Не мога да не се питам какво е да имаш връзка с мъж, от когото направо лъха секс. Кажете ми, че е невероятен в леглото.

Усмяхнах се. Хубаво беше да излизаш с друго момиче. Не че Кари не оценяваше сексапилните мъже, но нищо не можеше да се сравни с истински женски разговор.

— Не се оплаквам.

— Щастливка! — заяви тя и блъсна рамото си в моето. — А съквартирантът ти? Видях го на онези снимки, той също е страхотен. Има ли си гадже? Ще ме запознаеш ли?

Извърнах бързо глава, за да не види, че думите ѝ ме накараха да се намръщя. Горчивият ми опит показваше, че никога не трябва да запознавам приятелките си с Кари. Момичетата лесно се влюбваха в него, което водеше до разбити сърца, защото той не беше в състояние да им отвърне по същия начин. В момента, в който нещата тръгнаха добре, Кари непременно саботираше връзката.

— Не знам дали в момента е свободен. Точно сега животът му е... малко объркан.

— Добре, ако се появи удобен случай, няма да откажа да се запозная с него. Само да си знаеш! Обичаш ли мексиканска кухня?

— Обожавам я.

— Знам едно чудесно местенце само на няколко преки. Да вървим.

* * *

Животът наистина беше прекрасен, когато двете с Мегуми се връщахме от обяд. Четиридесетте минути, прекарани в ключки и зяпане на мъже, и трите вкусни такоса ме бяха накарали да се чувствам повече от добре. Освен това щяхме да сме обратно в офиса десетина минути преди края на обедната почивка, което ме радваше, тъй като в

последно време не бях най-точният служител, нищо че Марк не се оплакваше.

Градът пулсираше около нас, в усиливащата се горещина и влажност на деня се стрелкаха таксите и хора, забързани да свършат нещо във вечно недостигащото време. Наблюдавах ги без всякакво притеснение, погледът ми спираше върху всеки и всичко, покрай което минавах.

Мъже в строги костюми вървяха редом до жени в широки рокли и джапанки. Дами в дизайнерски тоалети и обувки за петстотин долара притичваха през пушека от количките за хотдог и крясъците на амбулантните търговци. Еклектичната смесица на Ню Йорк беше рай за мен, зареждаше ме с енергия и ме караше да се чувствам по-жива тук, отколкото на което и да било от местата, където бях живяла досега.

Спряхме на светофара точно пред „Кросфайър“ и погледът ми веднага беше привлечен от черното бентли до тротоара. Сигурно Гидиън се връщаше от обяд. През ума ми мина мисълта как в деня, в който се срещнахме, той е седял в колата и ме е наблюдавал, докато се възхищавах на величествената красота на неговата сграда. По тялото ми премина тръпка само като...

Изведнъж замръзнах.

Защото точно в този момент една невероятно красива брюнетка излезе забързано през въртящите се врати и спря, давайки ми прекрасна възможност да я огледам. Това беше идеалът на Гидиън за жена, независимо дали той го съзнаваше, или не. Жената, върху която бе съсредоточил цялото си внимание в момента, в който я видя в балната зала на „Уолдорф Астория“. Жената, чиято самоувереност и въздействие върху Гидиън разгаряха до безумие цялата ми стаена несигурност.

В тясната си кремава рокля и яркочервени обувки на високи токове Корин Жиро изглеждаше като видение. Тя прокара ръка по дългата си до кръста тъмна коса, която не ми се стори така пригладена както предната вечер, когато се бяхме запознали, всъщност изглеждаше доста разрошена. После свали ръка и прокара показалец по ъглите на устните си.

Извадих телефона си, включих камерата и я снимах. Когато увеличих образа, разбрах защо се притеснява за червилото — беше

леко размазано. Не, беше *много* размазано. Като след страстна целувка.

Светофарът светна зелено. Двете с Мегуми тръгнахме с тълпата, приближавайки се към жената, за която Гидиън някога бил обещал да се ожени. Ангъс слезе от колата, заобиколи я, каза нещо набързо на Корин и ѝ отвори задната врата. Острото чувство на предателство, което изпитах — и от страна на Гидиън, и от страна на Ангъс, буквално спря дъха ми. Краката ми се олюляха и леко залитнах.

— Хей — Мегуми протегна ръка и ме задържа, — маргаритите, които пихме, бяха безалкохолни.

Видях как стройното тяло на Корин се плъзга в колата на Гидиън с обиграна грация и стиснах юмруци, обзета от гняв. Сълзи от ярост напълниха очите ми и замъглиха бентлито пред мен, което бавно се отдели от бордюра и изчезна.

3

Двете с Мегуми се качихме в асансьора и аз натиснах бутона за последния етаж.

— Ако някой пита, кажи, че ще се върна след пет минути — предупредих я аз, докато слизаше на етажа на „Уотърс Фийлд & Лийман“.

— Целуни го от мое име — каза тя закачливо и започна да си вее с ръка. — Изпотявам се само като си представя, че съм на твоето място.

Успях някак да се усмихна, преди вратата да се затвори и асансьорът да продължи нагоре. Стигнах до последния етаж и се озовах във фоайе, декорирано с много вкус и с определено мъжко излъчване. На опушените стъклени врати беше изписано „Крос индъстрис“, а строгият ефект бе донякъде смекчен от висящите кошници с папрат и лилиум.

Червенокосата рецепционистка на Гидиън беше необичайно услужлива и натисна бутона за отваряне на вратата още преди да стигна до нея. След това ми се усмихна така, че ме накара да изтръпна. Бях останала с впечатлението, че изобщо не ме харесва, затова и за миг не повярвах на усмивката ѝ. Напротив, накара ме да потреперя. Въпреки това махнах с ръка и я поздравих. Не обичах да се държа като злобна кучка, освен ако наистина нямам повод за това.

Тръгнах по дългия коридор, който водеше към кабинета на Гидиън, и се озовах във втората голяма приемна, където зад бюрото седеше секретарят му Скот.

Видя, че приближавам, и се изправи.

— Здравей, Ева — поздрави ме той и се пресегна към слушалката на телефона. — Ще му съобщя, че си тук.

Стъклената стена, която отделяше кабинета на Гидиън от останалата част на офиса, обикновено беше прозрачна, но можеше да се затъмни само с натискането на един бутон. В момента бе напълно непроницаема и това увеличи тревогата ми.

— Сам ли е?

— Да, но...

Не чух какво каза след това, защото в следващия миг отворих вратата и влязох в царството на Гидиън. Пространството беше огромно — с три обособени къта за сядане, всеки един от които по-голям от целия кабинет на шефа ми Марк. За разлика от елегантната топлина в дома му, офисът на Гидиън беше решен само в черно, сиво и бяло, а студената и неутрална атмосфера се разчупваше единствено от цветните камъни по кристалните гарафи на бара.

Прозорците от двете страни на помещението бяха от пода до тавана и през тях се разкриваше прекрасна гледка към града. Стената, разположена срещу огромното бюро, беше покрита с плоски екрани, на които вървяха новини от цял свят.

Погледът ми бързо обходи всичко наоколо и веднага беше привлечен от една възглавница, съборена на пода. На килима се виждаха отпечатъците от краката на дивана. Очевидно беше преместен с няколко сантиметра встрани.

Сърцето ми започна да бие силно, а дланите ми се изпотиха. Ужасното предчувствие, което бях усетила преди обяда, се засили.

Забелязах, че вратата на банята е отворена в мига, в който Гидиън се появи оттам. Беше гол до кръста и както винаги останах без дъх при вида на красивото му тяло. Косата му беше влажна, сякаш току-що беше излязъл от душа, а вратът и гърдите му бяха зачервени като след физическо натоварване.

Замръзна, когато ме видя, погледът му потъмня за миг, преди познатата безизразна маска почти невидимо да се плъзне върху лицето му.

— Моментът не е подходящ, Ева — каза той и започна да облича ризата, която бе оставил на облегалката на един от столовете пред бара. Беше различа от онази, с която беше облечен сутринта. — Закъснявам за една среща.

Стиснах здраво чантата си. Сега, когато го виждах в толкова интимна светлина, отново почувствах колко силно го желая. Обичах го безумно, нуждаех се от него така, както от въздуха, който дишах. Затова не ми беше трудно да си представя как се чувстват Магдалин и Корин и да разбере защо бяха готови на всичко, само и само да ми го отнемат.

— Защо си полугол?

Не можех да се въздържа. Тялото ми реагираше инстинктивно на неговото и затрудняваше още повече опита ми да овладее бурните емоции. Все още не беше закопчал идеално изгладената си риза и под нея се виждаха златистата му кожа, широките гърди и перфектните плочки на корема. Тъмните косъмчета по гърдите му се спускаха надолу и оформяха тънка черта към члена му, който в момента оставаше скрит под боксерките и панталона. Мисълта за чувството да го усещам в себе си ме накара да копнея.

— Изцапах си ризата — отговори той и започна да се закопчава, коремните му мускули помръдваха при всяка стъпка, докато се приближаваше към бара, където бе оставил ръкавелите си. — Трябва да тръгвам. Ако имаш нужда от нещо, кажи на Скот и той ще се погрижи. Или аз ще се погрижа, когато се върна. Няма да се бавя повече от два часа.

— Защо закъсняваш?

— Трябваше да проведе една неочаквана среща — отговори той, без да ме погледне.

„Така ли?“

— Тази сутрин взе душ. — „След като един час се люби с мен.“
— Защо се къпеш още веднъж?

— Какъв е този разпит? — сопна се той.

Трябваше да намеря отговор на въпросите си, затова отидох в банята. Влагата вътре беше потискаща. Опитах да заглуша вътрешния си глас, който ми казваше да не търся неприятности, които не бих могла да понеса. Извадих ризата му от коша за пране... и видях на един от маншетите размазано червило. Като петно от кръв. Болка прониза гърдите ми.

Хвърлих дрехата на пода, обърнах се и тръгнах. Трябваше да стигна възможно най-далече от Гидиън, преди да повърна или да се разплача.

— Ева! — викна сърдито той, когато минавах покрай него. — Какво, по дяволите, ти става?

— Майната ти, задник такъв!

— Моля?

Ръката ми беше на дръжката на вратата, когато той ме хвана за лакътя и ме дръпна назад. Завъртях се и му ударих шамар с такава

сила, че главата му се отметна, а дланта ми пламна от болка.

— По дяволите! — изръмжа той, стисна ръцете ми и ме разтресе.
— Никога повече не ме удряй!

— Не ме докосвай! — Допирът на ръцете му до голата ми кожа ми дойде в повече.

Той отстъпи назад и се отдалечи от мен.

— Какво, за бога, ти става?

— *Видях я, Гидиън.*

— *Кого си видяла?*

— Корин!

— За какво говориш? — намръщи се той.

Извадих телефона и заврях снимката в лицето му.

— Хванах те.

Гидиън присви очи, вгледа се в екрана и престана да се мръщи.

— И в какво по-точно ме хвана? — попита той съвсем меко.

— О, майната ти! — Обърнах се към вратата и пуснах телефона в чантата си. — Няма да ти обяснявам.

Натисна стъклената врата с ръка и не ми позволи да я отворя. Притисна ме с тялото си, наведе се над мен и изсъска в ухото ми:

— Напротив. Ще ми обясниш всичко.

Стиснах очи, позата, в която се намирахме, извика в съзнанието ми горещи спомени от първото ми посещение в този кабинет. И тогава той ме спря по съвсем същия начин, прелъсти ме умело, след което се озовахме в страстна прегръдка на същия този диван, на който очевидно преди малко се бе разиграла такава бурна сцена, че чак се бе преместил.

— Нали една снимка казва повече от хиляди думи? — изсъсках през зъби.

— Значи Корин се е натискала с някого. А какво общо имам аз с това?

— Шегуваш ли се? Пусни ме да изляза.

— Не виждам нищо смешно. Всъщност никога не съм бил толкова ядосан на жена. Идваш тук с някакви измислени обвинения и лицемерни глупости.

— Не съм лицемерна! — Извъртях се и се шмугнах под ръката му, изпитвах нужда да се отдалеча от него. Близостта болеше

прекалено силно. — Никога не бих ти изневерила! Ако исках да изчукам някой друг, първо щях да скъсам с теб.

Гидиън се облегна на вратата и скръсти ръце. Ризата му все още не бе закопчана догоре и висеше извън панталоните — поддържа ми ужасно провокативно и секси, което ме ядоса още повече.

— Значи мислиш, че съм те излъгал? — Тонът му беше рязък и студен.

Поех дълбоко въздух, за да преодолеем болката, която ми причиняваше представата за Корин и Гидиън на дивана зад мен.

— Обясни ми тогава защо Корин беше в „Кросфайър“ и защо изглеждаше по този начин. Защо кабинетът ти изглежда така? Защо ти самият си в този вид?

Погледът му се спря на дивана, след това на възглавницата на пода, след това отново се върна към мен.

— Не знам защо Корин е била тук, нито защо е изглеждала така. Не съм я виждал от снощи, когато бях с теб.

Имах чувството, че предишната вечер е била безкрайно отдавна. Искаше ми се никога да не се беше случвала.

— Не беше с мен — натъртих аз. — Тя просто примигна с клепки срещу теб, каза, че иска да те запознае с някого, и ти веднага ме остави.

— Господи! — възкликна той, очите му горяха. — Не започвай отново.

Размазах гневно една сълза, която се бе търкулнала по бузата ми.

— Значи смяташ, че съм я последвал, воден от непреодолимото желание да бъда с нея и да се отърва от теб?

— Не знам, Гидиън. Знам само, че ме изостави. Ти си отговори на въпроса.

— Ти ме изостави първа.

Зяпнах от учудване.

— Не е вярно!

— Как така не е вярно? Изчезна още в момента, в който пристигнахме. Трябваше да те издирвам и когато те открих, танцуваше с онзи нещастник.

— Мартин е племенник на Стантън!

И тъй като Ричард Стантън беше новият съпруг на майка ми, за мен Мартин беше част от семейството.

— Не ме интересува дори да е свещеник. Сваляше те.

— О, господи! Това е абсурдно! Престани да сменяш темата! Ти разговаряше по работа с колегите си. Беше неудобно да стоя до теб както за мен, така и за тях.

— Мястото ти е до мен, независимо дали ти е удобно, или не.

Извърнах глава, имах чувството, че ме беше ударил.

— Я повтори.

— Как би се почувствала, ако те изоставя на парти на „Уотърс Фийлд & Лийман“, само защото сте започнали да говорите по работа? И след това ме виждаш да танцувам с Магдалин?

— Аз...

Господи! Не бях поглеждала на нещата от тази гледна точка.

Облегнал едрото си тяло на вратата, Гидиън изглеждаше съвсем спокоен и невъзмутим, но усещах, че отвътре кипи от гняв. Той винаги успяваше да прикове вниманието ми, особено когато изгаряше от страст.

— Моето място е да съм до теб, да те подкрепям и, да, понякога просто да изглеждам добре като твой аксесоар. Това е мое право, мой дълг и моя привилегия, Ева. И всичко това важи и за теб по отношение на мен.

— Мислех, че ти правя услуга, като се магнах, за да не преча.

Той мълчаливо вдигна вежда и ме погледна саркастично.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Затова ли тръгна с Корин и ме изостави? За да ме накажеш?

— Ако исках да те накажа, Ева, щях да те сложа на коляното си и да те напляскам.

Присвих очи. Точно това никога нямаше да се случи.

— Знам как реагираш — продължи той остро. — Не исках да започнеш да ревнуваш от Корин, преди да имам шанса да ти обясня всичко. Трябваше ми малко време, за да й дам да разбере, колко сериозна е връзката между нас и колко важно за мен е да прекараш вечерта добре. Това е единствената причина, поради която тръгнах с нея.

— Казал си й да не казва нищо за вас, нали така? Наредил си й да мълчи за връзката, която сте имали. Жалко, че Магдалин прецака нещата.

А може би Корин и Магдалин са планирали всичко. Корин познаваше Гидиън прекалено добре и е могла да предположи какво ще направи, било й е съвсем лесно да предвиди каква ще е реакцията му, когато най-неочаквано тя се върне в Ню Йорк.

Това хвърляше съвсем нова светлина върху телефонния ми разговор с Магдалин. Тя обсъждаше нещо с Корин, когато двамата с Гидиън се появихме в „Уолдорф“. Две жени, които желаеха един и същи мъж, а той беше с трета. Знаеха, че нямат шанс, докато аз съм в играта, и точно затова не можех да отхвърля възможността двете да са действали заедно.

— Искях да го чуеш от мен — отсече той.

Махнах с ръка, много повече ме притесняваше случващото се в момента.

— Гидиън, видях, че Корин се качва в бентлито. Точно преди да дойда при теб.

Той вдигна учудено и другата си вежда.

— Така ли?

— Да, точно така. Можеш ли да ми го обясниш?

— Не, не мога.

Бях наранена и бясна. В този момент дори не исках да го гледам.

— Тогава се дръпни от пътя ми. Трябва да се връщам на работа.

Той не помръдна.

— Искам да изясним едно нещо, преди да си тръгнеш. Вярваш ли, че съм я чукал?

Произнесени на глас, думите ме накараха да потръпна.

— Не знам в какво да вярвам. Фактите със сигурност...

— Това не ме интересува дори ако „фактите“ сочат, че си ме заварила гол в леглото с нея.

Той се стрелна толкова бързо към мен, че аз изненадано отстъпих крачка назад. Промъкна се още по-близо.

— Искам да знам дали вярваш, че съм я изчукал. Вярваш ли, че бих го направил? Че изобщо съм способен да го направя? Отговори ми!

Започнах леко да потропвам с крак, но не отстъпих.

— Обясни ми откъде се е появило червилото върху ризата ти, Гидиън.

— Не — отвърна той и стисна зъби.

— Какво? — Неочакваният му отказ ме накара да изпадна в паника. — Отговори на въпроса ми.

Загледах се в лицето му, видях онази маска, която носеше пред другите, но не и пред мен. Протегна ръка към мен, сякаш искаше да докосне бузата ми с върха на пръстите си, но се отказа в последната секунда. В този кратък миг, в който се отдръпна, чух как изскърца със зъби, сякаш водеше битка със себе си, за да не ме докосне. Чувствах се толкова зле, че когато се отказа, изпитах благодарност.

— Имам *нужда* да чуя обяснението ти — прошепнах аз и се запитах дали си въобразявам, че в този момент по лицето му премина сянка.

Понякога толкова много ми се искаше да вярвам в нещо, че съзнателно си измислях извинения и пренебрегвах горчивата истина.

— Не съм ти дал никакъв повод да се съмняваш в мен.

— В момента правиш точно това, Гидиън. — Въздъхнах дълбоко, за да се освободя от напрежението. Да се отдръпна от случващото се. Гидиън стоеше пред мен, но имах чувството, че е на километри разстояние. — Разбирам, че ти е необходимо време, преди да споделиш с мен тайните, които ти причиняват болка. Била съм на твоето място, знаех, че трябва да говоря за случилото се, но не се чувствах готова. Затова се опитвах по никакъв начин да не те притискам. Но тази тайна наранява мен, а това вече е съвсем различно. Не го ли разбираш?

Гидиън изруга и обхвана лицето ми в ръце.

— Правя всичко възможно да не ти давам поводи да ме ревнуваш, но ми харесва, когато започнеш да се държиш собственически с мен. Искам да се бориш за мен. Искам да ме обичаш толкова много, че да го правиш. Искам да си луда по мен. Но без доверие, чувството за собственост е истински ад. Ако ми нямаш доверие, значи между нас няма нищо.

— Доверието трябва да е взаимно, Гидиън.

Той пое дълбоко въздух.

— По дяволите! Не ме гледай така.

— Опитвам се да разбера кой си. Къде е мъжът, който застана пред мен и ми заяви направо, че иска да ме чука? Мъжът, който не се поколеба да ми каже, че го вадя от равновесие, дори в момента, в който се опитвах да скъсам с него? Мислех си, че винаги ще бъдеш до болка

откровен с мен. Разчитах на това, но сега... — Поклатих глава, гърлото ми бе така стегнато, че не можех да кажа нищо повече.

Гидиън стисна устни и упорито отказа да произнесе и дума.

Хванах ръцете му за китките и ги отдръпнах. Чувствах, че нещо вътре в мен се раздира.

— Този път няма да избягам, но може да се окаже, че ти самият ще ме отблъснеш от себе си. Надявам се, че ще си помислиш върху това.

Тръгнах си. Гидиън не се опита да ме спре.

* * *

Прекарах остатъка от следобеда съсредоточена върху работата си. Марк обичаше да разсъждава върху новите идеи на глас, от което научавах много. А увереният и дружелюбен начин, по който се отнасяше към клиентите, ме вдъхновяваше. Наблюдавах го по време на две срещи, в които той играеше водещата роля с лекота, но вместо да притиска събеседниците си, им вдъхваше спокойствие и увереност.

По-късно се заехме с анализ на нуждите на една компания за бебешки играчки, като се съсредоточихме върху слабата възвръщаемост на инвестициите и някои нови възможности за рекламиране като блоговете за майки. Бях благодарна, че работата ме отвлича от проблемите в личния ми живот, освен това с нетърпение очаквах тренировката по крав мага, защото се надявах така да се отърва от нервното напрежение.

Минаваше четири часа, когато телефонът на бюрото ми иззвъня. Вдигнах слушалката веднага и сърцето ми подскочи, когато чух гласа на Гидиън.

— Трябва да тръгнем в пет, за да успеем да отидем при доктор Питърсън навреме.

— Ооо.

Бях забравила, че в четвъртък в шест часа имаме уговорен час за терапия. Това щеше да е първата ни обща среща с терапевта. Изведнъж се запитах дали няма да е и последната.

— Ще мина да те взема — продължи той рязко, — когато стане време.

Въздъгнах, никак не ми се ходеше. Все още се чувствах наранена и раздразнителна от сблъсъка ни днес.

— Извинявай, че те ударих. Не трябваше да го правя. Много съжалявам.

— Ангелче — въздъхна Гидиън дълбоко. — Ти не зададе най-важния въпрос.

Затворих очи. Подразни ме това, че беше в състояние да чете мислите ми.

— Но това не променя факта, че имаш тайни от мен.

— С тайните можем да се справим заедно, с изневярата — не.

Потърках челото си, започваше да ме боли глава.

— В това отношение си прав.

— Ти си единствената, Ева. — Гласът му беше сдържан и тежък.

Гневът, с който произнесе думите, ме накара да потръпна. Все още беше ядосан, че се съмнявам в него. Е, добре. И аз все още бях ядосана.

— Ще съм готова в пет.

Беше точен както обикновено. Докато изключвах компютъра и си прибирах нещата, двамата с Марк поговориха за рекламата на водка „Кингсман“. Скришом наблюдавах Гидиън. Със своята висока и мускулиста фигура и тъмен костюм той наистина беше внушителен и създаваше впечатление за пълна непроницаемост. А го бях виждала толкова уязвим.

Бях влюбена в този нежен, дълбоко чувствителен мъж, но мразех фасадата и опитите му да се скрие от мен.

Извърна глава и ме улови да го гледам. За миг в бурния му син поглед зърнах частичка от онзи Гидиън, когото толкова обичах, долових безпомощния му копнеж. След това всичко отмина и безизразната маска отново покри лицето му.

— Готова ли си?

Беше съвсем очевидно, че крие нещо, и това създаваше помежду ни пропаст, която ме съсипваше. Съсипваше ме и фактът, че има неща, които никога не би споделил с мен.

Когато минавахме покрай рецепцията, Мегуми подпря брадичка на юмрука си и въздъхна драматично.

— Пада си по теб, Крос — прошепнах аз, когато излязохме и той натисна бутона на асансьора.

— Какво от това? — изръмжа той. — Какво знае тя за мен?

— Днес през целия ден и аз се питам точно това — отвърнах тихо.

Сигурна съм, че този път наистина потръпна.

* * *

Доктор Лайл Питърсън беше висок, с добре поддържана сива коса, а тъмносините му очи гледаха проникателно, но добронамерено. Както при всяко посещение тук, и сега отбелязах наум изискания вкус, с който беше обзаведен кабинетът му, неутралните цветове и изключително удобните мебели. Малко ми беше странно, че в момента той е моят терапевт. Досега бях идвала при него само в качеството си на дъщеря на майка ми. През последните няколко години той беше психоаналитикът на мама.

Наблюдавах го, докато се настаняваше в голямото сиво кресло срещу дивана, на който седнахме двамата с Гидиън. Острият му поглед се спираше ту на единия, ту на другия и очевидно му правеше впечатление, че двамата бяхме седнали в двата противоположни края на дивана. Скованите ни пози издаваха явни отбранителни позиции. По пътя насам седяхме в колата точно по същия начин.

Доктор Питърсън извади таблета си от калъфа, взе в ръка стилуса и ни погледна.

— Какво ще кажете да започнем с причината за напрежението между вас?

Изваках малко, за да дам възможност на Гидиън да е пръв. Не се изненадах особено, когато той продължи да седи в абсолютно мълчание.

— Ами... през последните двадесет и четири часа се запознах с годеницата на Гидиън, за която не подозирах, че съществува...

— Бившата годеница — изръмжа Гидиън.

— ... установих, че именно тя е причината той да ходи само с брюнетки...

— Не съм ходил с тях.

— ... и днес следобед я хванах да излиза от офиса му в ето този вид... — продължих аз и извадих телефона от чантата си.

— Излизала е от сградата — прекъсна ме отново Гидиън, — а не от офиса ми.

Подадох телефона на доктор Питърсън, за да види снимката.

— Но се качи в *твоята* кола, Гидиън.

— Точно преди да дойдем тук, Ангъс ти каза, че я забелязал да стои на тротоара, познал я и се е опитал да бъде любезен.

— Да не би да очакваш да каже нещо друго! — не му останах длъжна. — Той ти е шофьор още откогато си бил хлапе. Разбира се, че ще се опита да те покрие.

— О, значи вече става въпрос за конспирация?

— Какво тогава правеше Ангъс там? — предизвиках го аз.

— Чакаше ме за обяд.

— Къде? Ще проверя, че си бил в ресторанта, а тя не е била с теб, и ще изчистим проблема.

Гидиън стисна зъби.

— Казах ти. Имах неочакван посетител. Не успях да отида на обяда.

— Кой беше този посетител?

— Не беше Корин.

— Това не е отговор! — Обърнах се към доктор Питърсън, който съвсем спокойно ми върна телефона. — Когато се качих в кабинета му, за да го попитам какво, по дяволите, става, го заварих полугол, току-що излязъл от душа, единият диван беше разместен, а по пода се търкаляха възглавници...

— Една проклета възглавница.

— ... и по ризата му имаше следи от червило.

— Над двайсет различни компании имат офиси в „Кросфайър“ — каза Гидиън хладно. — Корин може да е била във всяка една от тях.

— Ама, разбира се! — отвърнах провлечено аз, гласът ми беше пълен със сарказъм. — Как не се сетих!

— Не мислиш ли, че бих я завел в хотела?

Поех дълбоко въздух и се извърнах към него.

— Все още ли държиш онази стая?

Маската падна от лицето му и видях, че го обзе паника. Разкритието, че все още държи бърлогата за секс — една хотелска стая, която използваше само за чукане и в която никога повече не бих стъпила — се стовари върху мен като удар и през гърдите ми премина

остра болка. От гърлото ми излезе някакъв звук, болезнено стенание, което ме накара да затворя очи.

— Хайде да намалим темпото — намеси се доктор Питърсън, като продължаваше бързо да записва. — Да се върнем малко назад. Гидиън, защо не каза на Ева за Корин?

— Имах най-искреното намерение да го направя — отвърна Гидиън сухо.

— Той не ми казва нищо — прошепнах аз и започнах да търся из чантата си кърпичка, с която да попия размазаната спирала.

„Защо все още пазеше онази стая?“ Единственото възможно обяснение беше, че има намерение да я използва с друга.

— За какво си говорите, когато сте заедно? — Въпросът на доктор Питърсън беше зададен и към двамата ни.

— Обикновено аз се извинявам — измърмори Гидиън.

Доктор Питърсън вдигна поглед.

— За какво?

— За всичко — отвърна Гидиън и прокара ръка през косата си.

— Смяташ ли, че Ева има прекалено високи изисквания или очаква твърде много от теб?

Усетих погледа на Гидиън върху себе си.

— Не. Тя не иска нищо.

— Освен истината — поправих го аз и се извърнах към него.

Очите му пламтяха, погледът му направо ме изгаряше.

— Никога не съм те лъгал.

— Искат ли ти се Ева да те моли за разни неща, Гидиън? — попита доктор Питърсън.

Гидиън се намръщи.

— Помисли си по въпроса. След малко ще се върнем към него — каза доктор Питърсън и насочи вниманието си към мен. — Заинтригува ме снимката, която си направила, Ева. Изправила си се пред ситуация, която за повечето жени би била крайно обезпокоителна.

— Не е имало никаква ситуация — повтори Гидиън хладно.

— Нейното усещане е било за такава ситуация — уточни доктор Питърсън.

— Много странно усещане, като се има предвид физическия аспект на връзката ни.

— Добре. Да поговорим за това. Колко пъти в седмицата правите секс? Средно.

Лицето ми пламна. Погледнах Гидиън, който също се обърна към мен и се подсмихна.

— Ами... — свих унило устни. — Много.

— Всеки ден? — Доктор Питърсън вдигна учудено вежди, когато кръстосах крака и кимнах. — По няколко пъти на ден?

— Средно — намеси се Гидиън.

Доктор Питърсън остави таблета в скута си и погледна Гидиън в очите.

— Това ли е обичайната ти сексуална активност?

— Нищо във връзката ми с Ева не е обичайно, докторе.

— Колко често правеше секс, преди да срещнеш Ева?

По лицето на Гидиън се изписа напрежение и той хвърли поглед към мен.

— Всичко е наред — казах аз, макар че, честно казано, никак не бих искала да отговоря на подобен въпрос пред него.

Той протегна ръка в празното пространство между нас. Поставих ръката си в неговата и с радост усетих, че я стисна окуражително.

— Два пъти седмично — отговори той сухо. — Средно.

Набързо пресметнах на ум броя на жените. Свих свободната си ръка в юмрук.

Доктор Питърсън се облегна назад.

— Ева изказа безпокойство от изневяра и липса на комуникация във връзката ви. Колко често използвате секса, за да разрешите противоречията си?

Гидиън вдигна вежди.

— За да не останете със заблудата, че Ева страда от моето свръхлибидо, трябва да ви кажа, че инициативата за секс е нейна почти толкова често, колкото и моя. Ако някой трябва да се тревожи, че няма да издържи на темпото, това съм аз, просто защото анатомията на мъжа е такава.

Доктор Питърсън ме погледна. Очакваше да потвърдя думите на Гидиън.

— Почти всичко във взаимоотношенията ни е повод за секс — съгласих се аз, — включително и скандалите.

— Кога правите секс, преди или след като смятате, че сте разрешили проблема?

— Преди — въздъхнах аз.

Той остави стилуса и започна да набира. Помислих си, че докато си разкажем всичко, ще е събрал материал за цял роман.

— Още от самото начало на връзката си ли правите много секс?
— попита той.

Кимнах, макар че не гледаше към мен.

— Ние сме силно привлечени един към друг.

— Очевидно. — Той вдигна поглед и ни се усмихна мило. — Но бих искал да обсъдя с вас възможността да се въздържате, докато...

— Няма такава възможност — прекъсна го Гидиън. — Това до нищо няма да доведе. Предлагам да се съсредоточим върху това, което не е наред във връзката ни, а не да се отказваме от едно от малкото неща, с които нямаме проблем.

— Не съм сигурен, че тук *нямате* проблем, Гидиън — отвърна доктор Питърсън с равен тон. — Нещата не би трябвало да изглеждат така.

— Докторе — Гидиън качи единия си крак върху коляното на другия и се облегна назад, демонстрирайки непреклонна решителност, — единственият вариант да държа ръцете си далече от нея, е да умра. Намерете друг начин да ни помогнете.

* * *

— За мен терапията е нещо ново — каза Гидиън малко по-късно, когато се бяхме настанили в бентлито и се прибирахме вкъщи. — Затова не съм съвсем сигурен. Наистина ли беше толкова зле, колкото ми се стори?

— Можеше да е и по-добре — отвърнах уморено и се облегнах назад. Чувствах се изтощена до смърт. Дори не обмислих възможността да отида на тренировката по крав мага в осем. — Какво не бих дала да взема един бърз душ и да си легна.

— Аз имам още някои неща, които трябва да довърша.

— Няма проблем — прозях се аз. — Защо не си починем тази вечер и да се видим утре сутринта?

Предложението ми беше посрещнато с дълбоко мълчание, но атмосферата между нас се зареди с такова напрежение, че бях принудена да вдигна глава и да го погледна. Седеше, вперил поглед в мен със силно стиснати устни.

— Опитваш се да ме отрежеш.

— Не. Аз...

— Точно това правиш! Вече издаде присъдата си и сега искаш да се отървеш от мен.

— Изморена съм до смърт, Гидиън. Не мога да понеса никакви глупости повече. Имам нужда от сън и...

— Аз имам нужда от *теб* — отсече той. — Какво трябва да направя, за да ми повярваш?

— Не мисля, че си ми изневерил. Сега доволен ли си? Колкото и подозрително да изглежда всичко, не мога да повярвам, че би го направил. Просто тайните ти ми идват в повече. Влагам всичко от себе си в тази връзка, а ти...

— Мислиш, че аз не го правя? — Той се завъртя на седалката и подгъна крака си така, че да застане с лице към мен. — Никога в живота си не съм влагал толкова усилия в нещо, колкото в теб.

— Не трябва да го правиш заради мен. Трябва да го направиш заради себе си.

— Не ми излизай с тези глупости! Не би ми се налагало да уча как да имам връзка заради никой друг!

Изстенах тихо, облегнах глава на седалката и отново затворих очи.

— Нямам сили да се боря повече с теб, Гидиън. Искам мир и спокойствие поне за една нощ. Цял ден не се чувствам добре.

— Да не си болна?

Той се премести, подложи нежно ръка зад врата ми и притисна устни до челото ми.

— Не си топла. Как е стомахът ти?

Поех дълбоко въздух, почувствах уханието на кожата му. Испитах огромно желание да заровя лице в извивката на врата му.

— Добре.

Изведнъж се сетих и изпъшках.

— Какво има? — Взе ме в скута си и ме притисна до себе си. — Какво ти е? Да отидем ли на лекар?

— Цикълът ми — прошепнах аз, защото не исках Ангъс да чуе.
— Трябва да ми дойде всеки момент. Не знам защо не се сетих по-рано. Нищо чудно, че съм толкова уморена и раздразнителна. От хормоните е.

Той замря. Изчаках няколко секунди, след това вдигнах глава и се вгледах в лицето му. Сви тъжно устни и призна:

— Това е нещо ново за мен. Човек не се сблъсква с подобни неща при случайните сексуални контакти.

— Късметлия! Сега ще изпиташ всички неудобства, запазени за мъжете с постоянни приятелки и съпруги.

— Късметлия съм.

Гидиън отметна кичурите коса от слепоочието ми, оставяйки собствената си великолепна грива да пада около изваяните черти на лицето му.

— А ако късметът ми наистина проработи, утре ще се почувстваш по-добре и отново ще започнеш да ме харесваш.

О, господи! Сърцето ме болеше.

— Аз и сега те харесвам, Гидиън. Просто не харесвам това, че имаш тайни от мен. Това ще ни раздели.

— Няма да позволим да се случи — прошепна той и прокара пръст по веждите ми. — Довери ми се.

— Ти също трябва да ми имаш доверие.

Надвеси се над мен и нежно допря устни до моите.

— Знаеш ли какво, ангелче? — каза той едва чуто. — На никой друг не се доверявам толкова, колкото на теб.

Мушнах ръка под сакото му и го прегърнах, попивайки топлината на стройното му мускуесто тяло. Не можех да спра тревогата, че започвахме да се отдалечаваме един от друг.

Гидиън се възползва от момента и плъзна език в устата ми, докосвайки моя като с кадифе. Бавно, сякаш искаше да ме подмами. Потърсих по-плътен контакт, имах нужда от повече. Винаги исках повече. Мразех това, че като оставим физическата ни връзка, той ми даваше толкова малко от себе си.

Той изстена в устата ми и еротичният звук премина през цялото ми тяло. Наведе глава и впи плътните си устни в моите. Целувката ни стана по-дълбока, езиците ни се докосваха, дишането ни се ускори.

Ръката, с която беше обгърнал гърба ми, ме притегли по-близо. Другата му ръка се плъзна под блузата и топлата му длан докосна гърба ми. Пръстите му се раздвижиха, сякаш се опитваха да ме успокоят, докато целувката ни ставаше все по-необузdana. Огънах гръб под ласките му, имах нужда да усетя докосването му върху голата си кожа.

— Гидиън...

За първи път физическата ни близост не беше достатъчна, за да успокои отчаяния копнеж, който се надигаше в мен.

— Тихо — опита се да ме утеши той. — Тук съм. Никъде няма да ходя.

Затворих очи и зарових лице във врата му, питах се дали ще сме достатъчно упорити, за да останем заедно, дори ако се окаже, че е най-добре да се разделим.

Събудих се с вик, заглушен от потната длан, която затискаше устата ми. Бях притисната под огромна тежест, която не ми позволяваше да дишам. Усетих как друга ръка се вмъкна под нощницата ми и започна грубо да ме опипва. Обзе ме паника, започнах да се мятам в леглото и да ритам бясно.

„Не... Моля те, недей... Стига... Не го прави повече...“

Дишайки тежко като куче, Нейтън грубо разтвори краката ми. Онова твърдо нещо между краката му започна да се бута напосоки в мен, като се блъскаше във вътрешната страна на бедрото ми. Борех се, дробовете ми буквално горяха, но той беше толкова силен. Не можех да го отблъсна. Не можех да избягам.

„Престани! Махай се. Не ме докосвай. О, Господи... моля те, не прави това с мен... не ме наранявай.“

Мамо!“

Ръката на Нейтън ме притисна и главата ми потъна във възглавницата. Колкото повече се борех, толкова повече се възбуждаше той. Шептеше отвратителни, мръсни думи в ухото ми, откри онова нежно място между краката ми и проникна в мен, пъшкайки. Замръзнах, ужасната болка ме стегна като в менгеме.

— Дааа... — ръмжеше той — харесва ти щом ти го вкарам... малка мръсница... харесва ти.

Не можех да дишам, гърдите ми се разтърсиха от ридание, ноздрите ми бяха затиснати от дланта му. Пред очите ми се появиха петна, дробовете ми горяха. Напрегнах се отново... нуждаех се от въздух... отчаяно се нуждаех.

— Ева! Събуди се!

Очите ми моментално се отвориха при тази команда. Отскубнах се от ръцете, които ме стискаха, освободих се. Започнах да пълзя, исках да се отърва от чаршафите, с които бяха омотани краката ми... прекатурих се.

Силният удар в пода ме събуди окончателно, от гърлото ми се изтръгна ужасен вик, пълен с болка и страх.

— Господи! Ева! По дяволите, не се наранявай!

Поех няколко дълбоки глътки въздух и с мъка запълзах към банята на четири крака. Гидиън ме вдигна и ме притисна до гърдите си.

— Ева.

— Лошо ми е — едва успях да кажа, притиснах устата си с длан, докато стомахът ми се надигаше.

— Държа те — каза той мрачно и ме понесе с бързи стъпки.

Занесе ме до тоалетната и вдигна седалката. Коленичи до мен и задържа косата ми, докато повръщах, топлата му длан се движеше нагоре-надолу по гърба ми.

— Шшш... ангелчето ми — шептеше той през цялото време. — Всичко е наред. В безопасност си.

Когато най-после стомахът ми се изпразни, пуснах водата в тоалетната и се опитах да се съсредоточа върху нещо различно от спомените в съня ми.

— Бебчо?

Извърнах глава и видях Кари, застанал на прага на банята, красивото му лице беше намръщено. Беше напълно облечен — в широки джинси и фланелка с копчета, което ме накара да осъзная, че и Гидиън е облечен. Когато се прибрахме в апартамента, той смени костюма с анцуг, но сега не беше с него, а с дънки и черна фланелка. Това напълно ме обърка, погледнах часовника си и видях, че минава дванайсет.

— Какво правите вие двамата?

— Точно се прибирах — отвърна Кари — и по пътя срещнах Крос, който идваше насам.

Погледнах Гидиън, който също като съквартиранта ми беше загрижен и намръщен.

— Навън ли беше?

Той ми помогна да стана.

— Казах ти, че имам да свърша някои неща.

„До полунощ?“

— Какви неща?

— Не е важно.

Измъкнах се от ръцете му и отидох до мивката, за да си измия зъбите. Още една тайна. Колко тайни криеше?

Кари застана до мен, погледите ни се срещнаха в огледалото.

— Много отдавна не си имала кошмари.

Погледнах в разтревожените му зелени очи, без да се опитвам да крия умората и изтощението си.

Той стисна рамото ми окуражително.

— Този уикенд ще си починем. Ще заредим батериите. И двамата имаме нужда от това. Ще се справиш ли тази вечер?

— Аз съм с нея — обади се Гидиън и се изправи от ръба на ваната, където беше седнал, за да си събуе ботушите.

— Това не означава, че аз няма да съм тук — заяви Кари и ме целуна бързо по слепоочието. — Викай, ако имаш нужда от мен.

Хвърли ми многозначителен поглед, преди да си тръгне. Знаех, че не му е приятно Гидиън да остава да спи при мен. Истината беше, че и аз имах известни резерви. Според мен тревогата, свързана с твърде реалистичните проблеми със съня на Гидиън, беше допринесла много за нестабилното емоционално състояние, в което се намирах. Както беше казал Кари, мъжът, когото обичах, беше бомба със закъснител, а аз споделях леглото си с него.

Изплакнах уста и върнах четката на мястото ѝ.

— Трябва да си взема душ.

Бях се къпала, преди да си легна, но сега отново се чувствах мръсна. Кожата ми беше покрита със студена лепкава пот, а когато затворех очи, усещах по тялото си миризмата на Нейтън.

Гидиън пусна водата и започна да се съблича, гледката на прекрасното му мускулесто тяло бе достатъчна, за да прогони мрачните ми мисли. Мускулите му бяха стегнати и добре оформени, беше слаб и въпреки това — силен и елегантен.

Пуснах дрехите си на земята, влязох под горещия душ и изстенах. Той влезе в кабината след мен, отметна косата ми настрани и ме целуна по рамото.

— Как си?

— По-добре.

„Защото си до мен.“

Прегърна ме нежно през кръста и въздъхна леко.

— Аз... Господи, Ева! Нейтън ли сънуваше?

Поех дълбоко въздух.

— Може би някой ден ще си поговорим за сънищата...

Той рязко издиша и пръстите му конвулсивно стиснаха бедрото ми.

— Щом аз ще мълча и ти ще мълчиш, така ли?

— Да — промълвих аз. — Ще мълча.

Останахме така, заобиколени от пара и тайни, физически близо, но емоционално далеч. Чувствах се ужасно. Желанието да заплача беше толкова силно, че дори не се опитах да потисна сълзите. Беше хубаво да излея всичко навън. Цялото напрежение от отминалия ден изтече заедно със сълзите ми.

— Ангелче... — Гидиън се притисна до гърба ми, прегърна ме плътно през кръста, обгръщайки ме със закрилата на едрото си тяло. — Не плачи. Господи, не мога да го понеса! Кажи ми от какво имаш нужда, ангелче. Кажи ми какво да направя за теб.

— Измий ме — прошепнах аз. Облегнах се в тялото му в отчаян опит да намеря утеха в нежната власт на прегръдката му. Преплетох пръсти с неговите, притиснали стомаха ми. — Направи ме отново чиста.

— Ти си чиста. — Поех рязко въздух и поклатих глава. — Чуй ме добре, Ева. Никой не може да те докосне — изсъска той яростно. — Никой няма да се доближи до теб. Никога повече. — Стиснах пръстите му по-силно. — Първо ще трябва да премине през мен. А това никога няма да се случи.

Болката, сграбчила гърлото ми, не ми позволяваше да говоря. Мисълта Гидиън да се изправи срещу кошмара ми... да види мъжа, който ми бе причинил всички онези неща... още по-силно заплете възела, стегнал стомаха ми през целия ден.

Гидиън се протегна за шампоана и аз затворих очи, изтласквайки всичко. Всичко, освен мъжа, който в този момент бе фокусиран единствено и само върху мен.

Стоях без дъх и чаках допира на вълшебните му пръсти. Когато ги почувствах, протегнах ръце напред и се подпрях на стената, за да запазя равновесие. Залепила длани на студените плочки, усетих допира му в корените на косата си и тихо изстенах.

— Добре ли е така? — попита той, гласът му беше нисък и дрезгав.

— Прекрасно.

Отдадох се на блаженството и не мислех за нищо, докато той изми косата ми с шампоан и нанесе балсама, леко потреперих, когато взе гребена и започна да разресва мокрите кичури. Испитах разочарование, когато спря, и сигурно съм издала някакъв звук на недоволство, защото той се наведе и обещаващо прошепна:

— Изобщо не съм приключил.

Усетих миризмата на душ гела си и...

— Гидиън!

Извих се като дъга в насапунисаните му ръце. Възглавничките на палците му се впиха в раменете ми и започнаха да ги разтриват с достатъчно сила, но без да е грубо. След това ръцете му се спуснаха надолу по гърба ми... по дупето... по краката...

— Ще падна — изрекох едва, замаяна от удоволствие.

— Ще те хвана, ангелче. Винаги ще те хващам.

Болката и унижението от спомените изчезнаха, отмити от безкористното уважение и търпение, с които Гидиън се погрижи за мен. Допирът на пръстите му ми помогна да се отърва от кошмара много повече от сапуна и водата. Обърнах се и видях, че е клекнал пред мен, ръцете му се спускаха по прасците ми, а мускулите на тялото му потрепваха в стегната маса. Хванах брадичката му в ръка и повдигнах нагоре главата му.

— Можеш да си толкова добър за мен, Гидиън — казах нежно. — Не знам как съм могла да го забравя. Дори за минута.

Гърдите му рязко се повдигнаха от поетия въздух. Ръцете му се плъзнаха нагоре по бедрата ми и той отново се изправи. Устните му нежно докоснаха моите. Направи го съвсем леко.

— Знам, че днес беше ужасно скапан ден. По дяволите... цялата седмица беше такава. И на мен ми беше трудно.

— Знам — отвърнах аз и притиснах буза до сърцето му.

Беше толкова стабилен и силен. Чувствах се добре в прегръдките му.

Членът му вече бе набъбнал между нас, но стана още по-твърд, когато се притиснах в него.

— Ева... — започна той и прочисти гърлото си. — Нека довърша, ангелче.

Гризнах леко брадичката му, протегнах се и стиснах прекрасния му задник, като го придърпах по-близо до себе си.

— Защо вместо това не започнем отначало?

— Нямах такива намерения.

Като че ли намеренията можеха да са различни, когато и двамата бяхме голи и ръцете ни се движеха по тялото на другия. Обикновено беше достатъчно Гидиън да сложи ръка в основата на гърба ми, докато вървим един до друг, за да се възбужда така, сякаш е сложил ръка между краката ми.

— Ами... май е време да преосмислиш ситуацията, шампионе.

Гидиън вдигна ръце, обхвана врата ми и палците му повдигнаха брадичката ми нагоре. Намръщеното му изражение го издаде и преди да успее да ми каже защо не е добра идея да правим любов в този момент, аз избързах и хванах члена му в ръка.

Той изстена, бедрата му започнаха да се извиват.

— Ева...

— Срамота е да не се възползваме от това.

— Не мога да си позволя да прецакам нещата с теб — каза той, а очите му бяха тъмни като сапфири. — Ще се побъркам, ако изпаднеш в паника, докато те докосвам.

— Гидиън, моля те.

— Аз ще кажа кога. — Тонът му не търпеше възражение.

Ръката ми моментално се отдели от него.

Той се отдръпна от мен и стисна члена си.

Раздвижих се неспокойно, вниманието ми беше приковано от ловкото движение на ръката му, от дългите и елегантни пръсти. Разстоянието между нас се увеличи и започнах да усещам неспокойно трепкане. Тялото ми реагираше на раздялата с неговото. Топлината, която допирът му бе възбудил в мен, се превърна в бавен пламък, като че ли огънят, стъкнат от него, изведнъж се е разпалил.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — измърка той и започна да се самозадоволява.

Изненадана, че ми се присмива, след като беше отказал секс с мен, вдигнах глава... и дъхът ми спря.

В Гидиън също тлееше огън. Не можех да се сетя за други думи, с които да го опиша. Гледаше ме изпод натежалите си клепки, сякаш искаше да ме изяде цялата. Върхът на езика му бавно се плъзна по

очертанията на устата му, като че ли опитваше вкуса ми. След това захапа плътната си долна устна и мога да се закълна, че го усетих между краката си. Познавах този поглед толкова добре... знаех какво идва след него... знаех на какво е способен, когато ме желае толкова отчаяно.

Този поглед крещеше СЕКС. Жесток, дълбок, безкраен, умопомрачителен секс. Той стоеше в другия край на душкабината, разкراчил широко крака, а мускулите на тялото му ритмично се движеха, докато галеше прекрасния си пенис с дълги, бавни движения.

Никога през живота си не бях виждала толкова откровено сексуална и подчертано мъжествена гледка.

— О, господи! — въздъхнах аз, вперила поглед в него. — Толкова си секси!

Блясъкът в очите му ми подсказваше, че много добре знае какво въздействие има върху мен. Свободната му ръка се плъзна нагоре по мускулестия корем и към широките гърди и ме накара да потрепера от ревност.

— Можеш ли да свършиш, докато ме гледаш?

Изведнъж ми стана ясно. Страхуваше се да ме докосне интимно толкова скоро след кошмара, страхуваше се какво можеше да се случи, ако предизвика болезнен спомен. Но беше готов да направи това шоу за мен, да ме вдъхнови, така че и аз да започна да се докосвам. Вълната от чувства, която ме заля в този момент, беше разрушителна. Благодарност и обич, нежност и копнеж.

— Обичам те, Гидиън.

Той рязко затвори очи, като че ли му беше трудно да понесе думите. Когато ги отвори, силата на волята му ме накара да потръпна от желание.

— Покажи ми.

Дланта му обхвана широката главичка на члена му. Стисна го и по лицето му в миг пробяга червенина, която ме накара да притисна силно бедрата си едно в друго. Палецът му притисна плоското зърно на гърдата му. Веднъж. Още веднъж. Изпъшка дрезгаво от удоволствие и устата ми се напълни със слюнка.

Водата, която се стичаше по гърба ми, и надигналата се завеса от пара между нас правеха гледката още по-възбуждаща. Ръката му

започна да се движи по-бързо, плъзгайки се ритмично нагоре-надолу. Членът му беше толкова дълъг и плътен. Изключително мъжествен.

Повече не можех да издържа на напрежението в зърната на гърдите си, обхванах ги с ръце и стиснах.

— Точно така, ангелче. Покажи ми какво те карам да изпитваш.

За момент се поколебах дали мога да го направя. Не беше чак толкова отдавна времето, когато се чувствах ужасно неудобно просто да говоря за вибратора си лице в лице с Гидиън.

— Погледни ме, Ева. — Взе тестисите си в една ръка и члена си в другата. Безсрамно. И толкова възбуждащо. — Не искам да свърша без теб. Искам да си с мен.

Исках и аз да му въздействам толкова възбуждащо, колкото той на мен. Исках и той да изпита същата болка и *копнеж*. Исках моето тяло, моето *желание*, да се запечата в съзнанието му така, както неговият образ щеше да се запечата в моето.

Вперих поглед в него и плъзнах ръце по тялото си. Наблюдавах движенията му... исках да чуя кога ще затаи дъх... исках да доловя какво точно го подлудява.

Беше така интимно, както когато проникваше в мен, може би дори по-интимно, защото бяхме напълно оголени и изложени на показ. Изцяло открити. Удоволствието на единия се отразяваше в другия.

Дрезгавият му секси глас ми шепнеше какво да направя: „Започни да подръпваш зърната си, ангелче... Докосни се. Овлажни ли се? Вкарай два пръста в себе си... Усещаш ли колко си тясна? Горещо, тясно и кадифено късче от рая за пишката ми... Толкова си прекрасна... Толкова секси. Така съм се надървил, че боли... Виждаш ли какво правиш с мен? Заради теб ще свърша толкова мощно“.

— Гидиън — едва прошепнах аз, пръстите ми масажираха клитора ми с бързи движения, бедрата ми се движеха при всяко докосване.

— С теб съм — каза той дрезгаво, докато ръката му се плъзгаше нагоре-надолу с брутална сила, водейки го нагоре към оргазма.

При първия спазъм извиках, а краката ми се разтрепериха. Подпрях длан на стъклената стена, за да не загубя равновесие, от оргазма мускулите ми бяха омекнали. В същия момент Гидиън се озова до мен, стисна бедрата ми със собственическа сила и ненаситност, а пръстите му се свиха от страстна възбуда.

— Ева! — изръмжа той, когато първата плътна струя сперма се блъсна в корема ми. — Да!

Наведе се над мен и зъбите му се впиха в нежното място между рамото и врата ми, безмълвно доказателство за първичността на удоволствието, което беше изживял. Стоновете му завибрираха в тялото ми, докато се изпразваше мощно върху мен.

* * *

Беше малко преди шест сутринта, когато се измъкнах от стаята. Бях будна от известно време, в което наблюдавах как Гидиън спи. Това беше рядко удоволствие, тъй като почти никога не успявах да се събудя първа. Сега можех да стоя, вперила поглед в него, без да се притеснявам, че това ще го накара да се чувства неудобно.

Тръгнах по коридора и влязох в огромното отворено пространство, което помещаваше хола ни. Беше доста странно, че двамата с Кари живеехме в Горен Уест Сайд, и то в апартамент, достатъчно голям да побере цяло семейство, но отдавна се бях научила, че не трябва да споря с майка ми и нейния съпруг, когато става дума за сигурността ми. По никакъв начин нямаше да се съгласят да живея в друг квартал или в сграда без портиер и пропускателен режим, но пък съдействието ми по отношение на жилището можеше да ги направи по-отстъпчиви по други теми.

Бях в кухнята и чаках кафето да стане, когато Кари влезе. Изглеждаше невероятно в сивия си анцуг на университета Сан Диего, разрошената от съня кестенява коса и едnodневната брада по квадратната челюст.

— Добро утро, бебчо! — измърмори той и ме целуна по слепоочието, докато минаваше край мен.

— Станал си рано.

— Ти ли го казваш?

Извади две чаши от шкафа и обезмаслена сметана от хладилника. Донесе ги при мен и ме огледа внимателно.

— Как си?

— Добре съм. Наистина — настоях аз, когато той ме погледна с недоверие. — Гидиън се погрижи за мен.

— Добре, но надали това е толкова прекрасно, ако самият той е причина за стреса, заради който отново сънуваш кошмари.

Напълних чашите, добавих захар в моята и сметана и в двете. Докато правех това, му разказах за Корин и вечерята в „Уолдорф“, както и за скандала, който имах с Гидиън, след като я бях видяла пред „Кросфайър“.

Кари стоеше облегнат на барплота с кръстосани в глезените крака и гърди, подпрени на ръката му. Отпиваше бавно от кафето си.

— Значи не ти даде никакви обяснения?

Поклатих глава, мълчанието на Гидиън ме смазваше.

— Ами ти? Какво става с теб?

— Опитваш се да смениш темата ли?

— Какво друго да кажа? Знам само едната страна на историята.

— Някога замисляла ли си се, че може вечно да има тайни от теб?

Намръщих се и оставих чашата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че той е на двацет и осем години, син е на самоубил се кредитен мошеник и съвсем случайно притежава огромна част от Манхатън — заяви Кари и вдигна вежда, сякаш ме предизвикваше. — Само си помисли! Възможно ли е между всички тези факти да няма никаква връзка?

Забих поглед в чашата си и отпих, но не признах, че вече поне няколко пъти се бях питала същото. Богатството, което Гидиън притежаваше, беше изумително, особено като се има предвид възрастта му.

— Не мога да си представя Гидиън да мами някакви случайни хора. Не и при положение че е много по-голямо предизвикателство да постигне всичко по законния начин.

— С всички тайни, които крие, можеш ли да си сигурна, че го познаваш достатъчно добре, за да направиш подобна оценка?

Помислих си за мъжа, с когото бях прекарала нощта, и почувствах облекчение, защото бях напълно сигурна в отговора, поне за момента.

— Да.

— Добре, тогава — Кари сви рамене. — Вчера говорих с доктор Травис.

При споменаването на нашия терапевт от Сан Диего мисълта ми веднага се отклони в друга посока.

— Така ли?

— Да. Онази вечер наистина яко оплесках нещата.

По притеснения начин, с който отметна кичурите от лицето си, разбрах, че има предвид оргията, която бях заварила вкъщи.

— Крос счупи носа на Иън и му разцепи устната — каза той, извиквайки в мен яростната реакция на Гидиън към... *приятеля* на Кари и неговото грубо предложение да се присъединя към тях. — Вчера видях Иън. Изглежда така, сякаш някой го е блъснал с тухла в лицето. Искаше да знае кой го е подредил, за да може да повдигне обвинение.

— О, не! — Имах чувството, че нещо притисна гърдите ми. — По дяволите!

— Знам. Милиардер плюс съдебен иск е равно на купища пари. Какво, по дяволите, си мислих, че правя? — Кари затвори очи и ги разтърка. — Казах му, че не знам с кого си била онази вечер, че си го забърсала някъде и си го довела вкъщи. Крос го нападна толкова внезапно, че Иън въобще не успя да го види.

— Но двете момичета, които бяха с теб, добре огледаха Гидиън — заявих аз мрачно.

— Те изхвърчаха през тази врата — Кари посочи холната врата, като че ли тя все още се тресеше след затръшването — като прилепи от ада. Не дойдоха с нас до спешното и никой от двамата ни не знае кои изобщо бяха. Всичко ще е наред, ако Иън не ги срещне някъде случайно.

Потърках с ръка стомаха си, отново обхваната от тревога.

— Ще се опитам да държа нещата под контрол — увери ме той. — Всичко, което се случи през онази нощ, беше предупредителен сигнал и след като го обсъдих с терапевта, започнах да осъзнавам нещата. След това отидох да видя Трей. Да му се извиня.

Стана ми тъжно, когато чух името на Трей. Надявах се, че зараждащата се връзка между Кари и студента по ветеринарна медицина ще потръгне, но Кари вече беше успял да я разруши. Както обикновено.

— Как мина?

Той отново сви рамене, но този път с очевидно неудобство.

— Онази нощ го нараних, защото се държах като идиот. А вчера отново го нараних, като се опитвах да оправя нещата.

— Скъсахте ли? — Протегнах ръка и стиснах неговата, когато ми я подаде.

— Нещата сериозно охладнях. Някъде до точка на замръзване. Той иска да съм гей, а аз не съм.

Заболя ме, когато чух, че още някой иска Кари да е различен от това, което е. При него винаги се получаваше така. Не можех да си обясня защо. За мен той беше прекрасен точно когато е себе си.

— Толкова съжалявам, Кари.

— Аз също, той е страхотен човек. Просто в момента не съм готов за стреса и всичките изисквания на подобна сложна връзка. Работя много. И положението ми не е достатъчно стабилно, за да мога да издържа психически на напрежението — каза той и стисна устни. — Може би не е зле и ти да се замислиш за това. Преместихме се тук съвсем скоро. И двамата все още свикваме с обстановката.

Кимнах. Много добре разбирах какво има предвид и като цяло бях съгласна с него, но бях твърдо решена да изградя здрава връзка с Гидиън.

— Говори ли и с Татяна?

— Не е необходимо. — Той прокара палец по кокалчетата на ръката ми и след това я пусна. — Тя е лесна.

Изсумтах и отпих голяма глътка от полуизстиналото си кафе.

— Не само в този смисъл на думата — смъмри ме той и ми се усмихна палаво. — Искам да кажа, че не очаква нищо и няма никакви претенции към мен. За нея всичко е наред, стига да използвам презервативи и да я накарам да свърши поне толкова пъти, колкото свършвам аз. Чувствам се добре с нея, и то не само защото прави перфектни свирки. Приятно е да си с някого, който иска единствено да се забавлява и не те притиска по никакъв начин.

— Гидиън ме познава. Разбира ме и се опитва да ми помогне да се справя с проблемите си. И той полага усилия във връзката ни, Кари. И на него не му е лесно.

— Мислиш ли, че Крос е изучава бившата си в обедната почивка?

— Не.

— Сигурна ли си?

Поех дълбоко въздух, отпих глътка кафе, за да ми даде сили, и признах:

— Почти. Мисля, че в момента аз съм единствената в живота му. Правим страхотен секс, разбираш ли? Но Корин го държи по някакъв начин. Гидиън казва, че изпитва чувство на вина, но това не обяснява увлечението му по брюнетки.

— Но обяснява защо си си изпуснала нервите и си го ударила. Това, че тя се върти около него, те вбесява. А той пак не иска да ти каже какво става. Мислиш ли, че подобни отношения са нормални?

Не бяха. Знаех го. И мразех този факт.

— Снощи ходихме при доктор Питърсън.

Кари вдигна вежди.

— Как мина?

— Не ни каза, че трябва да бягаме един от друг колкото ни държат краката.

— А ако ви каже нещо подобно? Ще го послушаш ли?

— Този път няма да бягам, ако нещата загрубеят. Говоря съвсем сериозно, Кари. — Вперих поглед в него. — Ако избягам при първата вълна от неприятности, ще излезе, че не съм постигнала нищо.

— Крос не е вълна, а истинско цунами, бебчо.

Засмях се, без да искам. Кари можеше да ме накара да се разсмея дори когато плачех.

— Честно казано, ако не успея да накарам връзката ми с Гидиън да проработи, се съмнявам, че изобщо бих могла да имам връзка с някого.

— В момента говори ниското ти самочувствие.

— Той знае какъв товар нося.

— Добре.

Погледнах го учудено.

— Добре?

„Предаде се твърде лесно.“

— Не съм напълно убеден, но ще приема нещата — заяви той и грабна ръката ми. — Хайде, ела да ти оправим косата.

Усмихнах му се благодарно.

— Ти си върхът.

Той леко удари дупе в моето.

— И няма да те оставя да го забравиш.

— За смъртоносен капан — заяви Кари, — този е доста баровски.

Поклатих глава и се отправих към кабината в частния самолет на Гидиън.

— Няма да умреш. Пътуването със самолет е много по-безопасно от пътуването с кола.

— Не смяташ ли, че самолетните компании са платили доста пари, за да разпространяват подобни статистики?

Спрях, за да го шляпна леко по рамото през смях, и обгърнах с поглед изключително луксозния интериор. Определено правеше впечатление. През живота си бях виждала и други частни самолети, но както обикновено Гидиън беше стигнал до ниво, което малко хора изобщо можеха да си позволят.

Кабината беше просторна, с широка пътека в средата. Беше обзаведена в неутрални цветове и акценти в шоколадовокафяво и леденосиньо. В лявата част бяха подредени дълбоки въртящи се седалки с масички пред тях, а вдясно беше поставен огромен диван, разделен на отделни места за сядане. До всяка седалка имаше самостоятелна конзола с всякакви електронни забавления. Знаех, че в задната част на самолета има спалня и една или две луксозно обзаведени бани.

Стюардът взе саковете и ни направи знак да седнем на две от седалките, пред които имаше маса.

— Господин Крос ще бъде тук до десет минути — каза той. — Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— За мен вода, моля — отвърнах аз и погледнах часовника си, минаваше седем и половина.

— Едно блъди мери — поръча Кари, — ако имате.

Стюардът се усмихна.

— Имаме всичко.

Кари улови погледа ми.

— Какво? Не съм вечерял. Доматеният сок ще ме засити, докато дойде време за вечеря, а алкохолът ще помогне на хапчето против повръщане да подейства по-бързо.

— Нищо не съм казала — възразих аз.

Обърнах се към прозореца и се загледах в нощното небе. Както обикновено мислите ми се насочиха към Гидиън. Беше мълчалив през целия ден, още от момента, в който се събуди. Отидохме на работа в пълно мълчание, а когато работният ден свърши в пет, се обади само за да каже, че Ангъс ще ме закара до вкъщи сама и после ще ни вземе с Кари и ще ни остави на летището, където ще се срещнем.

Все пак реших да се прибера пеша, тъй като предишната вечер не бях ходила на фитнес, а нямаше да имам време за тренировка преди полета. Ангъс ме предупреди, че на Гидиън няма да му е никак приятно, ако откажа да се кача в колата, въпреки че се опитах да бъда много любезна и наистина имах причина за този си избор. Реших, че Ангъс все още мисли, че му се сърдя заради Корин, което донякъде си беше вярно. Със съжаление трябваше да призная, че някъде дълбоко в себе си се надявах да се чувства зле. По-голямата част от мен обаче се възмущаваше, че съм толкова дребнава.

Докато вървах през Сентръл парк, следвайки една от алеите между високите дървета, взех твърдо решение, че няма да позволя на нито един мъж да ме засегне. Дори и на Гидиън. Нямаше да позволя на проблемите с него да ми попречат да прекарам добре в Лас Вегас с най-добрия ми приятел.

По средата на пътя спрях, обърнах се и се загледах в мезонета на Гидиън, който се издигаше високо над Пето авеню. Питам се дали в момента е там, дали си събира багажа и прави планове как да прекара уикенда без мен. Или може би все още е на работа и довършва неотложните задачи за седмицата.

— Охо!... — изчурулика Кари, когато стюардът се върна с питиетата ни. — Пак доби онова изражение.

— Какво изражение?

— Яростно и агресивно — отвърна той и чукна високата си тънка чаша в чашата ми за вода. — Искаш ли да поговорим?

Точно щях да му отговоря, когато Гидиън влезе в самолета. Изглеждаше мрачен, в едната си ръка държеше куфарче за документи, а в другата сак. Подаде сака на стюарда, след това мина покрай нас с

Кари, кимна му бегло и прокара върха на пръстите си по бузата ми, изпращайки вълна от електричество през цялото ми тяло. После изчезна в кабината в задната част на самолета и затвори вратата.

Намръщих се.

— Пак е в лошо настроение.

— Но е толкова секси. Как само изглежда в този костюм.

Обикновено костюмът определяше как изглежда един мъж. Но това, в което Гидиън превръщаше всеки костюм, би трябвало да се забрани със закон.

— Не споменавай външния му вид — измърморих аз.

— Направи му свирка. Със сигурност ще му оправи настроението.

— Говориш като мъж.

— Ти нещо друго ли очакваш?

Кари взе изпотената стъклена бутилка с водата, която не бях наляла в кристалната си чаша.

— Виж това.

Показа ми етикета, на който пишеше: „Крос тауърс & казино“.

— Ето това вече е гъзария.

Свих сърдито устни.

— Това е за китовете.

— Какво?

— Големите играчи в казината. Комарджии, на които не им мигва окото да заложат сто хиляди на една-единствена карта. Има много екстри, с които ги привличат — храна, хотелски стаи, безплатни пътувания. Вторият съпруг на майка ми беше такъв. Това беше една от причините, заради които го изостави.

Кари поклати глава.

— Боже, какви неща знаеш. Значи този самолет принадлежи на компанията?

— Това е един от петте самолета на компанията — поясни стюардът, който се появи с табла, отрупана със сирена и плодове.

— Божичко — измърмори Кари. — Това си е цяла флотилия.

Наблюдавах го как извади лекарството против повръщане от джоба си и преглътна едно от хапчетата с водката с доматиен сок.

— Искаш ли? — попита той и посочи опаковката на масата.

— Не, благодаря.

— Ще се заемеш ли с господин Секси Сърдитко?

— Не съм сигурна. Може би ще си извадя електронния четец и ще почета.

Трийсет минути по-късно Кари вече леко похъркваше, опънал седалката си назад и нахлупил слушалки на ушите си. Наблюдавах го известно време, щастлива, че изглежда толкова отпуснат и безгрижен, дори линиите около устата му се бяха отпуснали в съня.

След това станах и отидох в кабината, където Гидиън се бе затворил. Поколебах се дали да почукам, но реших да не го правя. Опитваше се да ме държи встрани от всичко и реших, че този път няма да му дам възможност да го направи.

Вдигна поглед, когато влязох, но по лицето му не се изписа изненада от внезапното нахлуване. Седеше на бюрото и слушаше какво му говори жената от екрана през сателитната видеовръзка. Беше оставил сакото си на облегалката на стола и бе разхлабил възела на вратовръзката. След първия бегъл поглед, който ми хвърли, се съсредоточи отново върху разговора.

Започнах да се събличам.

Първо свалих потника си, след това сандалите и джинсите. Жената продължи да говори, чух думите „безпокойство“ и „несъответствия“, но очите на Гидиън вече бяха вперени в мен — горещи и ненаситни.

— Ще поговорим за това утре сутрин, Алисън — прекъсна я той, натисна едно копче на клавиатурата и екранът угасна.

Точно в този момент сутиенът ми падна върху главата му.

— Аз страдам от предменструален синдром — заявих аз, — а ти си този, който непрекъснато си мени настроенятията.

Той сложи сутиена в скута си, облегна се назад, постави ръце върху страничните облегалки на стола и сплете пръсти.

— И ти ми правиш стриптийз, за да ми оправиш настроението?

— Ха! Мъжете са толкова предсказуеми. Кари предложи да ти направя свирка, за да се почувстваш щастлив. О, не... не бързай да се радваш. Няма да стане.

Пъхнах палци в ластика на бикините си и започнах да се полюлявам на пети. Трябваше да му се признае — заслужаваше похвала за това, че погледът му беше впит в очите, а не в гърдите ми.

— Мисля, че си ми задължен, шампионе. И то много. Бях изключително толерантна, като се вземат предвид последните събития, не смяташ ли? — Той вдигна учудено вежди. А аз продължих: — Искам да кажа, че ми е много интересно как ще реагираш ти, ако дойдеш у нас и завариш бившето ми гадже да си тръгва, като си загасва ризата. А след това се качиш горе и видиш, че целият диван е разхвърлян, а аз току-що излизам от банята.

Гидиън стисна зъби:

— Нито аз, нито ти бихме искали да знаем как ще реагирам.

— Значи и двамата сме съгласни, че се държах дяволски страхотно при така създадените обстоятелства — заявих и скръстих ръце, съзнавайки прекрасно, че така подчертавам атрибутите, които той обожава. — Беше съвсем ясен, когато обясняваше как би ме наказал. Сега е време да уточним как ще ме наградиш?

— Аз ли трябва да избира? — попита той с премрежен поглед.

— Не — усмихнах се аз.

Остави сутиена ми върху клавиатурата и бавно и грациозно се надигна от стола.

— Тогава ти си избери награда, ангелче. Кажи какво искаш?

— Като за начало искам да престанеш да се цупиш.

— Да се цупя? — учуди се той и се опита да потисне усмивката си. — Ами... Тази сутрин се събудих без теб, а и в следващите две сутрини ще е същото.

Отпуснах ръце, приближих до него и поставих дланите си върху широките му гърди.

— Наистина ли това е причината?

— Ева... — Притежаваше такава огромна физическа сила и въпреки това ме докосваше с такова страхопочитание. Наведох глава, знаех, че нещо в гласа ми ме е издало. Беше толкова проникателен. Гидиън хвана брадичката ми в ръка, повдигна главата ми назад и ме погледна изпитателно. — Кажи ми какво има.

— Имам чувството, че се отдръпваш от мен.

Ниският гърлен звук, който издаде, изпълни пространството между нас.

— Имам много неща на главата си. Но това не означава, че не си мисля за теб.

— Чувствам го, Гидиън. Усещам, че между нас има дистанция, каквото преди не съществуваше.

Ръцете му се плъзнаха по врата ми и го обвиха.

— Няма никаква дистанция. Стиснала си ме за гърлото, Ева. — Пръстите му леко притиснаха. — Усещаш ли *това*?

Изведнъж ми стана трудно да дишам. Адреналинът ускори пулса ми — физическа реакция на страха, който се коренеше в самата мен, а не в Гидиън, за когото бях абсолютно сигурна, че никога няма да ме нарани или да ме изложи на опасност.

— Понякога — каза той с дрезгав глас, впил изгарящ поглед в мен, — едва си поемам въздух.

Сигурно щях да се отскубна, ако не бяха очите му, в които се виждаше такава буря и копнеж.

Караше ме да изпитвам същото безсилие, същото усещане, че всеки мой дъх зависи от някой друг.

Ето защо, вместо да бягам, направих обратното. Отпуснах глава назад и се предадох изцяло. В този миг пипалата на страха изведнъж се отдръпнаха. Оказваше се, че Гидиън е прав — наистина изпитвах желание да му предам контрола. Това ме караше да се чувствам спокойна, задоволяваше някаква дълбока нужда в мен, която досега не бях осъзнавала, че изпитвам.

Настъпи дълго мълчание, накъсвано само от неговото дишане. Усещах, че се бори със силни емоции, и се питах какви са. Какво би могло да буди подобни противоречия?

Той въздъхна дълбоко, освобождавайки напрежението.

— От какво имаш нужда, Ева?

— От теб. Във въздуха.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ми и леко ги стиснаха, след това продължиха надолу. Пръстите му се преплетоха с моите и челата ни се допряха.

— Някой ден ще трябва да ми обясниш връзката между теб, секса и превозните средства.

— Ще те имам навсякъде, където успея да те получа — заявих аз, повтаряйки с леки изменения изречението, което ми беше казал преди време. — А и сигурно ще мога да го направя отново едва следващия уикенд заради цикъла ми.

— По дяволите!

— Сега разбираш ли какво имам предвид?
Той взе самото си, загърна ме в него и ме изведе от кабината.

* * *

— О, господи!

Ръцете ми рязко стиснаха чаршафа, а гърбът ми се изви като дъга, когато Гидиън притисна таза ми към леглото и прокара език по клитора ми. Кожата ми беше покрита със ситни капчици пот, погледът ми беше замъглен, цялото ми същество бе изпълнено до скъсване в очакване на оргазма. Пулсът ми бясно препускаше в унисон с непрестанното ръмжене на моторите на самолета.

Вече бях свършила два пъти — благодарение и на гледката на тъмната коса между краката ми, и на умелите движения на езика му. Бикините ми бяха съсипани, буквално разкъсани от силните му ръце, а той все още беше напълно облечен.

— Готова съм. — Зарових ръце в косата му, усещайки потта в корените ѝ. Това беше цената, която плащаше за въздържанието. Винаги беше много внимателен с мен, винаги отделяше време да се увери, че съм овлажнена и подготвена, преди да ме изпълни с огромния си член.

— Аз ще преценя кога си готова.

— Искам да те усетя вътре...

Изведнъж самолетът се разтресе и потъна надолу, а аз останах в безтегловност. Чувствах само устните на Гидиън, които ме смучеха.

— *Гидиън!*

Преминах през конвулсиите на следващия оргазъм, а тялото ми болезнено се гърчеше от нуждата да усетя члена му в себе си. Кръвта блъскаше в ушите ми, чух някакъв глас, който съобщи нещо по радиоуредбата, но не разбрах какво точно каза.

— В момента си толкова чувствителна. — Гидиън повдигна глава и облиза устните си. — Свършваш като луда.

— Щях да свърша още по-силно, ако беше вътре — едва успях да промълвя.

— Ще го имам предвид.

— Няма значение, ако сега ме заболи леко — опитах да го убедя.
— Ще имам няколко дни да се възстановя.

Нещо в погледа му проблесна. Той се надигна.

— Не, Ева.

Грубият му глас ме извади от следоргазменото замайване. Повдигнах се на лакти и започнах да го наблюдавам, докато се съблича с бързи, елегантни движения.

— Изборът е мой — напомних му аз.

Той бързо свали жилетката, връзката и ръкавелите си.

— Наистина ли искаш да играеш с тази карта, ангелче? — Гласът му беше твърде равен и безизразен.

— Щом се налага.

— Ще е необходимо доста повече от това, за да те нараня съзнателно.

Ризата и панталоните му бавно се свлякоха на земята. Стриптийзът, който правеше, беше доста по-предизвикателен от моя.

— За нас болката и удоволствието са две взаимно изключващи се неща.

— Нямах предвид...

— Знам какво имаш предвид.

Той свали боксерките си и се изправи, коленичи на леглото и започна да се промъква към мен като пантера, която дебне плячката си.

— Изпитваш болезнена нужда да го усетиш вътре. Затова си готова да кажеш всичко, за да го получиш.

— Така е.

Надвеси се над мен, косата му се спускаше около лицето му като тъмна завеса, едрото му тяло хвърляше сянка върху моето. Изви глава и бавно проследи очертанията на устните ми с върха на езика си.

— Копнееш за него. Чувстваш се празна без него.

— Да, по дяволите!

Сграбчих бедрата му и се надигнах нагоре, исках да усетя тялото му върху своето. Когато правехме любов, се чувствах възможно най-близо до него, а сега имах нужда от тази близост. Трябваше да съм сигурна, че всичко между нас е наред, преди да прекараме уикенда разделени.

Той се настани между краката ми, възбуденият му пенис лежеше твърд и топъл между устните на вулвата ми.

— Знам, че усещаш лека болка, когато го вкарам докрай, но не мога да направя нищо. Долу си стегната и малка и те изпълвам изцяло. Понякога губя контрол и ставам по-груб. По този въпрос също не мога да направя нищо. Но *никога* не ме карай да те нараня съзнателно. Не мога.

— Желая те — изпъшках аз и започнах безсрамно да се търкам в горещото тяло на члена му.

— Още не.

Той започна да движи бедрата си, за да може главичката на пениса му да открие отвора ми. Започна лекичко да се притиска в мен, раздели устните ми, разтвори ме и след това вкара само върха на главичката си в мен. Започнах да се гърча, тялото ми отказваше да го поеме.

— Все още не си готова.

— Чукай ме. Господи... просто ме чукай!

Протегна ръка и притисна бедрото ми, спирайки отчаяните опити да се надигна и да поема по-голяма част от члена му.

— Набъбнала си.

Опитах се да се измъкна от ръцете му. Впих нокти в мускулестия му задник и започнах да го дърпам. Изобщо не ме интересуваше, че може да ме нарани. Чувствах, че ще полудея, ако не го усетя в себе си.

— Дай ми го.

Ръката на Гидиън се промъкна в косата ми и я стисна така, че не ми даде да мърдам.

— Погледни ме.

— Гидиън.

— *Погледни ме.*

Замрях, когато чух заповедническия му тон. Вперих поглед в него, отчаянието бавно ме напусна, когато видях промяната в красивото му лице.

Чертите му се стегнаха сякаш от внезапна болка. Веждите му се сключиха намръщено. Въздъхна и разтвори устни, гърдите му започнаха да се надигат, като че ли му беше трудно да диша. В челюстта му заигра внезапен тик, мъжествените мускули започнаха да се обтягат. Кожата му стана гореща, изгаряше. Но това, което буквално ме хипнотизираше, бяха пронизващите му сини очи и уязвимостта, която премина през тях като дим.

Пулсът ми се ускори в отговор на промяната в него. Матракът се разтресе, когато той заби стъпалата си в леглото, тялото му се стегна...

— *Ева*.

Изви се и започна да свършва, изпращайки горещи струи сперма в тялото ми. Гърленият му стон отекна в мен, а членът му потъна в потока от семенна течност и влезе в мен докрай.

— Оооо... Господи!

През цялото време не откъсваше поглед от мен, показваше ми лицето си, което обикновено оставаше скрито в извивката на врата ми. Разбрах какво иска да видя. Какво искаше да ми докаже.

Нищо не стоеше помежду ни.

Раздвижи бедрата си и продължи да се търка в мен, докато се изпразни докрай, овлажнявайки ме така, че да няма повече болка и трудности с проникването. Пусна бедрото ми и ме остави да се движа нагоре, да открия идеалния натиск върху клитора си, който да ме накара да свърша. Без да отделя поглед от мен, се протегна и хвана китките ми. Вдигна ги една по една над главата ми и ограничи движенията ми до минимум.

Притисната до матрака от ръцете, тежестта на тялото и твърдия му пенис, бях напълно безпомощна, оставена изцяло на благоволенieto му. Започна да се движи, минавайки на тласъци през трептящите стени на вагината ми с огромния си член, покрит с изпъкнали вени. Всяко движение заявяваше собствеността му над мен. Потвърждаваше факта, че ме притежава.

— Кросфайър — прошепна ми той, припомняйки ми кодовата ни дума за сигурност.

Изстенах, когато вагината ми се разтресе от оргазма, мускулите ми се стягаха и ненаситно притискаха члена му.

— Усещаш ли това? — Езикът на Гидиън се плъзна по ухото ми, дишаше тежко и бързо. — Стиснала си ме и за гърлото, и за топките. Къде е дистанцията, ангелче?

В следващите три часа дистанция не съществуваше.

* * *

Управителката на хотела отвори вратите на апартамента и Кари подсвири дълго и тихо.

— Мамка му! — възкликна той, хвана ме за лакътя и ме побутна навътре. — Погледни колко е огромно това нещо. Можеш да правиш цигански колела вътре.

Беше прав, но се налагаше да изчакам до следващата сутрин, ако исках да докажа думите му на практика. Краката ми все още трепереха от приемането ми в клуба на щастливците, правили секс в самолет.

Точно пред нас се разкриваше невероятна нощна панорама на главната улица във Вегас. И двете външни стени на апартамента бяха с прозорци от пода до тавана, а в ъгъла между тях беше поставено пиано.

— Защо в скъпарските апартаменти на казината винаги слагат пиано? — зачуди се Кари, вдигна капка и набързо изсвири няколко такта.

Свих рамене и погледнах към управителката, но тя беше изчезнала, високите ѝ токчета се движеха безшумно по дебелия бял килим. Апартаментът беше обзаведен в стил, който наричах „холивудски шик от петдесетте“. Двойната камина беше облицована с груб сив камък и украсена с особено произведение на изкуството, което приличаше на тас от кола с огромни спици, излизащи от центъра. Диваните бяха синьо-зелени и с дървени крачета, тънки като токчетата на управителката. Цялата атмосфера имаше някакъв ретро привкус, който правеше обстановката едновременно бляскава и уютна.

Беше прекалено. Бях очаквала луксозна стая, но не и президентския апартамент. Точно щях да го откажа, когато Кари ме възнагради с широка усмивка и високо вдигнати нагоре палци. Нямах сили да го лиша от това удоволствие, затова се предадох, надявайки се, че не лишаваме Гидиън от по-печеливша резервация.

— Все още ли искаш чийзбургер? — попитах аз и се протегнах към менюто, оставено на масата до дивана.

— Да. И една бира. По-добре две.

Кари последва управителката в спалнята, която се намираше вляво от хола, а аз вдигнах слушалката на старомодния телефон с шайба, за да поръчам вечеря.

Тридесет минути по-късно вече бях взела бърз душ, бях облякла пижамата си и ядях паста с пиле, седнала със скръстени крака на пода.

Кари се беше разположил от другата страна на ниската масичка, гледаше ме щастливо и похапваше от чийзбургера.

— Никога не ядеш толкова много въглехидрати късно вечерта — отбеляза той, докато отхапваше от сандвича.

— Цикълът ми идва.

— Сигурен съм, че и гимнастика по пътя насам е помогнала.

Присвих очи.

— Ти пък откъде знаеш? Беше заспал.

— Разсъждавам логично, бебчо. Беше ядосана, когато заспах. А когато се събудих, изглеждаше така, сякаш си пушила трева.

— А Гидиън как изглеждаше?

— Както обикновено — непроницаем и дяволски секси.

Забих вилицата си в пастата.

— Не е честно!

— На кого му пука? — отвърна той и направи жест, който обхваща всичко наоколо. — Погледни как ни е уредил.

— Нямам нужда от някой чичко-паричко, Кари.

Той замислено дъвчеше един пържен картоф.

— А замисляла ли си се от какво *имаш* нужда? Той ти дава времето си, страхотното си тяло и достъп до всичко, което притежава. Не е чак толкова лошо.

— Така е — съгласих се аз, завъртайки вилицата.

От браковете на майка ми с богати и властни мъже знаех, че най-важното нещо е да ти отделят време, защото за тях то без съмнение е най-ценното притежание.

— Не е лошо. Просто не е достатъчно.

* * *

— Ето това се казва живот — заяви Кари, докато се излежаваше като бог на един шезлонг до басейна.

Носеше зелени шорти, големи слънчеви очила и предизвикваше необичайни тълпи жени от нашата страна на басейна.

— Единственото, което ми липсва, е едно мохито. Трябва да има алкохол, за да празнуваме.

Усмигнах се. Лежах на шезлонга до него и се припичах на слънце, наслаждавайки се на сухата горещина и случайните пръски вода от басейна. За Кари празнуването беше навик, който винаги съм смятала за особено очарователен.

— Какво празнуваме?

— Лятото.

— Добре тогава.

Седнах на шезлонга, пуснах краката си на земята и завързах шала около бедрата си, преди да се изправа. Косата ми все още беше влажна от последното влизане в басейна, затова я бях вдигнала с шнола. Беше ми приятно да усещам жаркото слънце върху кожата си, чувствената целувка на лъчите му ме караше почти напълно да забравя неудобството от това, че организъмът ми задържа вода заради започналата вече менструация.

Отправих се към бара край басейна, разсеяно оглеждайки останалите шезлонги и шатри през виолетовите стъкла на очилата си. Наоколо беше пълно с хора, много от които заслужаваха човек да се обърне и да ги погледне втори, че дори и трети път. Една от двойките привлече погледа ми, защото ми напомни за нас с Гидиън. Блондинката лежеше по корем, подпряна на лакти, и риташе закачливо с крака. А нейният секси тъмнокос приятел се беше опънал на шезлонга до нея и бе подпрял глава на едната си ръка, докато с другата галеше нагоре-надолу гърба ѝ.

Тя улови погледа ми и усмивката ѝ веднага изчезна. Не виждах очите ѝ зад кръглите слънчеви очила, но предположих, че ме гледа ядосано. Усмигнах се и отклоних поглед, знаех точно как се чувства от това, че някаква друга жена се заглежда по нейния мъж.

Намерих свободно място на бара и дадох знак на бармана, че съм готова да поръчам, когато се освободи. Пръските, които идваха от тръбичките по тавана, охладиха кожата ми и ме изкушиха да седна на едно от освободените високи столчета, докато чакам.

— Какво пиеш?

Обърнах глава и погледнах мъжа, който ме бе заговорил.

— Все още нищо, но мисля да си поръчам мохито.

— Нека те почерпя — предложи той и се усмигна, разкривайки снежнобели и леко закривени зъби.

Протегна ръка към мен и движението ме накара да забележа добре оформените му мускули.

— Даниел.

— Ева. Радвам се да се запознаем — отвърнах аз и стиснах ръката му.

Той скръсти ръце върху бара и се приведе напред.

— Какво те води във Вегас? По работа или на почивка?

— Почивам си и се забавлявам. А ти?

На десния бицепс на Даниел беше татуиран интересен надпис на чужд език. Татуировката ми хареса. Мъжът не беше красив в традиционния смисъл на думата, но излъчваше самоувереност и достойнство, две качества, които за мен бяха много по-привлекателни от физическата красота.

— По работа. — Погледнах банския му: — И аз искам такава работа.

— Продавам.

— Извинете.

Двамата се обърнахме и погледнахме жената, която се беше намесила в разговора. Беше набита брюнетка, облечена в тъмна фланелка с якичка и щампа с името ѝ — Шийла, над надписа „Крос тауърс & казино“. Слушалката в ухото и коланът на кръста ѝ ясно показваха, че е от охраната на комплекса.

— Добър ден, госпожице Трамел — поздрави ме тя и кимна.

— Какво има? — попитах аз учудено.

— Има келнер, който може да донесе поръчката директно до шезлонга ви.

— Чудесно, много благодаря. Но нямам нищо против да почакам тук.

След като отказах да стана, Шийла насочи вниманието си към Даниел.

— Заповядайте в другия край на бара, сър, и следващото ви питие ще е за сметка на заведението.

Той кимна отсечено, обърна се към мен и се усмихна победоносно.

— И аз нямам нищо против да почакам тук.

— Съжалявам, но настоявам.

— Какво? — Усмивката му изчезна и той се намръщи. — Но защо?

Погледнах Шийла, премигнах и разбрах какво става. *Гидиън беше наредил да ме следят.* Въобразяваше си, че можеше да контролира действията ми от разстояние. Шийла отвърна на погледа ми, лицето ѝ беше напълно безизразно.

— Ще ви придружа обратно до шезлонга, госпожице Трамел.

За миг реших да превърна живота ѝ в ад, да сграбча Даниел и да започна да го целувам като луда, за да дам урок на ревнивото си гадже, но някак успях да удържа гнева си. Тя просто си вършеше работата. Шефът ѝ беше този, който заслужаваше да му наричам задника.

— Съжалявам, Даниел — казах аз и се изчервих от неудобство. Чувствах се като хлапе, на което са се скарали, а това *наистина* ме вбесяваше. — Беше ми приятно да се запознаем.

Той сви рамене:

— Ако промениш решението си...

Усещах погледа на Шийла върху гърба си, докато вървах пред нея към шезлонга. Изведнъж се обърнах и застанах с лице към нея.

— Само когато ме свалят ли ти е наредено да се намесиш? Или има списък с различни ситуации?

Тя се поколеба за момент, след това въздъхна. Можех да си представя как изглеждах в нейните очи — апетитна блондинка, на която не може да се вярва достатъчно, че да бъде оставена сама.

— Има списък.

— Разбира се, че има!

Гидиън не би оставил нищо на случайността. Запитах се кога ли е съставил списъка — дали след като споменах, че искам да дойда във Вегас, или го е имал готов. Може би този списък съществува още от времето, когато е ходил с други жени. Може би го е написал заради Корин.

Колкото повече мислех за това, толкова повече се ядосвах.

— Направо не е истина! — оплаках се на Кари, когато Шийла дискретно се отдръпна настрана, като че ли по този начин можеше да ме накара да забравя, че ме дебне. — Имам си бавачка.

— Какво?

Разказах му за случилото се и забелязах, че той стисна зъби.

— Това е чиста лудост, Ева — отсече той.

— Така е, по дяволите! И нямам намерение да се примирявам. Трябва веднъж завинаги да се научи, че връзките не се случват по този начин. И то след като ми наговори всички онези глупости за доверието. — Отпуснах се на шезлонга възмутена. — Какво доверие ми има той, след като е наел човек да ме следи и да разгонва непознатите?

— Не мога да приема подобно отношение, Ева. — Кари праметна крак и стана от шезлонга. — Не е редно.

— Мислиш, че не го съзнавам? И защо е избрал точно жена? Нямам нищо против жените с мъжки професии. Просто се питам дали се очаква от нея да ме следва и в тоалетната, или просто не би се доверил на някой мъж?

— Сериозно ли говориш? Защо, по дяволите, продължаваш да лежиш тук, вместо да измислиш нещо?

Мисълта, която се въртеше в главата ми, придоби завършен вид.

— Имам план.

— Така ли? — попита той и се ухили злорадо. — Кажки какъв.

Взех телефона си от масичката между нас и потърсих телефона на Бенджамин Кланси, личния бодигард на пастрока ми.

— Здравей, Кланси, обажда се Ева — поздравих го аз, след като той вдигна още на първото позвъняване.

Кари отвори широко очи зад грамадните си слънчеви очила.

— Ооо...

Изправих се и му прошепнах с устни:

— Качвам се горе.

Той кимна.

— Всичко е наред — отговорих аз на въпроса на Кланси.

Изваках да вляза вътре, защото знаех, че Шийла идва, но все още е отвън.

— Слушай, искам да те помоля за една услуга.

* * *

Точно бях приключила разговора с Кланси, когато телефонът иззвъня. Усмяхнах се, когато видях кой се обажда, и въодушевено възкликнах:

— Здравсти, татко!

— Как е момичето ми? — засмя се той.

— Причинявам неприятности и се забавлявам — отвърнах аз, метнах саронга си върху един стол и седнах. — Ти как си?

— Предотвратявам неприятностите и от време на време се забавлявам.

Виктор Рейъс беше полицаи в Оушънсайд, Калифорния, и това беше причината да избира университета в Сан Диего. Майка ми преживяваше труден период със съпруг номер две, а аз бях в бунтарска фаза и превръщах собствения си живот в ад, опитвайки се да забравя онова, което Нейтън ми бе причинявал толкова дълго.

Решението да се измъкна от задушаващата прегръдка на майка ми беше едно от най-мъдрите в живота ми. Спокойната, безгранична любов на баща ми към мен, неговото единствено дете, напълно промени живота ми. Той ми даде свободата, от която толкова много се нуждаех, като очерта ясни и неоспорими граници, и уреди да започна терапия при доктор Травис, което пък постави началото на дългия път към оздравяването и на приятелството ми с Кари.

— Липсваш ми — казах в слушалката.

Много обичах майка си и знаех, че и тя ме обича, но отношенията ми с нея бяха доста трудни, докато с баща ми всичко беше толкова лесно.

— Тогава може би ще се зарадваш на новината, която имам да ти съобща. Мога да дойда при теб след около две седмици, не следващата, а по-следващата седмица, ако разбира се, нямаш нищо против. Не искам да те притеснявам.

— О, господи, татко! Никога не можеш да ме притесниш. Ще те чакам с нетърпение.

— Ще бъде кратко гостуване. Ще пътувам с нощния полет в четвъртък и ще се прибера в неделя вечерта.

— Страхотно! Започвам да правя планове. Ще си прекараме перфектно!

Баща ми тихо се засмя и от това ми стана топло и приятно.

— Идвам да видя *теб*, а не Ню Йорк. Да не направиш някоя луда програма с непрекъснато тичане по забележителности и други подобни.

— Не се притеснявай. Ще имаме много време да си починем и да поприказваме. Освен това ще те запозная с Гидиън.

Мисълта да ги видя двамата заедно изпрати тръпка през стомаха ми.

— Гидиън Крос ли? Нали каза, че между вас няма нищо.

— Да, така казах — отвърнах аз и сбърчих нос. — В онзи момент нещата между нас не вървяха. Мислех, че сме скъсали.

Настъпи кратко мълчание.

— Сериозно ли е?

Аз също замълчах и се размърдах неспокойно. Баща ми имаше набито око, веднага щеше да забележи напрежението между мен и Гидиън както сексуалното, така и другото.

— Да. Но невинаги е лесно. Понякога имаме проблеми. Аз създавам множество проблеми, но и двамата полагаме усилия да ги преодолеем.

— Той цени ли те, Ева? — Гласът на баща ми изведнъж беше станал сърдит и прекалено сериозен. — Не ме интересува колко пари има, не е нужно да му доказваш нищо!

— Нещата изобщо не стоят така — отвърнах аз, загледана в маникюра на пръстите на краката си, и осъзнах, че ми предстои нещо много по-трудно от запознанството на един загрижен баща с новото гадже на дъщеря му. — Ще разбереш какво имам предвид, когато се срещнеш с него.

— Добре. — В гласа му имаше известна доза скептицизъм.

— Наистина, татко.

Не можех да го обвинявам, че е прекалено загрижен за мен, тъй като именно необмислените ми и саморазрушителни връзки с неподходящи мъже го бяха принудили да открие доктор Травис. Най-голям проблем за него бяха две от връзките ми — едната с вокал на рок банда, за когото бях малко повече от другите му фенки, и втората с един татуист, когото баща ми беше спрял за проверка на пътя, за да открие, че му правят свирка, докато шофира, при това жената не бях аз.

— Гидиън ми действа добре. Той ме разбира.

— Обещавам да не се настройвам предварително. Ще ти изпратя имейл с копие от билета ми, веднага щом направя резервацията. Какво друго ново около теб?

— Започнах работа по рекламна кампания за кафе с вкус на боровинки.

Настъпи мълчание.

— Шегуваш се.

— Де да беше така — засмях се аз. — Пожелай ни късмет в опита да продадем това нещо. Ще взема, за да го опиташ.

— А аз си мислех, че ме обичаш!

— С цялото си сърце. Как върви любовният живот? Добре ли мина срещата ти?

— Ами... не беше толкова зле.

— Ще се видите ли отново? — изсумтях аз.

— Такива са плановете, поне засега.

— Ти си истински извор на информация, татко.

Той отново се засмя и чух как любимият му стол изскърца, когато се размърда в него.

— Не съм убеден, че искаш да слушаш подробности за любовния живот на стария си баща.

— Така е.

Макар че от време на време се питах каква ли е била връзката му с майка ми. Той — латино-красавецът със съвсем неподходящ произход, тя — бляскавата дебютантка с доларови знаци, издълбани в сините ириса. Предполагам, че отношенията им са били доста страстни.

Разговаряхме още няколко минути. И двамата нямахме търпение да се видим отново. Страхувах се, че ще се отчуждим, след като завърших университета и се преместих, затова си създадох твърдия навик да се чуваме по телефона всяка събота. Предстоящото му посещение толкова скоро беше допълнително доказателство, че няма причина да се тревожа.

Точно затворих телефона, когато Кари се появи. Външният му вид не оставяше никакви съмнения, че работи като модел.

— Все още ли кроиш планове?

Изправих се.

— Планът е задействан. А това беше баща ми. Идва в Ню Йорк следващата седмица.

— Наистина ли? Чудно! Виктор е страхотен.

Двамата отидохме в кухнята и той извади две бири от хладилника. Вече бях забелязала, че хотелският апартамент е зареден с доста голяма част от нещата, които използваме вкъщи. Питах се дали Гидиън наистина е толкова наблюдателен, или е стигнал до тази

информация по друг начин, като например чрез касовите ми бележки. Беше напълно способен да го направи. Беше му много трудно да научи, че не трябва да прекрочва определени граници. Фактът, че е пуснал охраната си по петите ми, беше само едно от доказателствата за това.

— Кога за последен път родителите ти са били заедно в един и същи щат? — попита Кари и отвори бирите. — Да не говорим за един и същи град.

О, господи...

— Не съм сигурна. Може би, преди да се родя — отговорих аз и отпих голяма глътка от бирата. — Нямам никакво намерение да ги събирам заедно.

— Да пием за добрите намерения — предложи той и двамата чукнахме бутилките си една в друга. — И като говорим за това, трябва да ти призная, че си мислех дали да не изчукам една мацка, с която се запознах край басейна, но вместо това се качих при теб. Реших, че и двамата ще стоим на сухо днес и просто ще прекараме времето си заедно.

— Поласкана съм — отвърнах сухо аз. — Точно се канех отново да сляза долу.

— Прекалено топло е. Това слънце е направо брутално.

— А аз си мислех, че и в Ню Йорк слънцето е същото.

— Умница — каза той, а зелените му очи закачливо проблеснаха.

— Хайде да се махаме оттук и да отидем да обядваме някъде. Аз черпя.

— Чудесно. Но не мога да гарантирам, че Шийла няма да реши да се помъкне подире ни.

— Майната ѝ и на нея, и на шефа ѝ. Защо богатите страдат от манията да контролират всичко около себе си?

— Защото стават богати благодарение на това, че контролират всичко.

— Както и да е. Аз предпочитам нашия си вид лудост, поне не вредим на никого, освен на себе си. — Кари скръсти ръце на гърдите си и се облегна на барплота. — Смяташ ли да се примириш с това?

— Зависи.

— От какво?

Ухилих се и тръгнах към спалнята си.

— Обличай се. Ще ти разкажа, докато обядваме.

Едва бях успяла да събера багажа за пътуването ни обратно към къщи, когато чух гласа на Гидиън от хола. Звук, който по никакъв начин не бих могла да сбъркам. Веднага усетих прилив на адреналин. Гидиън все още не беше казал нищо за това, което бях направила, въпреки че бяхме разговаряли предишната вечер, след като с Кари се върнахме от обиколката по клубовете, и още веднъж тази сутрин, след като се събудих.

Фактът, че се прави, че не е забелязал нищо, ми действаше на нервите. За момент дори се бях запитала дали Кланси е успял да изпълни това, за което го бях помолила, но след като му се обадох, за да проверя, той ме увери, че всичко върви по план.

Запътих се боса към отворената врата на спалнята и точно в този момент видях, че Кари излиза от апартамента. Гидиън стоеше сам в малкото фоайе, вперил безизразен поглед в мен, като че ли очакваше да се появя всеки момент. Беше облечен в широки дънки и черна фланелка и очите ми започнаха да парят при мисълта колко много ми е липсвал.

— Здравей, ангелче!

Започнах нервно да подръпвам черния си клин.

— Здравсти, шампионе!

Красивите му изрязани устни се свиха за момент.

— Има ли някакъв подтекст в това мило обръщение?

— Ами... ти си шампион във всичко, което правиш. Освен това такъв е прякорът на един измислен герой, по когото си падам. Понякога ми напомняш за него.

— Не ми харесва да си падаш по когото и да е, освен по мен, независимо дали е измислен, или не.

— Ще го преживееш.

Той поклати глава и тръгна към мен.

— Сигурно трябва да преживея и онзи сумист, когото беше изпратила да ме следи.

Прехапах бузата си, за да не се разсмея. Не бях предявила никакви изисквания към външността, когато помолих Кланси да уреди някой от района на Финикс да охранява Гидиън така, както Шийла охраняваше мен. Бях помолила само да е мъж и бях дала относително кратък списък с инструкции кога да се намесва.

— Къде отиде Кари?

— Долу. Уредих му малък кредит, за да поиграе в казиното.

— Няма ли да тръгваме веднага?

Той бавно скъси разстоянието между нас. Имаше нещо заплашително в начина, по който се придвижваше към мен. Усещаше се в стойката и блясъка в очите му. Щях да се разтревожа, ако чувствената му походка не беше толкова очевидно сексуална.

— Цикълът ти дойде ли?

Кимнах.

— Тогава просто ще трябва да свърша в устата ти.

Вдигнах вежда.

— Така ли?

— О, да — отвърна той и изви устни. — Не се тревожи, ангелче. Първо ще се погрижа за теб.

Спусна се към мен, сграбчи ме и двамата заедно влетяхме в спалнята и се приземихме на леглото. Устните му се залепиха за моите, заглушавайки изненадания ми възглас. Бях буквално пометена от страстта му и от любимото усещане как тежестта му ме притиска към матрака. Миришеше толкова хубаво. Кожата му беше толкова топла.

— Липсваше ми — простенах аз и обвих ръце и крака около него. — Въпреки че понякога ужасно много ме дразниш.

Гидиън изръмжа:

— Никога преди това не съм срещал жена, която е способна толкова да ме изнерви и да ме вбеси.

— Така ли? Е, ти наистина успя да ме ядосаш. Не съм твоя собственост. Не можеш...

— Напротив, си. — Той ухапа ухото ми така силно, че острата болка ме накара да извикам. — И, да, мога.

— Тогава ти също си моя собственост. И аз също мога.

— Вече го демонстрира. Имаш ли представа колко е трудно да правиш бизнес с някого, до когото не можеш да се приближиш на повече от метър?

Замръзнах, защото според нареждането ми правилото за еднометровото разстояние се отнасяше само за жените.

— Защо е необходимо някой да е толкова близо до теб?

— За да ми покаже нещо на план, който е разположен на масата пред мен, или за да можем да влезем заедно в обсега на камерата за видеоконференции — и двете се оказаха изключително трудни благодарение на теб. — Вдигна глава и ме изгледа внимателно. — Аз работех. А ти се забавляваше.

— Не ме интересува. Това, което е добро за мен, е добро и за теб.

Но вътрешно в себе си бях доволна, че Гидиън се беше примирил с неудобството също като мен.

Той се протегна, хвана ме за бедрото и широко разтвори краката ми.

— Не можеш да имаш стопроцентова равнопоставеност в тази връзка.

— Защо, по дяволите, да не мога?

Той се настани в мястото, което си бе освободил, и започна да се търка в мен, като триеше огромния си възбуден член между краката ми.

— Не можеш — повтори той, вплете ръце в косата ми и стисна здраво, за да не мога да мърдам. Започна да описва кръгообразни движения с бедрата си и да масажира свръхчувствителния ми клитор. Ръбът на дънките му беше идеален за разпалване на вечно тлеещото ми желание към него. Усетих как възбудата започна да нараства.

— Престани. Не мога да мисля, докато правиш това.

— Не мисли. Само ме слушай, Ева. Това, което съм, и това, което съм постигнал, ме превръщат в мишена. Знаеш какво имам предвид, защото познаваш живота на богатите хора и вниманието, което те привличат.

— Мъжът на бара не представляваше никаква заплаха.

— По този въпрос може да се поспори.

Усетих, че ме обхваща раздразнение. Това, което най-много ме вбесяваше, беше пълната липса на доверие, най-вече поради факта, че отказваше да ми довери тайните, които пази в себе си, а аз трябваше да го приема.

— Махни се от мен.

— Така ми е много удобно. — Повдигна бедра и продължи да се търка в мен.

— Бясна съм ти.

— Виждам — отбеляза той, без да спира да се движи. — Но това няма да ти попречи да свършиш.

Опитах се да избутам бедрата му, но беше прекалено тежък и не можах да го мръдна.

— Не мога, когато съм ядосана.

— Докажи го.

Държеше се ужасно самодоволно и това ме накара да се ядосам още повече. Не можех да извъртя глава, затова затворих очи и се опитах да се изолирам. Изобщо не му пукаше. Продължи да се движи и да се търка в мен. Дрехите между нас и липсата на проникване ме караха още по-ясно да осъзная колко елегантни и плавни са движенията на тялото му.

Този мъж знаеше как да чука.

Гидиън не просто вкарваше и изкарваше големия си пенис в жената. Той я обработваше с него, търсеше точките на триене, променяше ъгъла и дълбочината на проникването. Тези нюанси ми убягваха, когато се гърчех под него, съсредоточена единствено върху усещанията, които събуждаше в тялото ми. Но сега ги преоткривах.

Опитах се да потисна удоволствието, което изпитвах, но не можах да се въздържа и изпъшках.

— Точно така, ангелче — каза нежно той. — Усещаш ли как съм се надървил заради теб? Разбираш ли какво правиш с мен?

— Не използвай секса, за да ме накажеш — оплаках се аз и забих пети в матрака.

Той застина за момент, след това устните му се впиха във врата ми, тялото му се полюшваше, като че ли се чукахме, въпреки че бяхме облечени.

— Не съм сърдит, ангелче.

— Няма значение. Непрекъснато се разпореждаш с мен.

— А ти ме подлудяваш. Знаеш ли какво стана, когато осъзнах какво си направила?

Притворих очи и вперих поглед в него.

— Какво?

— Надървих се.

Отворих широко очи.

— Ужасно неудобно и пред очите на всички. — Той сложи ръка върху гърдата ми и започна да гали с палец възбуденото ми зърно. — Трябваше да протакам дискусията, която вече бяхме привършили, за да изчакам пишката ми да спадне. Възбуждам се, когато ме предизвикваш, Ева. — Той снижи тон, гласът му стана по-дрезгав, изпълнен със секс и похот. — Прииска ми се да те чукам. Много, много дълго.

— Господи!

Бедрата ми започнаха да се движат нагоре, вагината ми се стегна, изпитвах нужда да свърша.

— И тъй като не мога — продължи да шепне той, — ще те накарам да свършиш по този начин, а после ти ще ми върнеш услугата с уста.

От мен се изтръгна скимтене, а устата ми се напълни със слюнка при обещанието, че ще мога да го задоволя по този начин. Той винаги се нагаждаше към мен, когато правехме любов. Единствената ситуация, когато наистина се отпускахе и се съсредоточаваше върху собственото си удоволствие, беше, когато му правех френска любов.

— Точно така — измърмори той, — продължавай да се търкаш в мен. Господи, толкова си секси.

— Гидиън.

Ръцете ми не спираха да гаят дупето и гърба му, тялото ми се извиваше и се притискаше в него. Свърших с дълъг стон и напрежението изведнъж бе отмито от вълна на облекчение. Устните му покриха моите, попиваха звуците, които издавах, докато се тресях под него.

Стиснах косата му и отвърнах на целувката.

Той се завъртя и ме преобърна, така че се озовах под него, после се пресегна към ципа си и бързо го разкопча.

— Сега, Ева.

Придвижих се надолу по леглото, бях точно толкова нетърпелива да го поема в устата си, колкото и той. В момента, в който свали боксерките си, взех пениса му в ръка и плъзнах устни по широкото му тяло.

Гидиън изпъшка, взе една възглавница и я сложи под главата си. Погледнах го право в очите и го поех по-дълбоко.

— Точно така — изстена той, и зарови пръстите на дясната си ръка в косата ми. — Смучи го силно и бързо, искам да свърша.

Вдишах дълбоко и поех мириса на тялото му, усещах с езика си кадифената мекота на горещата му плът. След това направих точно това, което ми каза.

Засмуках го дълбоко, така че опря в гърлото ми, след това се плъзнах обратно нагоре до главичката. После повторих. Отново и отново. Съсредоточих вниманието си върху смученето и бързината, очаквах оргазма му с не по-малко нетърпение от него, подтиквах от безсрамните звуци, които издаваше, и гледката на пръстите му, които неспокойно мачкаха завивката. Бедрата му започнаха да се движат бързо, ръката, стиснала косата ми, ми показваше правилното темпо.

— О, господи! — Наблюдаваше ме с потъмнял, премрежен поглед. — Обичам да ме смучеш така. Като че ли не можеш да ми се наситиш.

Не можех. И не мисля, че някога изобщо бих могла. За мен беше изключително важно да му доставя удоволствие, защото беше истинско и неподправено. За него сексът винаги е бил предварително планиран и методичен. С мен не можеше да се въздържа, защото ме желаше безумно. Два дни без мен и беше направо... свършен.

Движех бързо ръката си, стегната в юмрук около него, усещах плътните вени, които пулсираха под гладката кожа. От гърлото му се изтръгна дрезгав звук и по езика ме опръска нещо солено и топло. Беше съвсем близо до края, лицето му беше зачервено, устните се разтвориха, за да поемат бързи глътки въздух. По челото ми изби пот. Възбудата ми нарастваше заедно с неговата. В момента беше изцяло в ръцете ми, почти обезумял от желание да свърши. Шепнеше мръснишки и секси думи за това, което ще ми причини следващия път, когато ме чука.

— Точно така, ангелче. Стисни го... накарай ме да свърша. — Вратът му се изви като дъга, поетият въздух изригна навън от дробовете му. — Мамка му!

Свърши точно като мен — продължително и мощно. Спермата изригна от върха на члена му на плътна, гореща струя, която едва успях да преглътна. Дрезгаво повтаряше името ми, движеше бедрата си нагоре към устата ми, която не преставаше да работи, вземаше от

мен всичко, от което се нуждаеше, и ми даваше всичко от себе си, докато се изпразни напълно.

След това се наведе, притегли ме в задушавашката си прегръдка и ме притисна с все сила към гърдите си, които продължаваха да се надигат тежко. После просто ме задържа така. За дълго. Слушах как бесният ритъм на сърцето му се забавя и дишането му отново се нормализира.

Най-накрая промълви, заровил устни в косата ми:

— Имах нужда от това. Благодаря ти.

Усмихнах се и се притиснах в него.

— Удоволствието беше мое, шампионе.

— Липсваше ми — каза той нежно и притисна устни до челото ми. — Ужасно много. И не само заради това.

— Знам.

Имахме нужда от това — от физическата близост, от безумното докосване, от достигането до оргазъм, за да освободим част от дивите неконтролируеми емоции, които изпитвахме, когато бяхме заедно.

— Баща ми идва на гости следващата седмица.

За миг остана неподвижен. После повдигна глава и ме погледна накриво.

— И трябваше ли да ми го кажеш, докато пишката ми е гола?

— Хванах те без гащи, а? — засмях се аз.

— Така е, по дяволите — отвърна той, притисна устни до челото ми, обърна се по гръб и оправя дрехите си. — Имаш ли идея какво да направим за първата ни среща? Вечеря навън или вкъщи? У вас или у нас?

— Ще сготвя вкъщи.

Протегнах се, след това изпънах измачканата си блуза.

Той кимна, но настроението му се промени. Задоволеният ми благодарен любовник отпреди няколко минути бе заменен от мрачния мъж, когото напоследък виждах все по-често.

— Може би предпочиташ нещо друго? — попитах аз.

— Не. Планът е добър и аз бих ти предложил същото. У вас той ще се чувства по-удобно.

— А ти?

— Аз също. — Подпря глава на една ръка, погледна ме и отметна косата от слепоочието ми. — Предпочитам да не завирам парите си в

лицето му, ако можем да го избегнем.

Поех дълбоко въздух.

— Не бях помислила за това. Просто реших, че ще се чувствам по-удобно, ако обърна собствената си кухня с главата надолу, а не твоята. Но имаш право. Всичко ще е наред, Гидиън. След като види как се отнасяш с мен, баща ми няма да има нищо против връзката ни.

— Интересува ме какво мисли той само дотолкова, доколкото това може да промени *твое* отношение към мен. Ако той не ме хареса и това промени нещо между нас...

— Ти си единственият, който може да промени нещата между нас.

Той кимна отсечено, но това не ме направи по-спокойна за чувствата му. Много мъже се притесняват от срещата с родителите на гаджето си, но Гидиън не беше като повечето мъже. Той не се смущаваше. В повечето случаи. Искрах двамата с баща ми да се държат спокойно и естествено един с друг, а не да са напрегнати и прикрити.

— Свърши ли си работата във Финикс? — промених темата.

— Да. Една от ръководителките на проекта беше забелязала несъответствия в счетоводните документи и се оказа напълно права, като ме накара да се разровя по-дълбоко. Злоупотребата със средства не е нещо, което бих могъл да приема.

Премигнах смутено, сетих са за бащата на Гидиън, който беше заграбил милиони от различни инвеститори и след това се бе самоубил.

— Какъв е този проект?

— Курортен комплекс с игрище за голф.

— Нощни заведения, курортни комплекси, луксозни стоки, водка, казина... и верига от фитнес салони, за да се поддържа добра форма за живота в лукс, така ли?

Бях проверила сайта на „Крос индъстрис“ и знаех, че освен това Гидиън притежава още компании за разработка на софтуер и компютърни игри и разрастваща се социална мрежа за юпити.

— Ти си бог на много и най-различни удоволствия.

— Бог на удоволствията ли? — попита той и очите му весело се засмяха. — Цялата ми енергия е отдадена на това да боготворя теб.

— Как забогатя толкова много? — изтърсих аз, без да се замисля, подтикната от намека на Кари за това как Гидиън е успял да събере

такова богатство на толкова крехка възраст.

— Хората обичат да се забавляват и си плащат за това.

— Нямах това предвид. Как изобщо постави началото на „Крос индъстрис“? Откъде взе началния капитал?

Очите му заблестяха.

— Ти откъде мислиш, че съм го взел?

— Нямам никаква представа — отговорих честно.

— Блекджек.

Премигнах.

— Спечелил си парите на хазарт? Шегуваш ли се?

— Не. — Той се засмя и ме притисна по-плътено до себе си.

Не можех да си представя Гидиън като комарджия. Благодарение на предния съпруг на майка ми разбрах, че комарът може да се превърне в много ужасна и коварна болест, която води до пълна загуба на контрол. Не можех да си представя, че човек като Гидиън, за когото е толкова важно да упражнява контрол, може да бъде привлечен от нещо, което зависи от шанс и късмет.

В този момент ме озари:

— Ти броиш карти.

— Да, когато играех — съгласи се той. — Но вече не играя. А и договорите, които сключвах на игралната маса, бяха толкова важни, колкото и парите, които спечелих.

За момент ми беше трудно да възприема тази информация, след това реших да не задълбавам повече по темата.

— Напомни ми никога да не играя карти с теб.

— Покер със събличане би бил много забавен.

— За теб сигурно.

Той протегна ръка и стисна дупето ми.

— За теб също. Знаеш как реагирам, когато си гола.

Хвърлих многозначителен поглед към напълно облеченото си тяло.

— А също и когато не съм гола.

Гидиън се усмихна ослепително, в усмивката му нямаше и следа от извинение.

— Все още ли залагаш?

— Да, всеки ден. Но само в бизнеса и с теб.

— С мен? Искаш да кажеш с връзката ни?

Погледна ме, а в очите му имаше толкова много нежност, че гърлото ми се присви болезнено.

— Ти си най-големият риск, който някога съм поемал — каза той и леко допря устни до моите. — И най-голямата ми награда.

* * *

Когато в понеделник отидох на работа, имах чувството, че нещата най-после са се върнали към нормалния си ритъм отпреди Корин. Двамата с Гидиън се опитвахме да се нагодим към цикъла ми, който никога не бе стоял като проблем при досегашните ни връзки с други. В нашите отношения обаче беше трудно, защото сексът беше начин той да ми покаже как се чувства. Чрез тялото си Гидиън изразяваше това, което не можеше да изрази с думи, а чрез страстта си към него аз доказвах, че вярвам в нас — нещо, от което той се нуждаеше, за да се чувства свързан с мен.

Можех да му повтарям, че го обичам, отново и отново, и знам със сигурност, че тези думи му въздействаха, но за да им повярва докрай, той имаше нужда да почувства, че му отдавам изцяло тялото си — израз на доверие, който означаваше много предвид миналото ми, и той го знаеше.

Както беше споделил веднъж, през годините много жени му бяха казвали „Обичам те“, но без да влагат искреност, доверие и честност в това, и той така и не им беше вярвал никога. Тези две думи не означаваха почти нищо за него и затова отказваше да ми ги каже. Опитвах се да не му показвам, че този факт ме наранява. Приемах, че е компромис, който трябва да направя, ако искам да останем заедно.

— Добро утро, Ева.

Вдигнах поглед от бюрото и видях, че Марк е застанал до вратата. На лицето му грееше типичната леко крива усмивка, с която печелеше всички.

— Здравсти! Готова съм да започваме веднага щом кажеш.

— Първо кафето. Ти искаш ли още едно?

Взех празната чаша от бюрото и станах.

— Естествено!

Двамата се отправихме към стаята за почивка.

— Май си хванала тен — отбеляза Марк и ме огледа.

— Да, през уикенда се попекох на слънце. Беше много приятно да помързелувам и да не правя нищо. Всъщност това май е любимото ми нещо за правене.

— Направо ти завиждам. Стивън не може да стои дълго на едно място. Все иска да ме влачи някъде да правим нещо.

— Моят съквартирант е същият. Направо е изтощително да се тътриш подире му.

— О, да не забравя — каза той и с жест ме покани да вляза преди него. — Шона иска да ѝ се обадиш. Има билети за концерта на някаква нова рок група. Сигурно ще те пита дали искаш да отидеш с нея.

Сетих се за привлекателната червенокоса келнерка, с която се бях запознала миналата седмица. Тя беше сестра на Стивън, а Стивън — дългогодишният партньор на Марк. Двамата се бяха запознали в колежа и все още бяха заедно. Много харесвах Стивън. Затова бях сигурна, че ще харесам и Шона.

— Би ли имал нещо против, ако ѝ се обадя? — Трябваше да попитам, защото в крайна сметка тя се явяваше роднина на Марк, а Марк ми беше шеф.

— Разбира се. Не се притеснявай, няма да е странно.

— Чудесно — усмигнах се с надеждата, че ще се сдобия с още една приятелка в Ню Йорк. — Благодаря ти.

— Благодаря ми с едно кафе — заяви той, извади една чаша от шкафа и ми я подаде. — Не знам как го правиш, но винаги има подобър вкус от моето.

Погледнах го с усмивка.

— Обикновено това е реплика на баща ми.

— Явно е вярно.

— Явно е типичен мъжки начин за измъкване — не му останах длъжна аз. — Кой прави кафето у вас — ти или Стивън?

— Никой — засмя се той, — на ъгъла има „Старбакс“.

— Сигурна съм, че това също е начин да се измъкнеш, но все още не съм погълнала достатъчно кофеин, за да измисля точно какъв — измърморих, докато му подавах чашата. — Което вероятно означава, че не е добра идея да споделям какво ми хрумна току-що.

— Казвай. Ако наистина не става, ще мога да ти го натяквам цял живот.

— О, много ти благодаря — засмях се аз, стискайки чашата си с две ръце. — Мислиш ли, че ще се получи, ако рекламираме кафето с вкус на боровинки като чай? Нали се сещаш — ще сипем кафето в пъстра чашка на цветя, в чинийката ще сложим кифличка, а някъде отзад ще се вижда каничка със сметана. Ще го представим като изискана напитка към следобедната закуска. И за капак ще добавим красив англичанин.

Устните на Марк се присвиха, докато обмисляше идеята.

— Мисля, че ми харесва. Да видим какво ще каже творческият екип.

* * *

— Защо не ми каза, че отиваш в Лас Вегас?

Въздъхнах мислено, когато чух високите и изпълнени с тревога нотки в гласа на майка ми, и стиснах по-силно слушалката. Едва се бях настанила обратно на бюрото, когато служебният ми телефон иззвъня. Подозирах, че ако проверя гласовата си поща, ще открия поне едно-две съобщения от нея. Когато си навиеше нещо на пръста, нямаше отърваване от нея.

— Здравей, мамо! Съжалявам. Възнамерявах да ти звънна в обедната почивка и да ти разкажа всичко.

— Обожавам Вегас.

— Така ли? — Смятах, че мрази всичко, свързано с комара. — Не знаех.

— Щеше да знаеш, ако ме беше попитала.

Обидата, която усетих в задъхания ѝ тон, ме накара да трепна.

— Съжалявам, мамо — казах отново, от дете знаех, че повтарянето на извиненията винаги действа при нея. — Имах нужда да прекарам малко време насаме с Кари. Но ако наистина ти се ходи, можем да обмислим някое бъдещо пътешествие до Вегас.

— Ще бъде страхотно, нали? Много ми се иска да се забавляваме заедно.

— На мене също.

Погледът ми се премести върху снимката на майка ми и Стантън. Тя беше красива жена, излъчваше онази чувствена беззащитност, на

която мъжете никога не можеха да устоят. Беззащитността ѝ беше истинска, майка ми беше крехка и уязвима в много отношения, но беше и истинска мъжемелачка. Мъжете никога не се възползваха от нея, тя направо минаваше през тях.

— Имаш ли планове за обяд? Мога да направя резервация и да дойда да те взема.

— Мога ли да взема и една колежка?

Мегуми ме беше поканила на обяд още сутринта, когато дойдох на работа, с обещанието да ми разкаже всичко за срещата, която ѝ бяха уредили.

— Разбира се! Ще се радвам да се запозная с колежката ти.

Устните ми се извиха в спонтанна и искрена усмивка. Понякога майка ми наистина ме побъркваше, но в крайна сметка единствената ѝ вина беше, че ме обича прекалено много. В комбинация с невротата ѝ това си бе влудяващ недостатък, но пък зад него се криеха най-чисти намерения.

— Добре. Ела да ни вземеш в дванайсет. И не забравяй, че имаме само един час, трябва да е някъде наблизо и набързо.

* * *

Мегуми и майка ми си допаднаха още от пръв поглед. Веднага забелязах възхитата в очите на Мегуми, когато ги запознах, защото от години бях наблюдавала все същата реакция. Моника Стантън беше зашеметяваща жена, притежаваше онази класическа красота, която просто те кара да се загледаш и да се питаш как е възможно някой да е толкова съвършен. А в случая — пурпурночервеното кресло, в което беше седнала, бе идеален фон за златистата ѝ коса и синьото на очите ѝ.

От своя страна, майка ми бе впечатлена от стила на Мегуми. Докато дрехите в моя гардероб клоняха по-скоро към традиционния стил на конфекцията, Мегуми подбираше уникални цветове и комбинации, съвсем в тон с модното заведение до центъра „Рокфелер“, в което майка ми ни заведе.

С нетрадиционните форми на мебелите си, тапицирани в разноцветни кадифета и украсени с позлата, мястото ми напомняше за

„Алиса в Страната на чудесата“. Диванчето, на което се бе настанила Мегуми, беше със странна, силно извита назад облегалка, а краката на креслото на майка ми бяха с форма на древногръцки чудовища.

— Все още се опитвам да разбера какво не му е наред — продължи да разказва Мегуми. — През цялото време се мъчех да открия недостатък. Имам предвид, че такъв страхотен мъж не би трябвало да играе на дребно с уговорени срещи.

— Не бих казала, че е играл на дребно — възрази майка ми. — Сигурна съм, че като те е видял, не е могъл да повярва на късмета си.

— Благодаря! — възкликна Мегуми и ми се усмихна. — Беше доста секси. Е, не чак като Гидиън Крос, но въпреки това беше секси.

— Между другото, как е Гидиън?

Небрежният начин, по който майка ми зададе въпроса, не можеше да ме подведе. Тя беше разбрала, че Гидиън знае за насилието, което бях преживяла като дете, и не й бе никак лесно да приеме този факт. Най-големият срам в живота й беше, че не е разбрала какво се случва под собствения й покрив, и изпитваше огромна вина, макар че в никакъв случай не можеше да бъде обвинена. Тя не знаеше, защото аз го криех от нея. Страхувах се какво ще направи Нейтън, ако кажа на някого. Въпреки това майка ми се безпокоеше, че Гидиън знае. Надявах се скоро да разбере, че той, също като мен, не я обвинява в нищо.

— Има много работа — отговорих аз. — Знаеш как е. Прекарваме заедно много време, откакто започнахме да излизаме, и сега си плаща.

— Ти го заслужаваш.

Отпих голяма глътка вода. Усетих почти непреодолима нужда да й кажа, че татко ще дойде да ме види. Щеше да застане на моя страна и да го убеди, че Гидиън наистина има чувства към мен, но реших, че това е много егоистична причина да й казвам. Нямах представа как ще реагира, ако разбере, че Виктор е в Ню Йорк, но най-вероятно щеше да се разстрои, а това щеше да превърне живота на всички ни в ад. Не знаех защо, но тя предпочиташе между тях да няма никакъв контакт. Не можех да не забележа как, откакто пораснах и можех сама да контактувам с баща си, успяваше да избегне всяка среща и разговор с него.

— Вчера видях Кари на една реклама върху автобус — заяви тя.

— Наистина? — попитах и се поизправих. — Къде?

— На Бродуей. Мисля, че беше реклама на дънки.

— И аз видях една — обади се Мегуми. — Не че обърнах особено внимание с какво е облечен. Този мъж е страхотен.

Разговорът ме накара да се усмихна. Майка ми умееше да се възхищава на мъжете. Това беше една от причините те да я обожават — караше ги да се чувстват добре. В това Мегуми не падаше по-долу от нея.

— Вече започват да го разпознават по улиците — намесих се аз, доволна, че в случая става въпрос за реклама, а не за снимка в жълтите вестници, на която присъствам и аз.

Клюкарските колонки намираха за много интересен факта, че гаджето на Гидиън Крос живее със сексапилен модел.

— Разбира се, че ще го разпознават — каза майка ми с известна нотка на назидание. — Нали не си се съмнявала, че един ден ще успее?

— Надявах се — поясних аз. — Заради самия него. За съжаление, мъжете модели не получават толкова поръчки и внимание, колкото жените.

Въпреки всичко винаги бях вярвала, че Кари ще пробие. В емоционално отношение не можеше да си позволи провал. Беше се научил да разчита толкова много на външния си вид, че не мисля, че би си позволил да се издъни. Един от най-големите ми страхове беше, че има риск кариерата, която сам си е избрал, да се обърне срещу него по начин, който никой от нас не би могъл да понесе.

Майка ми отпи глътка минерална вода. Специалитетът на кафенето бяха напитките с какао, но тя внимаваше да не изконсумира всички, позволени ѝ за деня калории, само на едно хранене. Аз не бях чак толкова внимателна. Поръчах си супа и сандвич плюс десерт, който щеше да ми коства поне един час повече на пътеката за бягане. Позволих си да се погледея, защото бях в цикъл, и това според мен беше период, в който всички бариери пред шоколада бяха вдигнати.

— Е — усмихна се Моника на Мегуми, — ще се видите ли отново с този мъж?

— Надявам се.

— Миличка, не оставяй нищо на случайността.

Майка ми се впусна да дава съвети за отношението към мъжете, а аз се облегнах и се наслаждавах на шоуто. Тя твърдо вярваше, че

всяка жена заслужава да има до себе си богат мъж, който да ѝ угажда, и за първи път от цяла вечност житейските ѝ съвети в това отношение не бяха насочени към мен. Може и да се тревожех как ще си паснат баща ми и Гидиън, но за реакцията на майка ми нямаш никакви притеснения. И двете бяхме на мнение, че той е подходящият за мен, макар че причините да мислим така бяха напълно различни.

— Майка ти е страхотна — заяви Мегуми, когато майка ми се отби в тоалетната, за да се освежи, преди да си тръгнем. — А ти си истинска късметлийка, толкова много приличаш на нея. Би било ужасно да имаш майка, която е по-красива от теб, нали?

— Трябва пак да излезем трите заедно — казах през смях. — Вие наистина си допаднахте.

— С най-голямо удоволствие.

Когато си тръгнахме, видях, че Кланси ни чака в колата, паркирана до тротоара, но изведнъж реших, че искам да повървя, за да изгоря малко от калориите, поети с обяда.

— Мисля, че ще повървя — заявих аз. — Ядох прекалено много. Вие двете тръгвайте без мен.

— И аз ще дойда с теб — каза Мегуми. — Имам нужда от малко въздух, въпреки че е доста горещо. Кожата ми става ужасно суха от климатика в офиса.

— И аз ще дойда — присъедини се майка ми към нас.

Погледнах скептично високите ѝ тънки токчета, но от друга страна, майка ми винаги носеше такива обувки. За нея ходенето с високи токчета вероятно бе точно толкова лесно, колкото ходенето с маратонки за мен.

Тръгнахме обратно към „Кросфайър“ в обичайното за Манхатън темпо, което означаваше, че се движем с доста бърза крачка. Разминаването с другите пешеходци обикновено представляваше известен проблем, но не и когато майка ми водеше колоната. Мъжете се отдръпваха почтително встрани и след това я съпровождаха с поглед. Облечена в семпла светлосиня рокля със сексапилна цепка, тя изглеждаше хладна и свежа наред с влажната горещина.

Точно бяхме завили край ъгъла и ни оставаше съвсем малко, за да стигнем до „Кросфайър“, когато майка ми спря така внезапно, че двете с Мегуми буквално се блъснахме в нея. Политна напред, олюлявайки се, и едва успях да я хвана за лакътя.

Огледах тротоара, за да видя какво я беше спряло, но след като не открих нищо, вдигнах поглед към нея. Стоеше като замаяна и гледаше към „Кросфайър“.

— Господи, мамо! — възкликнах аз и я дръпнах встрани от потока пешеходци. — Бяла си като платно. От горещината ли ти прилоша? Вие ли ти се свят?

— Какво? — попита тя и докосна врата си. Продължаваше да гледа вторачено към сградата.

Обърнах глава, проследих погледа ѝ и се опитах да видя какво е привлякло вниманието ѝ.

— Какво гледате? — попита Мегуми и намръщено се взря надолу по улицата.

— Госпожо Стантън? — Кланси се приближи до нас, беше слязъл от колата, с която дискретно ни следваше. — Всичко наред ли е?

— Видя ли... — започна тя и се обърна въпросително към него.

— Какво да види? — настоях аз, когато той вдигна глава и с обигран поглед огледа улицата. Начинът, по който се бе съсредоточил, ме накара да потръпна.

— Нека ви откарам с колата — предложи той тихо.

Входът на „Кросфайър“ беше буквално от другата страна на улицата, но тонът на Кланси не търпеше възражения. Трите се качихме в колата, майка ми седна на предната седалка.

— Какво стана? — попита Мегуми, след като слязохме от колата и влязохме в прохладната сграда. — Майка ти изглеждаше така, сякаш е видяла призрак.

— Нямам представа — отвърнах аз, но се почувствах зле.

Нещо беше изплашило майка ми. И щях да полудея, докато не разбере какво.

Гърбът ми тупна на постелката толкова силно, че останах без въздух. Лежах зашеметена, мигах срещу тавана и се опитвах да си поема дъх. Пред очите ми се появи физиономията на Паркър Смит.

— Губиш ми времето. Когато си тук, трябва наистина да си *тук*. На сто процента. А не умът ти да е някъде на хиляди мили.

Поех ръката, която ми подаде, и се изправих. Около нас още десетина ученици на Паркър тренираха здраво крав мага. Салонът в Бруклин беше шумен и кипеше от живот.

Беше прав. Мисълта ми все още не можеше да се откъсне от странната реакция на майка ми, когато се връщахме към „Кросфайър“ след обяда.

— Съжалявам — измърморих. — Имам разни неща на главата си.

Той се спусна със скоростта на светкавица, първо удари едното ми коляно, а после и рамото с мълниеносни резки движения.

— Да не мислиш, че ако някой е решил да те нападне, първо ще чака да се подготвиш и тогава ще скочи?

Наведох се и положих всички усилия да се съсредоточа. Паркър също се наведе, кафявите му очи ме наблюдаваха внимателно. Бръснатата му глава и млечно шоколадовата кожа блестяха на светлината от флуоресцентните лампи над главите ни. Някога залата е била склад и обстановката не беше много-много променена оттогава, както по финансови причини, така и за да се създаде подходяща атмосфера. Параноята на майка ми и втория ми баща стигаше дотам, че караха Кланси да ме придружава по време на тренировките. В момента кварталът наоколо се съживяваше, което според мен беше добре, а според тях бе тревожно.

Паркър ме нападна отново, но този път успях да го блокирам. Следващият опит дойде бързо и с неочаквана сила, затова изблъсках всички мисли от главата си и ги оставих за по-късно, за вкъщи.

Гидиън дойде около час след като се бях прибрала и ме завари във ваната, заобиколена от свещи с аромат на ванилия. Съблече се и влезе при мен, макар че влажната му коса издаваше, че след тренировката с личния си инструктор вече е взел душ. Заковах поглед в него, докато се събличаше. Начинът, по който мускулите му играеха под кожата, и вродената грациозност на движенията, ме накараха да изпитам чувство на задоволство.

Вмъкна се в дълбоката овална вана зад гърба ми и разтвори дългите си крака, така че да се намества между тях. Обгърна ме с ръце и след това, за моя най-голяма изненада, ме повдигна, така че седнах в скута му, а краката ми покриха неговите.

— Облегни се на мен, ангелче — прошепна той. — Имам нужда да те почувствам.

Въздъхнах от удоволствие, отпуснах се върху силното му мускуесто тяло, а той ме гушна. Напрегнатите ми мускули се отпуснаха и се предадоха, както винаги готови да омекнат при неговия допир. Обичах тези мигове, когато светът и емоционалните ни проблеми оставаха далеч. В такива моменти *чувствах* любовта, която той отказваше да назове с думи.

— Така ли лекуваш новите синини? — попита той, прилепил буза до моята.

— Вината си е изцяло моя. Не успях да се съсредоточа на тренировката.

— За мен ли мислеше? — измърка той и допря устни до ухото ми.

— Де да беше така.

Замълча за миг, после тонът му изведнъж се промени.

— Кажи ми какво те тревожи.

Харесваше ми това, че винаги успява да разчете мислите ми и да променя подхода си към мен в движение. Опитвах се и аз да се нагаждам към него толкова лесно. В действителност готовността за приспособяване се оказваше изключително важна в отношенията между хора като нас, които се нуждаят от толкова много внимание.

Вплетох пръсти в неговите и му разказах за странната реакция на майка ми днес след обяда.

— Очаквах едва ли не да се обърна и да видя баща си. Беше много странно. Нали има охранителни камери, които снимат входа на

сградата?

— Разбира се. Ще погледна.

— Става въпрос за период, не по-дълъг от десет минути. Просто искам да видя дали мога да разбера какво се е случило.

— Няма проблем.

Отпуснах глава назад и го целунах по брадичката.

— Благодаря.

Той допря устни до рамото ми.

— Няма нещо, което не бих направил за теб, ангелче.

— Включително да ми разкажеш за миналото си? — Усетих, че се напрегна, и мислено се наругах. — Не точно в момента — побързах да добавя, — но някога. Просто ми кажи, че ще стигнем и дотам.

— Ела да обядваме утре заедно. В моя кабинет.

— Тогава ли ще поговорим?

Гидиън въздъхна дълбоко.

— Ева.

Извърнах глава и го пуснах, разочарована, че отново се измъкваше. Протегнах се към ръба на ваната и понечих да изляза от нея, исках да се отдалеча от мъжа, който някак успяваше да ме накара да се чувствам така свързана с него, както с никое друго човешко същество, и едновременно с това беше безкрайно далече от мен. Побърквах се, когато бях с него, започвах да се съмнявам във всичко, дори в неща, в които само допреди малко бях напълно сигурна. Трябваше да опитам наново, начисто.

— Готова съм — измърморих аз и духнах най-близката свещ. Димът се изви и се понесе нагоре така неуловим, както мъжа, когото обичах. — Излизам.

— Не. — Гидиън сложи ръце върху гърдите ми и ме задържа. Водата около нас се разплиска, развълнувана също като мен.

— Пусни ме, Гидиън. — Хванах го за китките и дръпнах ръцете му.

Той зарови лице във врата ми, упорито отказвайки да ме пусне.

— Ще стигнем дотам. Ясно? Просто... Ще стигнем дотам.

Отпуснах се и изпитах мъничко от чувството за победа, което очаквах да изпитам, когато зададох въпроса и все още чаках неговия отговор.

— Може ли да забравим за това тази вечер? — попита той с дрезгав глас, като продължаваше да ме притиска до себе си. — Да забравим всичко. Искам просто да съм с теб. Да си поръчаме нещо за вечеря, да гледаме телевизия, да те прегръщам, докато спя. Можем ли да го направим?

Изведнъж осъзнала, че има някакъв сериозен проблем, аз се обърнах, за да го погледна.

— Какво има?

— Просто искам да прекараме малко време заедно.

Очите ми се напълниха със сълзи. Имаше толкова много неща, които криеше от мен. Връзката ни така бързо се превръщаше в минно поле от неизказани думи и несподелени тайни.

— Добре.

— Нуждая се от това, Ева. Само ти и аз и никакви драми. — Мокрите му пръсти се плъзнаха по бузата ми. — Подари ми една такава вечер. Моля те! А сега ме целуни.

Обърнах се към него, обвих крака около бедрата му и взех лицето му в ръце. Наклоних глава, за да намеря идеалния ъгъл и притиснах устни в неговите. Започнах да го целувам нежно и бавно, засмуквах и леко го ближех. Подръпнах долната му устна, а после го примамих да забрави проблемите със закачливи докосвания на езика му с моя език.

— Целуни ме, по дяволите — изръмжа той, беше обхванал гърба ми с ръце и неспокойно го мачкаше. — Целуни ме, сякаш ме обичаш.

— Обичам те — прошепнах аз, издишвайки думите в него. — Не мога да не те обичам.

— Ангелче.

Зарови пръсти във влажната ми коса, наведе ме, за да му е удобно, и ме целуна така, че забравих къде се намирам.

* * *

След вечеря Гидиън се настани в леглото, подпря гръб на стената, сложи лаптопа на поставката пред себе си и се зае да поработи. Аз се излегнах по корем с лице към телевизора, вирнах крака и започнах да ритам във въздуха.

— Всички реплики от филма ли знаеш? — попита той, отвличайки вниманието ми от „Ловци на духове“, за да го погледна.

Беше с черни боксерки. И нищо друго. Обожавах да го виждам така — отпуснат, спокоен, ужасно интимен. Питях се дали Корин някога го беше виждала такъв. Ако наистина беше, можех да си представя колко отчаяно ѝ се иска да се случи отново. Самата аз отчаяно исках да се наслаждавам на тази привилегия завинаги.

— Най-вероятно — признах си аз.

— И трябва ли да ги казваш на глас?

— Това проблем ли е, шампионе?

— Не. — Очите му просветнаха, явно се забавляваше. — Колко пъти си го гледала?

— Безброй — отговорих аз, извъртях се и застанах на четири крака. — Искаш ли още?

Тъмните му вежди се вдигнаха учудено.

— Ти ли си последователят? — прошепнах аз и започнах да пълзя към него.

— Когато изглеждаш така, ангелчето ми, съм готов да бъда всичко, което пожелаеш.

Погледнах го с присвити очи и продължих да шепна:

— Искаш ли това тяло?

Той се усмихна и отмести лаптопа.

— Непрекъснато.

Яхнах го и започнах да се придвижвам нагоре по тялото му. Обвих ръце около раменете му и изръмжах:

— Целуни ме, нисша твар!

— Репликата не е точно такава. А и какво стана с „Бог на удоволствията“? Сега изведнъж се превърнах в нисша твар?

Притиснах цепката си до твърдото тяло на члена му и раздвижих бедра.

— Каза, че си това, което искам да бъдеш, не помниш ли?

Гидиън стисна гръдния ми кош и наведе глава назад.

— И какво е то?

— Мой — отвърнах аз и го гризнах леко по врата. — Само мой.

* * *

Не можех да дишам. Опитвах се да изкрещя, но нещо стисна носа ми. Притисна устата ми. Единственият звук, който успя да се изплъзне от гърлото ми, беше самотно пискливо стенание. Отчаяните ми викове за помощ останаха заключени само в съзнанието ми.

„Махни се от мен! Спри! Не ме докосвай! О, господи... моля те, не ми причинявай това.

Къде е мама? *Ма-мо!*“

Ръката на Нейтън покри устата ми и грубо размаза устните ми. Тежестта на тялото му ме притискаше, заравяше главата ми във възглавницата. Колкото повече се борех, толкова повече се възбуждаше. Дишаше тежко като животно, беше животно, и отново, и отново се блъскаше в... опитваше се да проникне в мен. Бикините ми му пречеха, предпазваха ме от раздиращата болка, която бях изпитвала толкова много пъти, че бях престанала да ги броя.

Сякаш прочел мислите ми, той изръмжа в ухото ми:

— Нямах представа какво означава болка, но сега ще разбереш.

Застинах. Истината ме обля като кофа ледена вода. *Познавах този глас.*

Гидиън. Не!

Кръвта блъскаше в ушите ми. Започна да ми се повдига. Устата ми се напълни с горчилка.

Беше по-зле, толкова по-зле, когато този, който се опитва да те изнасили, е човек, на когото си имал пълно и безрезервно доверие.

Страхът и гневът се смесиха в мощен подтик. В момент на прояснение чух гласа на Паркър, който ми крещеше команди. Спомних си основните правила.

Атакувах мъжа, когото обичах, мъжа, чиито кошмари се сливаха с моите по най-ужасяващ начин. И двамата бяхме жертви на сексуално посегателство, но в сънищата си аз все още бях жертва. В своите сънища той се превръщаше в насилник, твърдо решен да причини на нападателя си същата болка и унижение, на които е бил подложен самият той.

Стегнах пръсти и ги забих в гърлото на Гидиън. Той изруга, отдръпна се назад и се премести, а аз с все сила го ударих с коляно между краката. Преви се на две и се строполи далеч от мен. Изгърколих се от леглото и шумно паднах на пода. Успях някак да се изправя на крака и се спуснах към вратата на хола.

— Ева! — изстена той, буден и напълно съзнавайки какво за малко щеше да ми причини в съня си. — Господи! *Ева*, чакай!

Изхвърчах през вратата и се озовах в хола.

Сврях се в тъмния ъгъл, свих се на топка и се опитах да си поема въздух, риданията ми отекваха в целия апартамент. Притиснах устни в коляното си, когато видях, че лампата в стаята ми светна, и останах безмълвна и неподвижна, когато, цяла вечност по-късно, Гидиън влезе в хола.

— Ева! Господи! Добре ли си? Аз... нараних ли те?

Доктор Питърсън беше нарекъл състоянието му атипична сексуална парасомния, проява на дълбоката психическа травма, която Гидиън беше преживял. Аз го наричах ад. И ние и двамата бяхме затворени в него.

Сърцето ми спря, когато видях как изглеждаше. От гордата му осанка не беше останало нищо, раменете му бяха смъкнати, а главата — приведена ниско надолу. Беше напълно облечен, в ръката си носеше сака, с който беше дошъл. Спря до барплота. Отворих уста, за да заговоря, и в този момент чух как нещо метално издрънча върху каменния плот.

Миналия път го бях спряла, бях го накарала да остане. Този път не можех да го направя.

Този път исках да си тръгне.

Едва доловимото изщракване на ключалката на входната врата остана да ехти в съзнанието ми. Нещо вътре в мен умря. Започна да ме обзема паника. Почувствах липсата му още в момента, в който изчезна от погледа ми. Не исках да остава. Не исках и да си тръгва.

Не знам колко дълго бях стояла в ъгъла, преди да събера сили и да се преместя на дивана. Несъзнателно отбелязах, че нощното небе е започнало да просветлява, когато чух далечното звънене на мобилния телефон на Кари. Малко след това той влезе в хола тичешком.

— Ева! — извика той и се спусна към мен, клекна пред дивана и постави ръце на коленете ми. — Какво ти направи?

— Какво? — попитах и премигнах срещу него.

— Крос се обади. Каза, че отново е имал кошмар.

— Нищо не се случи — казах и усетих как по бузата ми се затъркаля гореща сълза.

— Изглеждаш така, сякаш се е случило нещо. Изглеждаш...

Хванах го за китките, когато скочи на крака и изруга.

— Добре съм.

— По дяволите, Ева! Никога не съм те виждал такава! Не мога да го понеса! — Седна до мен и ме притегли към себе си: — Това мина всякакви граници. Разкарай го!

— Не мога да взема това решение в момента.

— Какво още чакаш? — попита той, отдръпна се и впери гневен поглед в лицето ми. — Ако продължаваш да изчакваш, това вече няма да е поредната несполучлива връзка, а връзката, която ще разбие живота ти завинаги.

— Ако се откажа от него, той ще остане съвсем сам. Не мога...

— Това не е твой проблем, Ева. Дявол да го вземе! Не е твое задължение да го спасяваш!

— Аз... Нищо не разбираш. — Прегърнах го. Зарових лице в рамото му и се разплаках. — Той ме спасява.

* * *

Повърнах, когато видях на барплота ключа от апартамента, който бях дала на Гидиън. Едва успях да стигна до мивката.

Когато стомахът ми се изпразни, ми остана болката — толкова силна, че не можех да помръдна от мястото си. Хванах се за ръба на плота, борейки се за въздух, докато студената пот се лееше по мен. Плачех толкова неистово, че не знаех как ще оцелея в следващите пет минути, да не говорим за остатъка от деня. За остатъка от живота ми.

Предишния път, когато Гидиън ми върна ключовете, бяхме разделени четири дни. Не можех да не мисля, че повторението на същия жест означава по-продължителна раздяла. Какво направих? Защо не го спрях? Защо не разговарях с него? Защо не го накарах да остане?

Телефонът ми изпиука със сигнала за съобщение. Спуснах се към чантата, за да го извадя, молах се да е от Гидиън. Вече бе говорил три пъти с Кари, но не беше направил опит да се свърже с мен.

Видях името му на екрана и сладка, остра болка прониза гърдите ми.

„Днес ще работя от вкъщи — пишеше в съобщението. — Ангъс ще те чака, за да те закара на работа.“

Стомахът ми отново се сви от ужас. Седмицата беше ужасно трудна и за двама ни. Разбихах защо се е отказал. Но това разбиране беше обвито в разяждащ страх, толкова студен и коварен, че по раменете ми полазиха тръпки.

Ръцете ми трепереха, докато му отговарях: „Ще се видим ли довечера?“.

Настъпи дълго мълчание, толкова дълго, че вече бях готова да му пиша отново и да изискам твърд отговор, когато получих следното: „Не разчитай на това. Имам час при доктор Питърсън и ужасно много работа“.

Стиснах здраво телефона. Направих три неуспешни опита, преди най-после да успея да напиша: „Искам да те видя“.

Дълго време телефонът ми мълча. Обзета от паника, вече протягах ръка към стационарния, когато Гидиън отговори: „Ще видя какво мога да направя“.

О, господи... Сълзите ми пречеха да видя буквите. Всичко свърши. Знаех го дълбоко в сърцето си. „Не бягай. Аз не бягам.“

Измина цяла вечност, преди да ми отговори: „А би трябвало“.

Поколебах се дали да не се обадя в офиса и да кажа, че съм болна, но не го направих. Не можех. Вече много пъти бях минавала по този път. Знаех, че лесно мога да се върна към саморазрушителните си навици, за да притъпя болката. Щях да умра, ако загубя Гидиън, но така или иначе щях да съм мъртва, ако загубя себе си.

Трябваше да се държа. Да го преодоляя. Да оцелея. Стъпка по стъпка.

Затова, когато стана време, се качих на задната седалка на бентлито, мрачното лице на Ангъс ме накара да се разтревожа още повече, но реших да не му обръщам внимание и минах на автопилот, състояние на самозащита, което щеше да ми помогне да преживея следващите часове.

Целият ден ми бе като в мъгла. Работих усилено, съсредоточих се в работата, която ми помагаше да не полудея, но не влагах никакво желание. В обедната почивка продължих да работя, не можех да понеса мисълта да ям или да водя разговори с някого. След края на работния ден за малко да се откажа от тренировката по крав мага, но

все пак отидох и вложих в упражненията същото старание, което бях влагала и в работата си през деня. Трябваше да продължа да се движа напред, дори да бях тръгнала в посока, в която нямах никакво желание да вървя.

— Много по-добре — похвали ме Паркър по време на почивката.
— Все още не си напълно концентрирана, но е по-добре от снощи.

Кимнах и избърсах с кърпа потта от челото си. Бях започнала тренировките при Паркър единствено с мисълта за по-интензивно натоварване от обичайните ми занимания във фитнеса, но случилото се през изминалата нощ доказва, че уменията за самозащита са нещо повече от приятен страничен ефект.

Татуировките по бицепсите му се раздвижиха, когато той вдигна бутилката с вода до устните си. Беше левичар и семплата златна халка на пръста му проблесна и улови погледа ми. Напомни ми за пръстена на дясната ми ръка. Взрях се в него замислено. Спомних си, че когато ми го даде, Гидиън каза, че инкрустираните с диаманти хиксове, които държаха златните верижки, олицетворяваха самия него и силата, с която се държи за мен. Попитах се дали все още мисли по същия начин, дали все още смята, че си заслужава да опитаме. Бог ми е свидетел, аз мислех така.

— Готова ли си? — попита Паркър и хвърли празната бутилка в кошчето.

— Давай.

Той се засмя.

— Хайде да те видим.

Паркър все така ме побеждаваше, но не и поради липса на старание от моя страна. Давах всичко от себе си, изливайки всичките си проблеми в доброто старо физическо натоварване. Успях да постигна няколко победи и това ме стимулира да продължа да се боря и за нелеката си връзка. Бях готова да отдам времето и енергията си на Гидиън, да стана по-добър и по-силен човек, за да можем заедно да решим проблемите си. И щях да му го кажа, независимо дали иска да ме чуе, или не.

След края на тренировката се преоблякох, махнах с ръка на останалите, бутнах тежката входна врата и излязох във все още топлия вечерен въздух. Кланси вече беше докарал колата пред входа и се бе облегнал на калника в поза, която само някой глупак би взел за

нехайна. Носеше сако въпреки горещината, защото оръжието му беше скрито под него.

— Вървят ли нещата? — попита той, изправи се и ми отвори вратата.

Откакто го познавах, тъмнорусата му коса беше подстригана късо като на военен и това още повече допълваше впечатлението за мрачен човек.

— Старая се.

Седнах на задната седалка и казах на Кланси да ме закара у Гидиън. Имах ключ от апартамента му и бях готова да го използвам.

Докато пътувахме натам, се питах дали Гидиън е спазил часа си при доктор Питърсън. Беше се съгласил да се подложи на терапия само заради мен. Сигурно не виждаше причина да прави това усилие, ако вече не бях част от живота му.

Влязох в семплото, но елегантно фоайе на сградата и се регистрирах на рецепцията. Едва когато останах сама в частния асансьор, установих, че цялата треперя от нерви. Преди няколко седмици ме беше вписал в списъка на хората, които могат да бъдат допускани до апартамента му. Този жест означаваше много и за двама ни, защото за него домът му бе убежище, в което не допуска почти никого. Аз бях единствената жена, с която беше правил секс тук, и единственият човек, който имаше ключ, с изключение на обслужващия персонал. Вчера нямаше да имам никакви съмнения, че съм добре дошла, но сега...

Излязох от асансьора и се озовах в малко фоайе с шахматно подредени черни и бели мраморни плочи, в което бе поставена старинна ваза с огромен букет от бели калии. Преди да отключа вратата, поех дълбоко дъх, опитвах се да се подготвя за това, което ще заваря вътре. Предишния път, когато ме беше нападнал в съня си, беше съсипан. Можех само да си представя как се чувства след втория инцидент. Ужасяхах се при мисълта, че парасомнията му може да се окаже клинът, който ще ни раздели.

Но в момента, в който влязох вътре, вече знаех, че не си е вкъщи. Липсваше онази вибрираща енергия, която присъствието му винаги придаваше на атмосферата.

Лампите автоматично се запалиха, когато влязох в просторния хол. Настаних се, мъчейки се да се убедя, че мястото ми е тук. Моята

стая беше надолу по коридора и аз тръгнах към нея. Спрях на прага, прикована от странното усещане да видя абсолютно точно копие на спалнята си в апартамента на Гидиън. Приликата беше поразителна — като се започне от цвета на стените и се стигне до мебелите и пердетата, но самото съществуване на подобна стая беше, меко казано, обезпокоително.

Гидиън я бе създал, за да бъде мое убежище, място, където да мога да избягам, когато имам нужда да се отделя от всичко около себе си. Мисля, че точно това направих в момента, в който избрах да вляза нея, а не в неговата спалня.

Оставих сака и чантата си до леглото, взех душ и облякох една от фланелките с надпис „Крос индъстрис“, които Гидиън ми беше оставил. Опитах се да не мисля за причината все още да не си е у дома. Точно си бях наляла чаша вино и бях включила телевизора в хола, когато телефонът ми иззвъня.

— Ало. — Гласът ми прозвуча въпросително, тъй като номерът беше непознат.

— Ева, ти ли си? Обажда се Шона.

— О, здравей, Шона.

Опитах се да прикрия разочарованието си.

— Надявам се, че не ти звъня прекалено късно.

Погледнах телефона и видях, че приближаваше девет. Към ревността ми се прибави и тревога. Къде беше той?

— Не се притеснявай. Гледам телевизия.

— Извинявай, че не отговорих на обаждането ти снощи. Знам, че е в последния момент, но искам да те попитам дали ти се ходи на концерта на „Сикс-Найнтс“ в петък.

— На кого?

— На „Сикс-Найнтс“. Не си ли чувала за тях? Бяха малка инди банда докъм края на миналата година. Следя ги от известно време и когато дадох на хората от имейл листа си възможност първи да се снабдят с билети, извадих късмет. Проблемът е в това, че познатите ми харесват хип-хоп или поп музика. Не искам да казвам, че ти си последната ми надежда, но... Ти си последната ми надежда. Кажи ми, че харесваш алтернативен рок.

— Харесвам алтернативен рок.

Телефонът изпиука за ново входящо обаждане. Видях, че е Кари, и оставих да се включи гласовата поща. Разговорът с Шона нямаше да е особено дълъг и щях да му звънна след това.

— Знаех си! — засмя се тя. — Имам четири билета, така че можеш да доведеш някого. Да се срещнем в шест? Можем да хапнем нещо преди концерта. Той започва в девет.

Гидиън влезе в стаята точно когато казвах:

— Добре, уговорихме се.

Застана до вратата със сако, праметнато на една ръка, и куфарче за документи в другата, най-горното копче на ризата му беше разкопчано. Лицето му отново бе покрито с маската, остана напълно безизразно, когато ме видя изтегната на неговия диван, облечена в негова фланелка да пия от неговото вино пред неговия телевизор. Огледа ме внимателно от глава до пети, но в красивите му очи не проблесна нищо. Изведнъж се почувствах неудобно и нежелана.

— Ще ти кажа какво съм решила за другия билет — казах на Шона и се надигнах бавно, за да не го ядосам. — Благодаря, че се сети за мен.

— Радвам се, че ще дойдеш. Ще си прекараме чудесно.

Затворих телефона, след като се разбрахме да се чуем на следващия ден. Междувременно Гидиън беше оставил куфарчето и бе захвърлил сако си на облегалката на един от позлатените столове встрани от стъклената холна масичка.

— Откога си тук? — попита той и разхлаби възела на вратовръзката си.

Изправих се. Дланите ми се изпотиха при мисълта, че може да ме изхвърли.

— Отскоро.

— Яла ли си?

Поклатих глава. През целия ден не бях успяла да хапна почти нищо. Бях издържала тренировката с Паркър благодарение на протеиновата напитка, която изпих в обедната почивка.

— Поръчай нещо — каза той, мина покрай мен и се отправи към коридора. — Менютата са в чекмеджето на шкафа до хладилника. Ще взема един бърз душ.

— Ти искаш ли нещо? — попитах, той вече ми бе обърнал гръб и се отдалечаваше.

Не се обърна и не ме погледна.

— Да. И аз не съм ял.

Точно се спрях на едно бистро, което предлагаше доматиена супа и пресни френски хлебчета, преценявайки, че може би стомахът ми ще успее да се справи с това, когато телефонът ми отново иззвъня.

— Здравсти, Кари — поздравих го и в този момент ми се прииска да съм вкъщи при него, а не тук в очакване на болезнена раздяла.

— Здравсти! Крос беше тук и те търсеше. Казах му да върви по дяволите и да не се появява повече.

— Кари! — въздъхнах. Не го обвинявах. И аз бих постъпила по същия начин, ако ставаше въпрос за него. — Благодаря, че ми го казваш.

— Къде си?

— В апартамента му. Чаках го. Току-що дойде. Вероятно ще се прибера съвсем скоро.

— Ще го отрежеш ли най-после?

— Мисля, че той се кани да го направи.

Чух, че въздъхна дълбоко.

— Знам, че не си подготвена за това, но мисля, че така е най-добре. Трябва да говориш с доктор Травис колкото е възможно по-скоро. Разкажи му всичко. Той ще ти помогне да се справиш.

Едва преглътнах, в гърлото ми беше заседнала буца.

— Аз... Да. Може би.

— Добре ли си?

— В това да сложиш край лице в лице поне има някакво достойнство. И това е нещо.

Телефонът беше изтръгнат от ръката ми.

Гидиън впери поглед в мен и каза:

— Довиждане, Кари.

След това изключи телефона и го остави на плота. Косата му беше влажна, беше обул черно долнище на пижама, което падаше ниско под кръста му. Тази гледка ми подейства като шок, напомни ми за всичко, което щях да изгубя, губейки него — задъханото очакване и копнежа, утехата и близостта, мимолетното усещане, че това между нас е *правилно*, заради което всичко останало си заслужаваше.

— С кого си уговори среща? — попита той.

— Какво? О! С Шона, тя е сестра на партньора на Марк, има билети за концерта в петък.

— Реши ли вече какво ще ядеш?

Кимнах, нервно подръпвайки края на фланелката, която стигаше до бедрата ми.

— Налей ми от това, което пиеш — нареди той, протегна се и взе менюто, което бях оставила на плотта. — Аз ще поръчам. Какво искаш?

— Супа и хрупкаво хлебче.

Докато вадох тапата на бутилката с мерлото, която бях оставила на плотта, чух, че се обади на бистрото и заговори с онзи твърд и дрезгав глас, в който се бях влюбила в момента, в който го бях чула за пръв път. Поръча доматиена супа и паста с пиле, което предизвика болезнено присвиване в гърдите ми. Без да му казвам, беше поръчал точно това, което исках. Поредното от множеството странни съвпадения, които ме караха да мисля, че съдбата е отредила накрая да се озовем заедно на едно и също място, стига да успеем да стигнем дотам.

Подадох му чашата, която бях наляла, и се загледах в него, докато отпиваше. Изглеждаше уморен, питах се дали и той като мен не е спал тази нощ.

Остави чашата и облиза следата от вино.

— Отидох у вас да те търся. Сигурно Кари ти е казал.

Притиснах гърдите си там, където усещах болката.

— Съжалявам... за това и... — Посочих с жест фланелката, която бях облякла. — По дяволите! Не го обмислих добре.

Той се облегна на плотта и кръстоса глезени.

— Продължавай.

— Предположих, че ще си тук. Трябваше първо да се обадя. Когато видях, че те няма, трябваше да изчакам, вместо да се разполагам като у дома си. — Потърках очите си, пареха. — Аз... не знам какво става. Не мога да разсъждавам трезво.

Той пое дълбоко въздух и гърдите му се надигнаха.

— Ако очакваш да скъсам с теб, можеш да спреш да чакаш.

Хванах се за плотта, за да не залитна. „Това ли беше? Това ли е краят?“

— Не мога да го направя — заяви той решително. — Дори не мога да ти обеща, че ще те пусна да си отидеш, ако си дошла да ми

кажеш това.

Какво? Намръщих се объркано.

— Но ти остави ключа, който ти бях дала.

— Искам си го обратно.

— Гидиън. — Затворих очи, сълзите се затъркаляха по бузите ми.

— Ти си истински задник.

Тръгнах към стаята си с бърза, леко залитаща походка, която нямаше нищо общо с малкото количество вино, което бях изпила. Едва бях прекрачила прага, когато той ме хвана за лакътя.

— Няма да те последвам вътре — каза той с дрезгав глас и се наведе над ухото ми. — Обещал съм ти го. Но те моля да останеш при мен, за да поговорим. Поне ме изслушай. Дойде чак дотук.

— Имам нещо за теб. — Гърлото ми бе така стегнато, че думите излязоха с мъка. Пусна ме и аз бързо отидох при чантата си. После се обърнах към него и го попитах: — Когато остави ключовете, това означаваше ли, че късаш с мен?

Тялото му запълваше цялата рамка на вратата. Беше вдигнал ръце над раменете си, а кокалчетата му бяха побелели от силата, с която стискаше рамката, като че ли искаше физически да се възпре, за да не ме последва. Позата подчертаваше красотата на безупречното му тяло, очертавайки всеки мускул, а долнището му се бе смъкнало още по-надолу, закрепвайки се ниско за хълбока. Желаях го с цялото си същество.

— Не мислех толкова напред — призна той. — Искях само да се чувствах в безопасност.

Стиснах по-силно предмета, който държах в ръка.

— Изтръгна сърцето ми, Гидиън. Нямах представа как се почувствах, когато видях ключовете на плота. Колко ме заболя. Нямах никаква представа.

Той стисна очи и наведе глава.

— Не мислех ясно. Мислех, че постъпвам правилно...

— Майната ти! Майната му на проклетото ти кавалерство или каквото там си мислеше, че правиш. Не го прави отново. — Гласът ми придоби заплашителна нотка. — Казвам ти го съвсем ясно и никога не съм била толкова категорична — ако някога отново ми върнеш ключовете, това ще е краят. След това няма да има връщане назад. Разбираш ли?

— Да. Но не съм сигурен, че ти разбираш.

Издишах задъхано и се приближих към него.

— Дай си ръката.

Лявата му ръка продължи да стиска рамката на вратата, но дясната се протегна към мен.

— Никога не съм ти давала ключ от апартамента си, ти сам си го взе. — Обгърнах ръката му в шепи и пуснах подаръка в дланта му. — Сега ти го давам.

Отстъпих назад и се отдръпнах, наблюдавах го как впери поглед в лъскавия ключодържател с монограм, на който беше закачен ключът от апартамента ми. Това беше най-добрият начин, който измислих, за да му покажа, че му го давам доброволно и че му принадлежи.

Той затвори ръка и здраво стисна подаръка. Мина цяла минута, преди да ме погледне отново. Лицето му беше мокро от сълзи.

— Не — прошепнах аз, сърцето ми се късаше. Обвих лицето му в ръце, избърсах с пръсти бузите му: — Моля те... недей!

Гидиън стисна ръцете ми и ме целуна.

— Не знам как да си тръгна от теб.

— Шшт...

— Ще те нараня. Вече те наранявам. Заслужаваш нещо по-добро...

— Млъкни, Гидиън!

Скочих, обвих крака около кръста му и се притиснах в него.

— Кари ми каза как си изглеждала... — започна той и цялото му тяло се разтресе. — Не осъзнаваш какво ти причинявам. Аз те съсипвам, Ева.

— Не е вярно.

Той се отпусна на колене на пода, притискайки ме плътно към себе си.

— Аз те вкарах в този капан. Сега може би не го съзнаваш, но го усети още в самото начало. Знаеше какво ще ти причиня, но аз не те оставих да избягаш.

— Вече няма да бягам. Ти ме накара да стана по-силна. Даде ми повод да го направя.

— Господи! — В очите му пробягаха сенки. Той седна, протегна крака напред и ме прегърна. — И двамата сме толкова сбъркани, а аз

оплесках всичко. Ако продължаваме така, ще се унищожим един друг. Ще късаме парче по парче, докато накрая не остане нищо.

— Млъкни! Не ми се слушат повече глупости. Ходи ли при доктор Питърсън?

Той отпусна глава на стената и затвори очи.

— Да, по дяволите!

— Каза ли му какво се случи снощи?

— Да — отговори той и стисна зъби. — И той каза почти същото като миналата седмица. Че сме нагазили надълбоко. Че буквално се давим един друг. Според него трябва да се отдръпнем малко, да излизаме само на платонически срещи, да спим отделно, да прекарваме повече време с други хора и по-малко насаме.

Така наистина ще е по-добре, помислих си аз. По-добре за психиката ни и за шансовете пред нас.

— Надявам се, че има план Б.

Гидиън отвори очи и погледна намръщаното ми лице.

— Това му казах и аз. Отново.

— Значи сме сбъркани, е и? Всяка връзка има проблеми. — Той изсумтя. — Така е — настоях аз.

— *Наистина* ще спим отделно. В това отношение оставих нещата да стигнат прекалено далеч.

— В отделни легла или в отделни апартаменти?

— В отделни легла. Иначе не бих могъл да го понеса.

— Добре. — Въздъхнах и облегнах глава на рамото му, бях толкова благодарна, че можех да го прегърна и че отново бяхме заедно. — С това мога да се примиря. Засега.

Той преглътна мъчително.

— Когато си дойдох и те заварих тук... — започна той и ме прегърна още по-силно. — Господи, Ева! Мислех, че Кари ме лъже, като ми казва, че не си вкъщи, че просто не искаш да ме видиш. След това си помислих, че може би си излязла и... си продължила напред.

— Не си толкова лесен за преодоляване, Гидиън.

Не мислех, че изобщо някога щях да съм в състояние да го преодолея. Той беше в кръвта ми. Поизправих се, за да вижда лицето ми. Постави ръка върху сърцето си. Ръката, с която стискаше ключа.

— Благодаря ти за това.

— Не го оставяй — предупредих го аз.

— Не съжалявай, че си ми го дала — отвърна той и притисна чело в моето.

Усетих топлия му дъх върху кожата си и ми се стори, че прошепва нещо, но не успях да разбера какво.

Нямаше значение. Бяхме заедно. След дългия ужасен ден нищо друго нямаше значение.

8

Чух, че вратата на спалнята се отваря, и това сложи край на съня ми, но се разбудих истински, едва когато долових уханието на прясно кафе. Протегнах се, без да отварям очи, наслаждавайки се на очакването.

Гидиън седна на ръба на леглото и след миг прокара пръсти по бузата ми.

— Как спа?

— Липсваше ми. Кафето, което подушвам, за мен ли е?

— Ако си добра.

Отворих широко очи.

— Мислех, че ти харесва, когато съм лоша.

Усмихна се с онази подлудяваща усмивка. Вече беше облякъл един от своите невероятно секси костюми и изглеждаше много по-добре от предишната вечер.

— Обичам да си лоша *с мен*. Кажи ми за концерта в петък.

— Групата се казва „Сикс-Найнтс“. Това е всичко, което знам. Искаш ли да дойдеш?

— Въпросът не е в това дали искам. Ако ти ще ходиш, идвам и аз.

Вдигнах учудено вежди.

— Така ли? Ами ако не те бях поканила?

Той се протегна към ръката ми и леко завъртя пръстена, който ми беше дал.

— Тогава и ти няма да отидеш.

— Моля? — възкликнах и отметнах косата от лицето си. Видях решителното изражение на лицето му и седнах в леглото. — Дай ми кафето. Искам да съм заредена с кофеин, докато ти наритвам задника.

Гидиън се усмихна и ми подаде чашата.

— Не ме гледай така — предупредих го аз. — Наистина не ми харесва да ми забраняваш да отида някъде.

— Говорим специално за ходене на рок концерт. И не казвам, че не можеш да отидеш изобщо, а че не можеш да отидеш без мен. Съжалявам, ако не ти харесва, но това е положението.

— Кой ти е казал, че е рок концерт? Може да е класическа музика. Или келтска. Или поп.

— „Сикс-Найнтс“ има договор с „Видал рекърдс“.

— О!

„Видал рекърдс“ се управляваше от втория баща на Гидиън — Кристофър Видал-старши, но Гидиън държеше контролния пакет акции. Питам се как става така, че едно момче придобива семейния бизнес от втория си баща. Реших, че каквато и да е причината, тя обяснява защо неговият полубрат, Кристофър-младши, мрази Гидиън толкова много.

— Гледал съм техни концерти на запис — продължи той сухо — и няма да рискувам да те оставя сама в такава тълпа.

Отпих голяма глътка кафе.

— Разбирам какво имаш предвид, но не можеш да се разпореждаш с мен.

— Не мога ли? Тихо — каза той и постави пръст на устните ми. — Недей да спориш. Не съм тиранин. Но от време на време може да се тревожа за теб и трябва да си достатъчно разумна, за да го разбереш.

Бутнах ръката му:

— Вероятно „разумна“ означава, че трябва да правя това, което ти прецениш за правилно.

— Разбира се.

— Това са пълни глупости.

Той се изправи.

— Няма да се караме за никакви хипотетични възможности. Ти ме покани да дойда с теб на концерта в петък и аз приех. Няма за какво да спорим.

Оставих кафето на нощното шкафче, изритах завивките и се измъкнах от леглото.

— Трябва да мога да живея живота си, Гидиън. Трябва да запазя истинската си същност, иначе нищо няма да се получи.

— Аз също трябва да запазя същността си. И компромисите не трябва да са само от моя страна.

Това ме накара да се замисля. Не беше далече от истината — аз имах правото на свое лично пространство, но той имаше право да иска да го приемам и разбирам такъв, какъвто е. Трябваше да направя компромиси и да приема, че и той се бори със свои си демони.

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че искам да изляза с приятелки и да се забавляваме по клубовете?

Той хвана брадичката ми с две ръце и ме целуна по челото.

— Ще вземеш лимузината и ще се забавлявате в моите клубове.

— За да може охраната ти да ме шпионира.

— За да може да те наблюдава — поправи ме той и плъзна устни към веждите ми. — Толкова ли е ужасно, ангелчето ми? Толкова ли е непростимо, че не мога да откъсна очите си от теб?

— Не извъртай нещата.

Наклони главата ми назад и ме погледна решително в очите.

— Трябва да разбереш, че дори ако вземеш лимузината и ходиш само по моите клубове, пак ще се побъркам от притеснение, докато се прибереш. Не смяташ ли, че твоето леко неудобство заради предпазните ми мерки е част от взаимните компромиси?

Изръмжах:

— Как успяваш да накараш нещо толкова безумно да прозвучи разумно?

— Дарба.

Сложих ръце върху прекрасния му стегнат задник и го стиснах.

— Имам нужда от още кафе, за да се справя с дарбата ти, шампионе.

* * *

С Марк и партньора му Стивън имахме нещо като традиция всяка сряда да излизаме на обяд. Истински се зарадвах, когато двамата с Марк стигнахме до малкия италиански ресторант, който той беше избрал, и заварихме там Стивън и Шона. Отношенията ни с Марк бяха много професионални, но бяхме успели в известна степен да ги превърнем и в лични, а това означаваше много за мен.

— Наистина ти завиждам за тена — каза Шона. Беше облечена в дънки, ефектно потниче и тънък шал. — Аз само почервениям и ми

избиват още повече лунички.

— Но пък косата ти е толкова прекрасна — посочих аз, искрено се възхищавах на тъмночервената ѝ грива.

Стивън прокара пръсти през косата си, която имаше същия цвят като тази на сестра му, и се усмихна:

— Какви ли не жертви прави човек, за да изглежда секси.

— Ти пък откъде знаеш? — попита Шона и блъсна закачливо брат си по рамото, но той изобщо не реагира на удара.

Докато тя бе стройна и слаба, Стивън беше висок и едър. От разговорите ми с Марк знаех, че партньорът му върши сам голяма част от работата в строителната си фирма и това обясняваше както едрата му фигура, така и захабените ръце.

Влязохме в ресторанта и веднага ни настаниха, тъй като бях направила резервация веднага щом Марк ме покани на обяд. Ресторантът беше малък, но имаше много приятна атмосфера. Слънцето влизаше през остъклените стени, а храната миришеше така вкусно, че устата ми се напълни със слюнка.

— Много се вълнувам за петък.

Меките сини очи на Шона горяха от нетърпение.

— И ще води *теб* — отбеляза сухо Стивън, — а не големия си брат.

— Там не е място за теб — не му остана дължна тя. — Знам, че мразиш тълпите.

— Не ги мразя, просто имам нужда от лично пространство.

Шона театрално завъртя очи:

— Не могат всички да се съобразяват с теб.

Когато стана въпрос за тълпи, се сетих за Гидиън и желанието му да ме закриля.

— Имаш ли нещо против да доведе мъжа, с когото излизам? — попитах аз. — Или това ще ни развали вечерта?

— Не, разбира се. Той има ли приятел, който би искал да дойде с нас?

— Шона! — Марк очевидно беше изненадан и възмутен. — Ами Дъг?

— Какво Дъг? Не ме остави да довърша. — Тя ме погледна и обясни: — Дъг е гаджето ми. Това лято е в Сицилия на кулинарен курс. Той е готвач.

— Чудесно — казах аз. — Падам си по мъже, които умеят да готвят.

— О, да. — Тя се засмя и погледна ядосано Марк. — Той не е за изпускане и си го знам. Така че, ако гаджето ти има приятел, който е готов да излезе с нас, но без да се надява на шансове за свалка, ще бъде чудесно.

Веднага се сетих за Кари и се усмихнах.

Но по-късно през деня, след като с Гидиън бяхме потренирали и се бяхме прибрали в апартамента му, промених мнението си. Станах от дивана, където се бях изтегнала и безуспешно се опитвах да чета, и отидох в кабинета му.

Видях, че е намръщен, а пръстите му бързо подскачат по клавиатурата. Светлината от монитора и малката лампа, насочена към фотоколажа на стената, бяха единственото осветление в стаята, така че по-голямата ѝ част оставаше в сянка. Той седеше в полумрака, гол до кръста и красив, сам и резервиран. Винаги, когато работеше, изглеждаше уединен и недостижим. Почувствах се самотна само като го наблюдавах.

Комбинацията от физическата дистанция, причинена от цикъла ми, и напълно разбираемото решение на Гидиън да спим отделно, будеше дълбоко скритата ми несигурност и ме караше да се стремя непрекъснато да съм близо до него, да се опитвам още по-яростно да привличам вниманието му.

Фактът, че работи, вместо да прекарва времето си с мен, не би трябвало да ми пречи — много добре знаех колко е зает, но въпреки това страдах. Чувствах се изоставена и самотна, което ми подсказваше, че отново се връщам към старите си нездравословни навици. Истината беше, че двамата с Гидиън сме едновременно най-доброто и най-лошото нещо, което можеше да се случи на всеки от нас.

Той вдигна очи към мен и ме прикова с поглед. Усетих как мисълта му превключва от работата към мен.

— Пренебрегвам ли те, ангелче? — попита той и се облегна на стола.

Изчервих се, искаше ми се да не чете мислите ми толкова лесно.

— Извинявай, че те прекъсвам.

— Знаеш, че винаги можеш да дойдеш при мен, когато имаш нужда от нещо.

Прибра клавиатурата, посочи освободеното място на бюрото пред себе си и дръпна стола си назад.

— Ела, седни тук.

През тялото ми премина гореща тръпка. Изтичах към него без никакъв опит да скрия нетърпението си. Настаних се на бюрото точно пред него и се усмихнах широко, когато той дръпна стола си и запълни пространството между краката ми.

Сложи ръце върху бедрата ми, прегърна ме през кръста и каза:

— Трябваше да ти обясня, че се опитвам да разчистя ангажиментите си, за да можем да заминем за уикенда.

— Наистина ли? — възкликнах аз и проврях пръсти в косата му.

— Искам за известно време да си само моя. Освен това изпитвам много, много голяма нужда да те чукам много дълги часове наред. Може би през цялото време — каза той и затвори очи, когато го докоснах. — Липсва ми усещането да съм вътре в теб.

— Ти винаги си вътре в мен — прошепнах аз.

Устните му бавно се извиха в закачлива усмивка и той отвори очи.

— Караш го да ми става.

— Това нещо ново ли е?

— Всичко е ново.

Не го разбрах и се намръщих.

— Ще стигнем и до това — продължи той. — А сега ми кажи защо дойде.

Поколебах се, все още мислех върху тайнствената му забележка.

— Ева. — Твърдият му тон ме накара да се съсредоточа. — От какво имаш нужда?

— От някой, който да излезе с Шона. Но... не като на среща. Шона си има гадже, но в момента той не е в страната. Просто ще е по-добре, ако излезем четирима.

— Не искаш ли да помолиш Кари?

— Първо се сетих за него, но Шона ми е приятелка. Помислих си, че може би ще искаш да поканиш някой твой приятел. Нали се сещаш, така всичко ще бъде по-равно.

— Добре. Ще видя кой е свободен.

В този момент осъзнах, че не бях очаквала да приеме предложението ми. Изглежда мислите се бяха изписали на лицето ми,

защото той попита:

— Има ли друго?

— Аз... — Как можех да му кажа какво си мисля, без да заприличам на пълна глупачка? Поклатих глава. — Не. Няма друго.

— Ева — започна той със строг глас, — кажи ми какво има.

— Просто глупости.

— Това не беше молба.

През мен сякаш премина ток, винаги изпитвах това усещане, когато ми заговореше с този властен тон.

— Просто си мислех, че поддържаш само бизнес отношения и от време на време чукаш случайни жени.

Трудно ми беше да изрека последната част от изречението. Колкото и да беше глупаво от моя страна, не можех да не изпитвам ревност към жените от миналото му.

— Мислила си, че нямам приятели? — попита той, очевидно искрено се забавляваше.

— Досега не си ме запознал с нито един твой приятел — отвърнах мрачно и започнах да подръпвам подгъва на фланелката си.

— Аха. — Очите му проблясваха все по-весело. — Ти си моята малка секси тайна. Питам се какво си въобразявах, когато нарочно направих така, че да ни снимат как се целуваме на публично място.

— Ами...

Погледът ми се спря на колажа на стената, където се виждаше снимката, за която говореше. В продължение на дни тази снимка се разпространяваше от всички клюкарски блокове.

— Казано по този начин...

Гидиън се разсмя и смехът му се разля по мен като вълна от удоволствие.

— Запознал съм те с някои от приятелите ми, когато сме излизали.

— Така ли?

Бях предположила, че всички, с които ме беше запознал по различни събирания, са хора, с които го свързва само бизнесът.

— Но идеята да те задържа само за себе си не е никак лоша.

Хвърлих му един поглед и преосмислих аргумента, който бях използвала, когато спорехме дали да отида в Лас Вегас, а не във Финикс.

— Защо *ти* да не си този, който лежи гол и чака да бъде изчукан?

— Какво му е забавното на това?

Блъснах го по раменете, а той ме притегли, сложи ме в скута си и се разсмя.

Не можех да повярвам, че е в такова добро настроение, и се попитах каква ли е причината. Погледнах към монитора и видях някаква таблица, от която нищо не разбрах, и един недовършен имейл. Но в Гидиън имаше нещо различно. И ми харесваше.

— За мен би било удоволствие — промърмори той с устни, притиснати в шията ми, — да си лежа цял ден надървен и ти да ме яздиш, когато си в настроение.

Мускулите на вагината ми се стегнаха, когато си представих картинката.

— Възбуждаш ме така.

— Чудесно. Обичам, когато си възбудена.

— Значи — започнах да размишлявам аз, — ако моята фантазия е да ми осигуряваш сексуални услуги двайсет и четири часа в денонощието...

— За мен това си е жива действителност.

Ухапах го леко по брадичката.

— Да не би да искаш играта да загрубее, ангелче? — изръмжа той.

— Искам да знам каква е твоята фантазия.

Гидиън ме намести, така че да седна по-удобна в скута му.

— Ти.

— Внимавай, дано наистина да е така.

— На люлка — засмя се той.

— Моля?

— На секс люлка, Ева. Сладкият ти задник, настанен на седалката, краката ти, хванати в стремена, широко разтворени, и прекрасната ти катеричка, влажна и готова. — Докато казваше това, ръката му описваше кръгообразни движения по дупето ми. — Така ще бъдеш оставена изцяло на благоволенieto ми, няма да можеш да правиш нищо, освен да поемеш всичко, което мога да ти дам. Сигурен съм, че ще ти хареса.

Представих си го как стои между краката ми, гол и блестящ от пот, бицепсите и коремните му мускули се движат, докато люлее

люлката и ме придвижва напред-назад по прекрасния си пенис.

— Значи ме искаш беззащитна.

— Искам те вързана. Но не отвън. Работя по този въпрос.

— Гидиън...

— Никога не бих ти причинил повече, отколкото би могла да понесеш — обеща той, а очите му просветваха страстно на приглушената светлина. — Но ще те докарам до ръба на възможностите.

Започнах да се извивам, бях едновременно възбудена и уплашена от мисълта да се оставя изцяло във властта му.

— Защо?

— Защото искаш да бъдеш моя, а аз искам да те притежавам. Ще стигнем и до това.

Ръката му се плъзна под фланелката и обгърна гърдата ми, пръстите му започнаха леко да масажират и подръпват зърното ми, разпалвайки цялото ми тяло.

— Правил ли си го преди? — попитах шепнешком. — Имам предвид люлката?

Лицето му веднага стана безизразно.

— Не задавай такива въпроси.

О, боже!

— Аз само...

Покри устните ми със своите. Захапа долната, след това вкара езика си в устата ми и стисна косата ми в юмрук, за да ми попречи да се движа. Нямаше никакво съмнение, че това е акт на превъзходство. Усетих как желанието в мен се надига, нуждаех се от него и не можех нито да контролирам, нито да се преборя с тази нужда. Изскимтях, а гърдите ми се стегнаха от болка при мисълта, че е отделил толкова време и усилия, за да получи удоволствие от друга.

Ръката на Гидиън се промъкна между краката ми и обхвана вулвата ми. Извих се, изненадана от директния му подход. Той издаде нисък звук, за да ме успокои, и започна да ме масажира, търкайки нежната плът с онова изключително умение, към което вече се бях пристрастила.

Откъсна устни от моите, наведе ме назад и вдигна гърдата ми до устата си. Захапа леко зърното през фланелката, след това обви устните

си около трептящото от болка връхче и започна да го смуче толкова силно, че почувствах спазмите във вагината си.

Бях като под обсада, мозъкът ми даваше накъсо, а желанието ми ставаше все по-силно. Пръстите му се плъзнаха под ръба на бикините и докоснаха клитора ми, усещането от допира на ръката му беше точно това, от което се нуждаех.

— Гидиън.

Вдигна глава и ме наблюдаваше с премрежен поглед, докато ме водеше към края. Извиках, разтресена от конвулсии, освобождаването на напрежението след няколко дни въздържание бе почти непоносимо силно. Но той не ме пусна. Продължи да гали клитора ми, докато не свърших отново, докато цялото ми тяло не се разтресе и аз притиснах бедра едно в друго, за да се спра.

Отдръпна ръката си от мен, а аз се отпуснах безпомощно, дишайки тежко. Гушнах се в него, притиснах лице до гърлото му и обвих врата му с ръце. Имах чувството, че сърцето ми е станало двойно по-голямо. Всичко, което изпитвах, ме заля изведнъж — цялото мъчение и любов, които усещах към него. Впих се в тялото му, исках да съм още по-близо.

— Шшт... — Той ме притисна така силно, че беше трудно да дишам. — Поставяш всичко под въпрос и сама се подлудяваш.

— Мразя това — прошепнах аз. — Не трябва да изпитвам такава нужда към теб. Не е здравословно.

— Точно тук грешиш. — Чувах как силно бие сърцето му под ухото ми. — И отговорността за това е моя. В някои отношения поех ръководната роля, в други я оставих на теб и това те кара да се чувстваш объркана и разтревожена. Съжалявам за това, ангелче. Ще бъде по-лесно занапред.

Отдръпнах се, за да мога да огледам лицето му. Затаих дъх, когато очите ни се срещнаха, и той впери поглед в мен, без да мига. В този момент осъзнах какво е различното — в него имаше някакво ведро и непоклатимо спокойствие. При тази гледка нещо в мен също се успокои. Дишането ми се нормализира и усетих как тревогата ме напуска.

— Така е по-добре — каза той и ме целуна по челото. — Щях да изчакам да дойде уикенда, за да поговорим за това, но моментът и сега

е подходящ. Трябва да стигнем до едно споразумение. И след като го постигнем, няма връщане назад. Разбра ли ме?

— Опитвам се — отвърнах аз и преглътнах.

— Много добре знаеш какъв съм. Виждала си най-лошите ми черти. Снощи ми каза, че въпреки това ме искаш. — Изчака да кимна с глава и след това продължи: — И точно тук прецаках всичко. Не можех да ти се доверя, че ще стигнеш до това решение сама, а трябваше да го направя. И поради тази причина бях прекалено предпазлив. Миналото ти ме плаши, Ева.

Мисълта, че Нейтън отново ще се намеси и ще ми отнеме Гидиън, беше прекалено болезнена, свих колене и ги притиснах до гърдите си.

— Не му давай тази сила.

— Няма. А ти трябва да осъзнаеш, че всеки въпрос има повече от един отговор. Кой казва, че се нуждаеш прекалено много от мен? Кой казва, че не е здравословно? Не ти. Нещастна си, защото се опитваш да се въздържа.

— Хората не...

— Майната им на хората! Нито един от двамата ни не е съвсем нормален. *И в това няма нищо лошо.* Вярвай, че знам от какво се нуждаеш, дори когато си мислиш, че греша. А аз ще вярвам на решението ти да останеш с мен, въпреки недостатъците ми. Разбра ли?

Прехапах долната си устна, за да не види, че трепери, и кимнах.

— Не ми изглеждаш много убедена — каза той меко.

— Страхувам се, че ще изгубя себе си в теб, Гидиън. Страхувам се, че ще изгубя онази част от мен, която положих толкова усилия да си върна обратно.

— Никога няма да позволя това да се случи — възрази той ожесточено. — Това, което искам, е и двамата да се чувстваме в безопасност. Това, което се случва между нас, не трябва да ни изтощава така. Трябва да е най-стабилното нещо в живота ни, на което винаги можем да се опрем.

Очите ми се напълниха със сълзи при тази мисъл.

— И на мен ми се иска да е така — прошепнах аз. — Толкова ми се иска.

— Ще ти го дам, ангелче! — Гидиън се наведе и докосна устните ми със своите. — Ще го дам и на двамата ни. А ти ще ми позволиш да го

направя.

* * *

— Нещата изглеждат много по-добре тази седмица — каза доктор Питърсън, когато двамата с Гидиън отидохме за сеанса в четвъртък вечерта.

Този път седяхме близо един до друг и се държахме за ръце. Гидиън погали с палец кокалчетата на ръката ми, а аз му се усмихнах, окуражена от допира. Доктор Питърсън извади таблета си и се настани удобно в креслото.

— Има ли нещо по-специално, което бихте искали да обсъдим?

— Вторникът беше много тежък — казах тихо аз.

— Мога да си представя. Хайде да поговорим за случилото се в понеделник през нощта. Ще ми разкажеш ли какво точно стана, Ева?

Разказах му как се събудих от собствения си кошмар и се оказах хваната като в капан в кошмара на Гидиън. После споделих всичко, което се бе случило през онази нощ и на следващия ден.

— Значи вече спите отделно? — попита доктор Питърсън.

— Да.

— А твоите кошмари — обърна се той към мен, — колко често се появяват?

— Рядко. Преди да започна да излизам с Гидиън бяха минали почти две години, без да имам кошмари.

Видях, че доктор Питърсън остави стилуса и започна бързо да набира. Нещо в сериозното му изражение ме разтревожи.

— Обичам го — изтърсих изведнъж.

Почувствах как Гидиън до мен настръхна.

Доктор Питърсън вдигна глава и ме изгледа внимателно. Погледна към Гидиън, после отново спря погледа си върху мен.

— Не се съмнявам в това. Какво те накара да кажеш тези думи, Ева?

Вдигнах смутено рамене, с цялото си същество усещах погледа на Гидиън върху лицето си.

— Очаква вашето одобрение — обади се мрачно той.

Стана ми неприятно от думите му.

— Вярно ли е? — попита доктор Питърсън.

— Не.

— Така е, по дяволите! — възкликна Гидиън с дрезгав глас.

— Не е — възразих аз, макар че осъзнах, че трябваше да чуя думите му, изречени на глас, за да го разбера. — Аз просто... Това е истината. Това чувствам. — Погледнах към доктор Питърсън. — Връзката ни трябва да успее. Ще *направим* така, че да успее — натъртих аз. — Просто искам да съм сигурна, че и вие мислите така. Да знам, че разбирате, че възможността за провал не съществува в нашия случай.

— Ева — започна той и се усмихна любезно, — двамата с Гидиън имате да извървите дълъг път, но трудностите пред вас не са непреодолими.

Въздъхнах с огромно облекчение.

— Обичам го — повторих отново и кимнах решително.

Неочаквано Гидиън се изправи и силно стисна ръката ми.

— Извинете ни за минутка, докторе.

Объркана и леко изплашена, го последвах в празната чакалня. Момичето на рецепцията вече си беше тръгнало, тъй като бяхме последните пациенти на Питърсън за деня. От майка ми знаех, че тези вечерни часове са специално изключение. Бях благодарна на Гидиън, че е готов да плаща за тях не един, а два пъти седмично. Вратата зад нас се затвори и аз се обърнах към него.

— Гидиън, кълна ти се, че...

— Шшт...

Обхвана лицето ми с ръце и ме целуна. Устните му нежно, но настойчиво се раздвижиха върху моите.

Първоначално се стъписах изненадана, но секунди по-късно ръцете ми вече бяха под самото му и го прегръщаха. Изстенах тихо, когато езикът му навлезе дълбоко в устата ми.

Той се отдръпна назад и аз го погледнах. Пред мен стоеше същият страхотен бизнесмен, облечен в тъмен костюм, когото бях видяла при първата ни среща, но погледът в очите му...

В гърлото ми лумна пожар.

Силата и изгарящата енергия, гладът и копнежът. Пръстите му докоснаха слепоочието ми, после се спуснаха надолу по бузата и

стигнаха до гърлото ми. Наведе главата ми назад и нежно притисна устни в моите. Не каза нищо, но и не беше нужно да го прави. Разбрах. Вплете пръсти в моите и ме поведе обратно към кабинета.

9

Минах бързо през охраната на „Кросфайър“ и се усмихнах, когато видях, че Кари вече ме чака във фойето.

— Здравсти! — поздравих го аз, не можех да не се удивя на завидната му способност да накара износените дънки и фланелката с остро деколте да изглеждат скъпи.

— Здравей, непозната красавице.

Той се протегна към мен и двамата излязохме през страничната врата на сградата, хванати ръка за ръка.

— Днес изглеждаш щастлива.

Блъснах се в обедната горещина като във физическа преграда.

— Ох!... Навън е ад. Хайде да отидем някъде наблизко. Яде ли ти се тако?

— Много ясно!

Заведох го в малкия мексикански ресторант, който Мегуми ми беше показала, като се опитвах да прикрия вината, която бях изпитала при поздрава му. Не бях се прибирала вкъщи от няколко дни, а Гидиън беше планирал да заминем за уикенда, което означаваше, че ще мине още доста време, преди отново да видя Кари. Изпитах облекчение, когато се съгласи за обяда. Не исках да го оставям сам прекалено дълго, без да знам какво прави и дали е добре.

— Имаш ли някакви планове за довечера? — попитах аз, след като поръчах и за двама ни.

— Един от фотографите, с които работя, има рожден ден тази вечер. Мислех да се отбия за малко да видя как вървят нещата.

Той започна да се клати на петите си, докато чакахме да ни приготвят такото и безалкохолните маргарити.

— Все още ли имаш намерение да излизаш със сестрата на шефа си? Искате ли да ви вода с мен?

— Сестрата на партньора на шефа ми — поправих го аз. — Освен това тя има билети за концерт. Каза, че съм последната й

надежда, но дори и да не беше така, мисля, че ще е забавно. Поне се надявам. Никога не съм чувала тази група, дано да стават за нещо.

— Коя е групата?

— „Сикс-Найнтс“. Чувал ли си ги?

Кари широко отвори очи.

— „Сикс-Найнтс“? Наистина? Добри са. Ще ти харесат.

Взех питиетата и го оставих да носи подноса с храната.

— Значи ти си чувал за тях, а Шона им е голям фен. Къде съм била?

— Под Крос и твърдото му парче. Той ще дойде ли с теб?

— Да.

Побързах да седна на една маса, от която двама бизнесмени точно ставаха. Не казах на Кари за настояването на Гидиън, че не мога да отида без него. Знаех, че няма да го приеме добре и това ме накара да се питам защо аз самата се бях съгласила на подобно нещо. Обикновено двамата с Кари бяхме на едно мнение по такива въпроси.

— Не мога да си представя, че Крос харесва алтернативен рок — заяви Кари и грациозно се намести в стола срещу мен. — Той знае ли колко много си падаш ти по този стил? Особено по изпълнителите му?

Изплезих се.

— Не мога да повярвам, че повдигаш тази тема. Всичко това е минало.

— Така ли? Брет беше много готин. Сецаш ли се понякога за него?

— Да, със срам — отвърнах аз и взех такото с месо. — Затова се опитвам да не мисля за него.

— Той беше свестен тип — отбеляза Кари и шумно отпи голяма глътка от маргаритата.

— Не съм твърдяла, че не е. Просто не беше за мен.

Чувствах се много неудобно винаги когато се сецах за този период от живота си. Брет Клайн беше секси и имаше глас, който ме караше да се подмокрям само като го чуя, но беше и един от най-ярките примери за неподходящите мъже, с които беше пълен жалкият ми любовен живот в миналото.

— Сменяме темата! Чувал ли си се с Трей напоследък?

— Да, тази сутрин — отвърна Кари и усмивката изчезна от лицето му.

Търпеливо изчаках да продължи.

— Липсва ми — въздъхна накрая. — Липсват ми разговорите с него. Знаеш ли, че е ужасно умен? Също като теб. Довечера ще дойде с мен на партито.

— Като приятел или като гадже?

— Тези наистина си ги бива. — Той отхапа от такото и го сдъвка внимателно, преди да ми отговори. — Предполага се, че ще отидем само като приятели, но като ме познаваш, накрая сигурно ще прецакам всичко и ще го изчукам. Помолих го да се срещнем там и после да си тръгнем поотделно, за да не оставаме насаме, но винаги мога да го изчукам в банята или в някой килер. Аз нямам никаква воля, а той не може да ми откаже.

Сърцето ме заболя, когато го чух как унило говореше.

— Познато ми е — напомних му с тих глас. Някога и аз бях такава. Отчаяно исках да се почувствам свързана с някого. — Защо... знаеш какво имам предвид... не се погрижиш за това предварително? Може да помогне.

По красивото му лице бавно се изписа палава усмивка.

— Би ли записала това на гласовата ми поща?

Хвърлих смачканата си салфетка по него. Той я хвана и се засмя.

— Понякога си такава света вода ненапита. Обожавам това.

— А аз обожавам *теб*. И искам да бъдеш щастлив.

Той допря ръката ми до устните си и я целуна.

— Старая се, бебчо.

— Винаги ще бъда до теб, когато ти потрябвам, дори и да не съм си вкъщи.

— Знам.

Стисна ръката ми и след това я пусна.

— Другата седмица ще се задържам вкъщи доста повече. Трябва да се приготвя за пристигането на баща ми. — Отхапах от такото и започнах да потропвам с крака от удоволствие. — Исках да те попитам за петъка. Трябва да отида на работа, би ли го наглеждал, ако си свободен? Ще заредя хладилника с любимата му храна, ще му оставя карти на града, но...

— Нямах проблем — отсече Кари и намигна на една приятна блондинка, която мина покрай нас. — Ще е в добри ръце.

— Искаш ли да отидем заедно на някое представление, докато е в града?

— Ева, миличка, винаги съм готов да изляза с теб с най-голямо удоволствие. Само ми кажи къде и кога и ще разчистя ангажиментите, за да съм свободен.

— О! — възкликнах аз, сдъвках бързо хапката и я преглътнах. — Онзи ден мама ми каза, че е видяла прекрасната ти физиономия на един автобус.

— Знам — засмя се той. — Изпрати ми снимка, която направила с телефона си. Не е ли страхотно?

— Да, разбира се. Трябва да го отпразнуваме — заявих аз, използвайки една от любимите му фрази.

— И още как!

* * *

— Леле!

Шона замръзна на тротоара пред апартамента си в Бруклин и зазяпа лимузината, която я чакаше на улицата.

— Направо сте се изхвърлили.

— Не съм аз — отговорих, докато оглеждах тесните червени панталонки, с които беше обула, и стратегически накъсаната фланелка с надпис „Сикс-Найтс“.

Червената ѝ коса беше вдигната нагоре, а червилото ѝ бе в тон с панталонките. Изглеждаше секси и готова да се забавлява. Зарадвах се, че съм избрала суперкъса черна кожена пола с плисета, прилепнал рипсен бял потник и яркочервени кубинки „Док Мартенс“.

Гидиън, който до този момент беше с гръб към нас и разговаряше с Ангъс, се обърна и аз отново останах втрещена, също както в момента, когато го видях преоблечен, след като беше взел душ. Носеше широки черни джинси, черна фланелка без никакви надписи и тежки черни ботуши и успяваше да направи тази непретенциозна комбинация толкова секси, че ми се искаше да му се нахвърля веднага. Сега, облечен като за рок концерт, беше дори в по-голяма степен *Тъмен и Опасен*, отколкото когато бе в костюм. Изглеждаше доста по-млад и точно толкова невероятен.

— Мили боже, кажи ми, че той е за мен — прошепна Шона и стисна с все сила ръката ми.

— Хей, ти си имаш един. Този е мой.

Изпитах огромно вълнение, когато изрекох тези думи. Беше мой и ми принадлежеше, можех да го докосвам, да го целувам. И по-късно да го чукам до безсъзнание. О, да...

Тя се засмя, когато започнах нетърпеливо да се поклащам.

— Добре. Ще се задоволя и с обикновено запознанство.

Представих ги един на друг, след това изчаках тя да се качи първа в лимузината. Точно щях да се вмъкна след нея, когато усетих ръката на Гидиън да се плъзга под полата ми и да ме стиска за дупето.

Той застана зад гърба ми и прошепна в ухото ми:

— Преди да се навеждаш така, се уверявай, че стоя зад теб, ангелче, или ще те напляскам по прекрасното задниче.

Обърнах глава и допрях буза в неговата.

— Цикълът ми свърши.

Той изръмжа и заби пръсти в бедрото ми.

— Защо не ми каза по-рано?

— Удоволствието става още по-голямо, когато трябва да проявиш търпение, за да го получиш — заявих аз, повтаряйки фразата, която преди време бе използвал, за да ме измъчи. Той изруга, а аз се разсмях и се настанех до Шона.

Ангъс седна зад волана и потеглихме, по пътя отворихме бутилка „Арман де Бриняк“^[1]. Докато стигнем пред „Табло уан“, ново модерно фюжън бистро, пред което се виеше дълга опашка, комбинацията от шампанското и горещия поглед на Гидиън, спрял върху ръба на почти неприлично късата ми пола, ме накараха да се почувствам замаяна.

Шона се плъзна напред по седалката и се загледа с широко отворени очи през затъмнените прозорци.

— Дъг се опита да ме доведе тук, преди да замине, но резервациите се правят за два месеца напред. Можеш да дойдеш и без резервация, но трябва да чакаш с часове и няма никаква гаранция, че ще влезеш.

Вратата на лимузината се отвори и Ангъс подаде ръка първо на нея, а след това и на мен. Гидиън дойде при нас и аз го хванах под ръка, като че ли бяхме облечени за официална вечеря, а не за рок концерт. Бяхме поканени вътре с такава бързина и управителят прояви

такива любезности, че погледнах към Гидиън и прошепнах само с устни:

— *И това ли е твое?*

— Да, в съдружие.

Въздъхнах и се примирих с неизбежното.

— Приятелят ти ще дойде ли за вечеря?

Гидиън кимна леко.

— Вече е тук.

Проследих погледа му и забелязах един много приятен млад мъж, обут в дънки и фланелка на „Сикс-Найнтс“. Мъжът позираше с две красиви жени от двете му страни, които очевидно го бяха помолили да се снима с тях. Той се усмихна широко на човека, който ги снимаше с телефона си, след това махна с ръка на Гидиън и се извини.

— О, господи! — възкликна Шона и се олюля. — Това е Арнолдо Ричи! Той е собственик на заведението. И освен това води шоу по кулинарния канал.

Гидиън ме пусна, подаде ръка на Арнолдо и двамата се потупаха по гърба както правят близки приятели.

— Арнолдо, това е приятелката ми, Ева Трамел.

Протегнах ръка, Арнолдо я пое, придърпа ме към себе си и ме целуна директно по устните.

— Дръж се прилично — изръмжа Гидиън и ме скри зад гърба си.

Арнолдо се усмихна, тъмните му очи весело проблясваха.

— А кое е това прекрасно видение? — попита той, като се обърна към Шона, взе ръката ѝ и я допря до устните си.

— Шона, това ще е кавалерът ти, Арнолдо Ричи, *ако* успее да оцелее по време на вечерята — заяви Гидиън и го изгледа предупредително. — Арнолдо, да ти представя Шона Елисън.

Тя направо сияеше.

— Гаджето ми ти е страхотен фен. Аз също. Веднъж направи лазаня по твоя рецепта и стана направо страхотна.

— Гидиън ми каза, че в момента той е в Сицилия. — Арнолдо говореше с много приятен акцент. — Надявам се, че ще можеш да отделиш време да отидеш при него.

Хвърлих бърз поглед към Гидиън. Дяволски добре знаех, че не съм му давала толкова подробна информация за гаджето на Шона. Той

ме погледна с престорена невинност и едва забележимо се ухили.

Поклатих ядосано глава, но не можех да отрека, че това ще е незабравима вечер за Шона.

Следващият един час беше посветен на прекрасната храна и отличното вино. Точно довършвах страхотния крем с малини, когато забелязах, че Арнолдо ме наблюдава с широка усмивка.

— *Белисима* — похвали ме той. — Винаги изпитвам огромно удоволствие, когато видя жена с добър апетит.

Изчервих се, чувствайки се леко неудобно, но не можех да направя нищо, просто обичах храната.

Гидиън прехвърли ръка през облегалката на стола ми и започна да си играе с косата ми. С другата ръка вдигна чашата с червено вино и когато облиза устните си, *знаех*, че си представя как вкухва мен. Желанието му сякаш наелектризираше атмосферата. По време на цялата вечеря се чувствах като омагьосана.

Протегнах се под покривката, хванах члена му през джинсите и леко го стиснах. Усетих как веднага стана твърд като камък, но нищо във външния вид на Гидиън не показва, че се е възбудил.

Не можех да не приема това като предизвикателство.

Започнах да галя набъбналото тяло на члена му, като внимавах движенията да са леки и бавни, така че никой да не разбере какво правя. За мое най-голямо удоволствие Гидиън продължи разговора без никаква промяна нито в гласа, нито в изражението си. Способността му да се контролира ме въодушеви и ме направи още по-смела. Протегнах ръка към копчето на панталона му, възбудена от мисълта да го погалья кожа в кожа.

Гидиън отпи бавно от виното и остави чашата на масата.

— Само ти, Арнолдо — отвърна той сухо в отговор на нещо, което приятелят му бе казал.

Хвана китката ми точно в мига, в който започнах да разкопчавам копчето. Вдигна ръката ми и я допря до устните си, сякаш това беше най-обикновен и несъзнателен жест на привързаност. После обаче неочаквано и бързо заби зъби във възглавничката на пръста ми и ме накара да ахна от изненада.

Арнолдо се усмихна. Беше разбиращата и леко подигравателна усмивка, която един ерген отправя към друг, който вече е попаднал в мрежите на някоя жена. Каза нещо на италиански. Гидиън му

отговори, произношението му беше гладко и секси, а тонът — иронично шеговит. Арнолдо отметна глава назад и се разсмя.

Трепнах. Харесваше ми да виждам Гидиън в такава светлина, беше отпуснат и искрено се забавляваше.

Погледна празната ми чиния от десерта, след това мен и попита:

— Готова ли си да тръгваме?

— О, да!

Нямах търпение да разбера как ще протече останалата част от вечерта, какви нови страни от характера на Гидиън ще открия. Защото харесвах тази негова страна точно толкова, колкото харесвах могъщия бизнесмен в костюм, и властния любовник в леглото, и нараненото дете, което не можеше да скрие сълзите си, и нежния приятел, който ме прегръщаше, докато плача.

Той беше толкова разнолик и все още бе мистерия за мен. Едва бях надникнала под повърхността на истинската му същност. Което не ми пречеше да съм дълбоко и безвъзвратно влюбена.

* * *

— Тези момчета наистина си ги бива! — изкрещя Шона, когато подгряващата група засвири петото парче.

След третата песен станахме от местата си и си проправихме път през тълпата към преградата, която отделяше фен зоната пред сцената от местата за сядане. Гидиън застана зад мен, сложи ръцете си от двете ми страни и се хвана за преградата. Тълпата ни натискаше отвсякъде, всички се бутаха напред, но тялото на Гидиън ме пазеше, също както Арнолдо пазеше Шона до нас.

Сигурна бях, че Гидиън можеше да ни осигури по-добри места, но не беше необходимо да му казвам, че билетите, които Шона е успяла да вземе като верен фен на групата, и фактът, че тя ни беше поканила, означава, че не можем и да си помислим за други места. Обичах го за това, че разбира и просто се оставя на течението.

Извърнах глава и го погледнах.

— Тази група има ли договор с „Видал рекърдс“?

— Не, но ми харесва.

Радваше ме фактът, че шоуто му допада. Вдигнах ръце във въздуха и започнах да крещя, въодушевена от енергията на тълпата и ритъма на музиката. Танцувах в кръга, ограден от ръцете на Гидиън, тялото ми бе обляно в пот, кръвта ми бушуваше.

Когато групата свърши, сценичните работници бързо започнаха да подреждат сцената за „Сикс-Найнтс“. Изпълнена с благодарност за вечерта, за радостта, за прекрасното усещане да мога да подивея с мъжа, когото обичам, се обърнах към Гидиън, обвих врата му с ръце и притиснах устни в неговите.

Той ме повдигна, накара ме да обхвана кръста му с крака и започна страстно да ме целува. Беше твърд и се притискаше в мен, примамваше ме да се отъркам в него. Хората около нас започнаха да подсвиркват и да подвикват неща от рода на: „Що не си вземете стая“ и „Изчукай я, човече“, но нито аз, нито Гидиън обръщахме внимание, той изглеждаше точно толкова погълнат от лудостта на страстта ни, колкото бях и аз. Едната му ръка бе обхванала дупето ми и ме притискаше към възбуждения му пенис, другата стискаше косата ми и ме държеше неподвижно, докато той ме целуваше като обезумял, като че ли умираше от глад и не можеше да ми се насити.

Устните ни отчаяно се впиха едни в други. Езикът му проникна бързо и дълбоко в гърлото ми, сякаш чукаше устата ми, любеше се с нея. Засмуках го, погълнах го и започнах да го ближа, стенех, усещайки ненаситния му копнеж. На свой ред той засмука езика ми, устните му се плъзгаха по него. Беше прекалено. Бях влажна и пулсираща, полудяла от почти болезнената нужда да усетя члена му в себе си.

— Ще ме накараш да свърша — изръмжа той и дръпна долната ми устна със зъби.

Цялото ми внимание беше погълнато от него и страстта, с която ме желаше, затова почти не забелязах появата на „Сикс-Найнтс“ на сцената. Едва когато чух вокала, се стреснах и осъзнах къде се намирам.

Замрях, разумът ми се опита да се отърси от пелената на страстта и да осъзнае това, което чувах. Знаех тази песен. Отворих очи точно в момента, в който Гидиън се отдръпна назад. През рамото му видях написаните на ръка плакати, които публиката издигаше във въздуха.

„Брет Клайн е МОЙ!“, „Чукай ме, Брет!“. И личният ми фаворит: „БРЕТ, ще те чукам като ГНЕВА ГОСПОДЕН!“.

По дяволите! Възможно ли беше?

И Кари, разбира се, е знаел. Знаел е и не ме е предупредил. Сигурно е решил, че ще е много забавно, когато открия истината случайно.

Краката ми отпуснаха хватката около бедрата на Гидиън и той ми помогна да стъпя на земята, като ме защитаваше от побеснялата тълпа фенове. Обърнах се с лице към сцената и усетих как в стомаха ми се надига огромна вълна. Нямаше никакво съмнение, на микрофона беше Брет Клайн, плътният му, мощен, изключително секси глас се лееше над хилядното множество, което беше дошло да го види на живо. Късата му коса стърчеше на бодли, чиито краища бяха изрусени до бяло, стегнатото му тяло бе облечено в широки масленозелени панталони и черен потник. Не можеше да се види от мястото, на което стоях, но знаех, че зелените му очи светят като изумруди, че лицето му е сурово и красиво, а убийствената му усмивка разкрива трапчинка, която подлудява жените.

Откъснах поглед от него, огледах останалите членове на групата и установих, че познавам всички. Когато свиреха в Сан Диего обаче не се наричаха „Сикс-Найнтс“. Тогава бяха „Кептив Соул“ и се попитах какво ли ги е накарало да сменят името.

— Добри са, нали? — попита Гидиън, допрял устни до ухото ми, за да мога да го чуя.

С едната ръка се държеше за преградата, а другата беше сложил на кръста ми и ме притискаше плътно до себе си, докато се движеше в такт с музиката. Комбинацията от допира до тялото му и гласа на Брет окончателно разпали и без това необузданото ми желание за секс.

Затворих очи, съсредоточих вниманието си върху мъжа зад мен и върху неописуемата тръпка, която усещах винаги когато слушах песните на Брет. Музиката пулсираше във вените ми и будеше спомени — някои добри, други лоши. Олюлявах се в ръцете на Гидиън, а желанието вибрираше в тялото ми. Болезнено усещах копнежа му. Той се излъчваше от него на горещи вълни, които ме заливаха и ме караха да го желая толкова силно, че физическото разстояние между нас ми причиняваше болка.

Стиснах ръката, с която бе притиснал корема ми, и го накарах да я премести по-надолу.

— Ева.

Гласът му беше дрезгав от страст. През цялата вечер го бях предизвиквала — от момента, в който му казах, че цикълът ми е свършил, до начина, по който го бях опипала под масата, и страстната целувка в паузата.

Той постави ръка върху голото ми бедро и го притисна.

— Разкрачи се.

Подпрях левия си крак на най-долното перило на преградата. Отпуснах глава на рамото му и само миг по-късно ръката му беше под полата ми. Езикът му се плъзна по ухото ми, дишаше учестено и тежко. Едновременно чух и почувствах стона, който издаде, когато разбра колко съм влажна.

Песните се сливаха една с друга. Гидиън започна да ме търка през боксерките, които бях обула. Ръката му описа бавни кръгове, а след това започна да се движи вертикално. Раздвижих бедра под допира на пръстите му, вагината ми се стегна, а задникът ми се притисна в твърдия му член. Щях да свърша още там, на сантиметри от десетките хора до мен, защото Гидиън винаги ми въздействаше така. Възбуждаше ме до пълно безумие. Нищо друго нямаше значение, когато ръцете и вниманието му бяха върху мен.

— Точно така, ангелчето ми. — Избута встрани бельото ми и вкара два пръста в мен. — Ще те чукам дни наред.

От всички страни ни притискаха тела, музиката буквално се лееше върху нас, а усамотението ни беше гарантирано единствено от факта, че останалите гледаха към сцената. Усетих как Гидиън вкара пръстите си във влажната ми вагина и остана така. Дълбокото неподвижно проникване ме подлуди. Започнах да движа бедрата си и да се търкам в ръката му, отчаяно преследвайки оргазма, от който толкова се нуждаех.

Песента свърши и светлините изгаснаха. Тълпата потъна в тъмнина и започна да реве. Над публиката надвисна очакване, което ставаше все по-напрегнато, докато звукът на китарата не го разчупи. От тълпата се чува викове, светнаха запалки и множеството се превърна в море от светулки.

Един прожектор освети сцената, Брет седеше на висок стол, гол до кръста и лъщящ от пот. Гърдите му бяха стегнати и добре оформени, коремът му, набразден от секси мускули. Наведе се, за да намести микрофона, и пиърсингът на зърната му проблесна в тъмнината. Жените в публиката се разпищяха. Сред тях беше и Шона, която заподскача и изсвири така, че за малко да ми пукне тъпанчето.

Много добре я разбирах. Седнал така — с крака, подпрени на напречната подпора на стола и мускулести ръце, покрити със сиво-черни татуировки, Брет изглеждаше безумно секси и нямаше жена, която в този момент да не иска да го чука. В продължение на шест месеца преди почти четири години аз самата бях готова на всякакви унижения, за да го разсъблека навсякъде, където можех. Бях така заслепена от него и изпитвах толкова отчаяна нужда да получа любов, че приемах с благодарност всяка троха, която ми подхвърляше.

Пръстите на Гидиън започнаха да се движат нагоре-надолу в мен. Бас китарата прокътна в колоните. Брет започна песен, която не бях чувала досега. Ниският му глас беше изпълнен с чувство, а думите звучаха с кристална яснота. Имаше глас на паднал ангел. Опияняващ. Прелъстителен. А лицето и тялото му само подсилваха изкушението.

*„Златно момиче, ето, ти си тук!
Пея за тълпата, музика звучи,
това е мигът от моите мечти.
Но виждам те там със слънчева коса,
и съм готов да тръгна, след теб да полетя.*

*Златно момиче, ето, ти си тук!
Танцуваши в тълпата, музика звучи,
желая те жестоко, не откъсвам очи.
Пред мен ще коленичиши в безмълвна молба,
и после пак ще тръгнеш,
разкриваши тялото, но не и своята душа.*

*Златно момиче, къде отиде ти?
Пея за тълпата, музика звучи.
Имах те в бара и в старата кола,*

*но нямах сърцето и твоите очи!
Падам пред теб и те моля, прости!*

*Моля те аз, не тръгвай сега!
Толкова много още искам да разбера.
Ева, къде си? Моля те, прости.*

*Златно момиче, къде отиде ти?
Пея за тълпата, музика звучи.
Но няма го слънцето на твоите коси.
Ева, къде си? Моля те, прости.“*

Прожекторът угасна. Настъпи дълга тишина, в която последните акорди на песента отзвучаваха. После прожекторите светнаха отново и барабаните гръмнаха. Лумнаха пламъци и тълпата полудя.

Аз обаче бях глуха за света наоколо, изгубена в тежестта, която стягаше гърдите ми, и странното объркване, което ме оставяше замаяна.

— Тази песен — изръмжа Гидиън в ухото ми, докато продължаваше с все сила да ме чука с пръсти, — ми напомня за теб.

Притисна с длан клитора ми, започна да го масажира и аз свърших със сила, която ме разтърси цялата. В очите ми избиха сълзи. Изплаках и се разтресох цялата в ръцете му. Хванах се здраво за преградата пред мен и останах така, докато безкрайното удоволствие пулсираше в мен.

* * *

Когато шоуто свърши, единствената ми мисъл беше да се добера до телефон и да се обадя на Кари. Докато изчаквахме тълпата да се разотиде, се отпуснах върху Гидиън, търсех опора в силните му ръце, които ме бяха прегърнали.

— Добре ли си? — попита той и започна да ме гали по гърба.

— Добре съм — излъгах го аз.

Честно казано, не знаех как се чувствам. Не трябваше да придавам никакво значение на факта, че Брет е написал за мен песен, която хвърля напълно нова светлина върху уж само сексуалните ни отношения. Сега бях влюбена в друг.

— И аз искам да си тръгваме — измърмори той. — Умирам да вляза в теб, ангелче. Направо не мога да разсъждавам.

Бръкнах в задните джобове на джинсите му.

— Тогава да се махаме.

— Мога да ви заведа при музикантите зад сцената — каза той и се наведе да целуне върха на носа ми, когато се отдръпнах, за да го виждам по-добре. — Но не е необходимо да казваме на останалите, ако предпочиташ да се махаме.

За момент сериозно се замислих. В крайна сметка благодарение на Гидиън вечерта беше минала чудесно. Но знаех, че нямаше да си простя, ако заради мен Шона и Арнолдо, който също беше фен на „Сикс-Найнтс“, пропуснат нещо, за което ще си спомнят, докато са живи. Освен това щях да излъжа, ако не си признаех, че много ми се иска да погледна Брет отблизо. Не исках той да ме види, но се надявах да успея да го зърна аз.

— Добре. Хайде да ги заведем!

Гидиън ме хвана за ръка и каза на приятелите ни, чието въодушевление ми послужи като извинение, че съм го направила единствено заради тях. Тръгнахме към сцената, след това се отклонихме встрани, където Гидиън спря и каза нещо на един огромен мъж, който явно беше от охраната. Докато мъжът се обаждаше по радиостанцията, Гидиън извади мобилния си телефон и поръча на Ангъс да ни чака зад сцената. Погледите ни се срещнаха, докато говореше. Копнежът и обещанието за удоволствие ме накараха да затая дъх.

— Гаджето ти е върхът — заяви Шона, гледайки Гидиън почти благоговейно. Не беше хищнически поглед, просто му се възхищаваше. — Каква вечер! Направо не мога да повярвам. Толкова съм ти задължена за всичко — възкликна тя и ме прегърна бързо и силно: — Благодаря ти.

Отвърнах на прегръдката ѝ:

— Аз ти благодаря, че ме покани.

Към нас се приближи дългокрак мъж със сини кичури в косата и модни очила с черна рамка.

— Господин Крос — поздрави той Гидиън и му протегна ръка, — не знаех, че ще дойдете тази вечер.

Гидиън стисна ръката му.

— Не съм ви казвал — отвърна той меко и протегна другата си ръка към мен. Хванах я, той ме дръпна до себе си и ме представи на Робърт Филипс, мениджър на „Сикс-Найнтс“. След като представи и Шона и Арнолдо, минахме отзад, където сценичните работници се трудеха усилено, а групитата се мотаеха безцелно.

Изведнъж осъзнах, че нямам никакво желание да виждам Брет. Докато го слушах да пее, ми беше съвсем лесно да забравя случилото се между нас. Лесно ми беше да искам да забравя, след като чух песента, която е написал. Но онзи период от миналото ми беше нещо, с което далеч не се гордеех.

— Групата е там — каза Робърт и посочи с ръка отворената врата, през която се чуваха музика и буен смях. — Много ще се радват да ви видят.

В този момент неочаквано спрях и Гидиън ме погледна намръщено.

Вдигнах се на пръсти и му прошепнах:

— Нямам никакво желание да се запознавам с тях. Ако нямаш нищо против, ще отида до тоалетната и след това ще ви чакам в лимузината.

— Ако изчакаш няколко минути, ще дойда с теб.

— Не е необходимо. Не се тревожи.

Той докосна челото ми.

— Добре ли си? Изглеждаш ми зачервена.

— Чувствам се страхотно. И ще ти го докажа в момента, в който се приберем.

Тези думи подействаха. Престана да се мръщи и изви устни в усмивка.

— Тогава да приключваме тук.

Той погледна към Робърт Филипс и направи знак на Арнолдо и Шона.

— Може ли да ги заведете вътре? Ще дойда след минута.

— Гидиън, наистина... — възразих аз.

— Ще те придружа дотам.

Познавах отлично този тон. Изминахме заедно десетте метра до тоалетната.

— От тук нататък ще се оправя сама, шампионе.

— Ще те изчакам.

— Така никога няма да си тръгнем. Отивай да си вършиш работата. Добре съм.

Той ме изглежда търпеливо.

— Ева, няма да те оставя сама!

— Ще се оправя. Сериозно ти говоря. Ето го изхода.

Посочих надолу по коридора към двойната врата, над която светеше недвусмислен надпис. Работниците вече бяха започнали да изнасят оборудването.

— Ангъс е там, нали така?

Гидиън облегна рамо на стената и кръстоса ръце.

Вдигнах отчаяно ръце:

— Добре. Чудесно. Нека да е твоята!

— Започваш да схващаш, ангелче — усмихна се той.

Влязох в тоалетната и си свърших работата, като през цялото време мърморех под нос. Отидох да си измия ръцете, вдигнах поглед към огледалото и се намръщих. Гримът ми се беше разтекъл от потта и около очите ми се бяха образували тъмни петна, освен това зениците ми бяха черни и разширени.

— Какво толкова намира в теб? — попитах се иронично, като си мислех колко перфектно изглежда Гидиън.

Въпреки че беше потен, той продължаваше да изглежда все така добре, а аз бях изтощена и смачкана. Но гледайки се в огледалото, мислех не толкова за външността си, колкото за личните си недостатъци. Не можех да се отърва от тях. Не и докато бях в една и съща сграда с Брет.

Взех парче салфетка, намокрих го и се опитах да изтрия тъмните петна, след това излязох обратно в коридора. Гидиън ме чакаше на няколко метра встрани и разговаряше с Робърт, или по-точно казано, слушаше какво му говорят. Мениджърът на групата очевидно беше развълнуван от нещо.

Гидиън ме видя и ми направи знак с ръка да изчакам минута, но аз не исках да поемам този риск. Посочих към изхода, който се

намираше в края на коридора, след това се обърнах и се отправих натам, преди да успее да ме спре. Минах бързо покрай стаята, в която се намираше групата, хвърлих един поглед през отворената врата и видях Шона да се смее с чаша бира в ръка. В шумната стая беше пълно с хора и си личеше, че тя си прекарва страхотно.

Въздъхнах с облекчение, когато пристъпих навън, вече се чувствах много по-добре. Забелязах Ангъс, който стоеше до лимузината на Гидиън в далечния край на паркинга, до автобусите, махнах му с ръка и се отправих към него.

Мислите ми се върнаха към изминалата вечер и това колко освободено се беше държал Гидиън. Това със сигурност не беше мъжът, който обсъждаше възможността да ме вкара в леглото си така, както се обсъжда бизнес сделка.

Нямах търпение да го разсъблека.

Вдясно от мен едно огънче пламна в тъмнината и ме стресна. Спрях и видях как Брет Клайн поднася клечка кибрит към цигарата в устата си. Стоеше в сянката встрани от изхода, пламъкът освети лицето му и ме върна назад във времето.

Той вдигна поглед, видя ме и замръзна. Сърцето ми започна да блъска в гърдите, обзето едновременно от вълнение и от мрачно предчувствие. Изведнъж той изруга и хвърли клечката, която беше изгорила пръстите му.

Продължих напред, опитвайки се да запазя спокойна крачка, докато се движех към Ангъс и лимузината.

— Хей, чакай малко — извика Брет.

Чух как се приближава тичешком към мен и усетих внезапен прилив на адреналин. Един от работниците буташе количка, натоварена с нещо тежко, и аз минах от другата му страна, използвайки го като прикритие, и бързо се шмугнах между два от автобусите. Притиснах гръб в единия от тях, застанала между отворените багажни отделения. Свих се в сянката. Чувствах се като страхливка, но знаех, че просто няма какво да кажа на Брет. Вече не бях момичето, което той познаваше.

Мина тичешком покрай мен. Реших да изчакам, да му дам време да ме потърси и след това да се откаже. С цялото си същество усещах как времето минава, знаех, че Гидиън съвсем скоро ще дойде да ме търси.

— Ева.

Трепнах, когато чух името си. Обърнах се и видях, че Брет се задава от другата страна. Докато бях извърнала глава надясно, той се приближаваше към мен отляво.

— Наистина си ти — каза той грубо.

Хвърли фасата на земята и го стъпка с ботуша си.

Чух се да казвам нещо познато:

— Трябва да ги откажеш.

— Непрекъснато ми го повтаряш.

Приблужи се към мен много предпазливо.

— Гледа ли концерта?

Кимнах, отдръпнах се от автобуса и отстъпих назад.

— Беше страхотен. С групата наистина сте постигнали много. Радвам се за вас.

Тръгна към мен, за всяка моя крачка назад той правеше една напред.

— Надявах се, че ще се появиш на някой от концертите, просто ей така. Разигравал съм стотици сценарии в главата си какво ще направя, когато те видя.

Не знаех какво да отговоря. Напрежението между нас беше толкова силно, че беше трудно да дишам. Той все още ме привличаше.

Нямаше нищо общо с чувството, което изпитвах към Гидиън. Не беше дори негово бледо подобие, но въпреки това съществуваше. Излязох отново на открито, където десетки хора сновяха напред-назад и си вършеха работата.

— Защо бягаш? — попита той.

Видях го съвсем ясно на светлината, която идваше от лампата на паркинга. Сега изглеждаше дори по-добре, отколкото преди.

— Не мога... — започнах аз и преглътнах. — Нямам какво да ти кажа.

— Глупости.

Горещият му поглед ме изгаряше.

— Престана да идваш. Не каза абсолютно нищо, просто престана да идваш. Защо?

Притиснах с ръце тежката топка, която усещах в стомаха си. Какво можех да му кажа? „Най-накрая пораснах и проумях, че

заслужавам нещо по-добро от това да съм една от мацките, които чукаш в тоалетната в паузите на концертите.“

— Защо, Ева? Между нас имаше нещо и изведнъж ти просто изчезна.

Извърнах се, потърсих с очи Гидиън или Ангъс. Не видях нито един от двамата. Лимузината стоеше самотна на паркинга.

— Оттогава мина много време.

Брет се спусна към мен и ме хвана за ръцете, стреснах се и за момент се уплаших от неочаквано агресивното движение. Ако около нас нямаше хора, сигурно щях да изпадна в паника.

— Дължиш ми обяснение — изсъска той.

— Не е...

Целуна ме. Имаше най-меките устни на света, допря ги до моите и ме целуна. Докато усетя какво става, той вече ме стискаше здраво за ръцете и не ми позволяваше да помръдна. Не можех да го отблъсна.

И за частица от секундата не ми се искаше да го правя.

Дори отвърнах на целувката му, защото той все още ме привличаше и защото имаше нещо много успокоително в мисълта, че съм била нещо повече от парче месо за чукане. Имаше вкус на тютюн и съблазнителният аромат на мъж след тежък физически труд и ме целуна с цялата страст, на която са способни артистите. Беше ми близък, познавах го по толкова интимни начини.

Но в крайна сметка нямаше никакво значение, че все още успяваше да ми въздейства. Нямаше значение, че имахме минало, колкото и болезнено да беше то за мен. Нямаше значение, че се чувствах поласкана от песента, която бе написал за мен, че след като в продължение на шест месеца го наблюдавах как се забавлява с други жени, докато ме чука навсякъде, където намери врата с ключалка, днес мисли за мен, докато е на сцената и съблазнява хиляди крещящи фенки долу.

Нищо от това нямаше значение, защото бях лудо влюбена в Гидиън Крос и той беше мъжът, от когото се нуждаех. Отдръпнах се с въздишка...

... и видях как Гидиън се спуска към Брет, блъска го и го събаря на земята.

[\[1\]](#) Armand de Brignac — известна марка скъпо шампанско. —
Б.ред. [↑]

Полетях назад от силата на удара, едва не паднах. Двамата мъже се стовариха на асфалта с тъп звук. Някой изкрещя. Една жена пищеше. Не можех да реагирам. Замръзнах безмълвно на мястото си, а вътре в мен емоциите се блъскаха в бясна вихрушка.

Гидиън беше стиснал Брет за гърлото и безмилостно нанасяше удари в ребрата му. Действаше като машина — мълчаливо и неуморимо. Брет стенеше след всеки удар, който получаваше, и напразно се опитваше да се отскубне.

— Крос! *Дюо мио!*

Разплаках се, когато видях Арнолдо. Той се хвърли напред, протегнал ръце към Гидиън, но веднага се отдръпна назад, защото в този момент Брет успя да се измъкне и двамата се претърколиха.

Останалите от групата на Брет се промъкнаха през тълпата, готови да се включат в боя... но тогава видяха с кого се бие Брет — човека с парите зад звукозаписната им компания.

— Клайн, глупако! — изкрещя Дарън, барабанистът, и хвана главата си с ръце. — Какво, по дяволите, правиш?

Брет се освободи, олюля се, но се изправи на крака и блъсна Гидиън в автобуса. Гидиън събра двете си ръце и удари с тях гърба на Брет като с чук, принуждавайки го да отстъпи. Възползвайки се от преимуществото си, Гидиън вдигна високо крак, завъртя се и ритна Брет отстрани, а след това му нанесе мълниеносен удар в корема. Брет се олюля, силните му бицепси се издуха, когато стисна ръката си в юмрук и замахна, но Гидиън ловко се наведе и отвърна с ъперкът, от който главата на Брет отскочи назад.

Господи!

Гидиън не издаваше звук. Нито когато нанасяше удари, нито когато тежкият юмрук на Брет попадна право в челюстта му. В мълчаливия му бяс имаше нещо ужасяващо зловещо. Усещах как гневът бушува в него, виждах го в очите му, но външно той запазваше пълен контрол и нанасяше ударите със зловеща последователност. По

някакъв начин се беше откъснал от околния свят, беше се отдръпнал някъде далече, откъдето наблюдаваше как собственото му тяло сериозно наранява друг човек.

Аз бях предизвикала това. Аз бях превърнала сърдечния и закачлив мъж, който цялата вечер ме омайваше, в студената, готова да убива машина пред мен.

— Госпожице Трамел. — Ангъс ме хвана за лакътя.

Погледнах го отчаяно.

— Трябва да го спреш.

— Моля, върнете се в лимузината.

— Какво? — изкрещях аз.

Извърнах глава и видях, че от носа на Брет тече кръв. Никой не се намесваше в боя.

— Да не си полудял?

— Трябва да закараме госпожица Елисън у дома й. Тя е ваша гостенка, редно е да се погрижите за нея.

Брет замахна с юмрук и когато Гидиън се изви настрани, стовари другия си юмрук в рамото му толкова силно, че Гидиън отстъпи няколко крачки.

Стиснах Ангъс за ръката.

— Какво ти става? Спри ги!

Погледът в светлосините му очи омекна.

— Той знае кога да спре, Ева.

— Будалкаш ли ме?

Ангъс погледна над рамото ми.

— Господин Ричи, моля ви.

В следващия момент Арнолдо ме грабна, праметна ме през рамо и ме понесе към лимузината. Вдигнах глава и пред очите ми кръгът от зяпачи се затвори там, където бях стояла, така че вече нищо не се виждаше. Изпищях и започнах да удрям с юмруци по гърба на Арнолдо, но това не му направи впечатление. Качи се заедно с мен на задната седалка на колата и когато Шона скочи вътре след нас, затвори вратата, като че ли нищо особено не се е случило.

— Какво, по дяволите, правиш? — изкрещях на Арнолдо и се опитах да стигна до дръжката на вратата, в това време колата плавно потегли.

Вратата беше заключена и каквото и да правех, не можех да я отворя.

— Той ти е приятел. Как можеш просто да го оставиш така?

— Той е твое гадже. — Спокойният, безизразен глас на Арнолдо ме засегна дълбоко. — *Ти* си тази, която го остави в това положение.

Отпуснах се на седалката, стомахът ми се надигна, а дланите ми се покриха със студена пот. *Гидиън...*

— Ти си онази Ева, за която се пее в песента, нали? — попита тихо Шона, която се беше настанила на седалката срещу нас.

Арнолдо трепна, очевидно до този момент не бе направил връзката.

— Питам се дали Гидиън... — започна той и въздъхна. — Разбира се, че знае.

— Беше много отдавна! — възразих аз, опитвайки да се защитя.

— Явно не е било чак толкова отдавна — заяви той.

Не можех да стоя на едно място, отчаяно исках да разбера какво става с Гидиън. Краката ми подскачаха, изпитвах такова напрежение в тялото, че ми се искаше да изляза от кожата си.

Бях наранила човека, когото обичах, и чрез него още един човек, който нямаше никаква друга вина, освен това, че е себе си. И нямаше никакво обяснение защо го бях направила. Не можех да разбера какво ме бе прихванало. Защо не се дръпнах по-рано? Защо отговорих на целувката на Брет?

И как щеше да реагира Гидиън?

При мисълта, че може да скъса с мен, изпаднах в неконтролируема паника. Започна да ми се повдига от тревога. Беше ли наранен? Господи... мисълта, че съм причинила болка на Гидиън, ме разяждаше като киселина. Щеше ли да има неприятности? Той пръв нападна Брет. Дланите ми се изпотиха, когато си спомних, че приятелчето от груповия секс на Кари също иска да повдигне обвинение за физическо насилие.

Животът на Гидиън излизаше извън контрол — заради мен. В някакъв момент той щеше да осъзнае, че просто не си заслужавам всичките тези неприятности.

Погледнах към Шона. Тя замислено се взираше през прозореца. Бях провалила страхотната ѝ нощ. На Арнолдо също.

— Съжалявам — въздъхнах отчаяно. — Прецаках всичко.

Тя ме погледна, сви рамене и ми се усмихна съчувствено, от което гърлото ми се сви.

— Няма нищо. Прекарах си чудесно. Надявам се при теб нещата да се наредят по най-добрия начин.

Най-доброто за мен беше Гидиън. Дали бях провалила всичко с него? Бях ли жертвала най-важното нещо в живота си заради някаква безумна, необяснима приумица?

Все още усещах допира на устните на Брет върху моите. Започнах да ги търкам, искаше ми се да изтрия последния половин час от живота си. Бях толкова напрегната, че пътят до дома на Шона ми се стори цяла вечност. Излязох с нея и я прегърнах на тротоара пред блока ѝ.

— Съжалявам — казах отново. Извинявах се както за случилото се по-рано, така и за настоящия момент, защото умирах от нетърпение да се върна при Гидиън, където и да се намираше той, и се страхувах, че нетърпението ми личеше. Не бях сигурна, че някога щях да простя на Ангъс и Арнолдо за начина, по който ме откараха.

Арнолдо прегърна Шона и ѝ каза, че двамата с Дъг са винаги добре дошли в „Табло уан“. Леко омекнах към него. Цяла вечер се беше грижил за Шона толкова добре.

Качихме се обратно в лимузината и тръгнахме към ресторанта. Свих се в тъмния ъгъл на задната седалка и заплаках безмълвно, неспособна повече да задържах огромното отчаяние, което изпитвах. Изтрих лицето си в потника, когато пристигнахме пред ресторанта. Арнолдо не ми позволи да сляза от колата.

— Бъди нежна с него — скара ми се той, вперил поглед в лицето ми. — Никога не съм го виждал да се отнася така с друга жена. Не знам дали си достойна за него, но можеш да го направиш щастлив. Видях го с очите си. Затова или го направи, или се махай. Не си играй с него.

Не можех да отговоря, имах чувството, че в гърлото ми е заседнала някаква буца, затова кимнах. Надявах се, че вижда в очите ми колко много означава Гидиън за мен. *Всичко.*

Арнолдо изчезна в ресторанта. Плъзнах се напред по седалката, преди Ангъс да успее да затвори вратата.

— Къде е той? Трябва да го видя. Моля те.

— Обади се — отговори Ангъс и ме погледна състрадателно, което ме накара да се разплача отново. — Ще ви закарам при него.

— Добре ли е?

— Не знам.

Облегнах се на седалката, беше ми лошо. Не обърнах никакво внимание къде отивахме, единствената ми мисъл беше, че трябва да обясня всичко. Трябваше да кажа на Гидиън, че го обичам, че никога няма да го изоставя, ако той все още ме иска, че той е единственият мъж в живота ми, единственият, който разпалва кръвта ми и ме кара да изгарям.

Когато колата намали, погледнах през прозореца и видях, че сме се върнали до амфитеатъра. Докато надничах през прозореца и го търсех, вратата зад гърба ми се отвори и ме стресна, извърнах се и видях Гидиън, който влезе и се настани на седалката срещу мен.

Наведох се към него:

— Гидиън...

— Недей.

Гласът му, изпълнен с гняв, ме удари като камшик и ме изпрати по задник на пода. Лимузината потегли и аз се олюлях.

През сълзи видях как си наля някакво кехлибарено питие от бара и го изпи на един дъх. Чаках между седалките и стомахът ми се свиваше от мъка и страх. Той отново напълни чашата си, затвори бара и се отпусна. Искях да го попитам дали Брет е добре, или е сериозно наранен. Искях да го попитам как е самият той, дали го боли. Но не можех. Не знаех дали няма да възприеме въпроса ми погрешно и да реши, че в тревогата ми за Брет се крие нещо повече.

Лицето му беше безизразно, очите — твърди като сапфири.

— Какво означава той за теб?

Избърсах с ръка сълзите, които се стичаха по бузите ми.

— Той е просто грешка.

— Тогава или сега?

— И двете.

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Винаги ли целуваш грешките си по този начин?

Гърдите ми се надигаха болезнено, опитвах се да потисна риданието. Яростно поклатих глава.

— Желаш ли го? — попита сухо и отпи от питието си.

— Не — прошепнах аз. — Желая само теб. Обичам *теб*, Гидиън. Толкова много, че боли.

Затвори очи и отпусна глава назад. Използвах възможността, за да допълзя по-близо до него, опитвах се да намаля поне физическата дистанция между нас.

— Заради мен ли свърши, когато пръстите ми бяха в теб, Ева? Или заради проклетата песен?

О, господи! Как можеше да се съмнява.

Аз го бях накарала да се съмнява. Аз бях виновна.

— Заради теб. Ти си единственият, който може да ме накара да се чувствам по този начин. Да ме накара да забравя къде съм. Да направи така, че когато ме докосва, да не ме интересува кой е наоколо и какво се случва около мен.

— Не се ли случваше точно това и когато той те целуваше? — Гидиън отвори очи и впери поглед в мен. — Вкарвал е пишката си в теб. Чукал те е... изпразвал се е вътре в теб.

Отдръпнах се, поразена от ужасната горчивина в гласа му, от отвратителния начин, по който нарочно ме унижаваше. Знаех как се чувства в момента. Как представата за нещо подобно може да се забие в мозъка ти и да те измъчва, докато накрая имаш чувството, че полудяваш. В съзнанието си десетки пъти бях виждала как двамата с Корин се чукат, докато аз ги наблюдавам отстрани, побесняла от ревност.

Неочаквано той се изправи, наведе се към мен и грубо прокара палеца си по устните ми.

— Бил е в устата ти.

Грабнах чашата му и изпих останалото в нея, усетих острия вкус, който ме изгори. Успях да преглътна само със силата на волята си. Стомахът ми се сви и се разбунтува. А после почувствах топлината на алкохола в цялото си тяло.

Гидиън отново се отпусна на седалката и закри лицето си с ръце. Знаех, че все още вижда как целувам Брет. Знаех, че това го разяжда отвътре.

Пуснах чашата на пода, наместих се между краката му и започнах пипнешком да търся копчето на панталона му.

Той се протегна и стисна пръстите ми в желязна хватка, другата му ръка все още закриваше очите му.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Свърши в устата ми — помолих го аз. — Изчисти ме.

Настъпи дълго мълчание. Седеше напълно неподвижен, само гърдите му се надигаха и спускаха от тежкото дишане.

— Моля те, Гидиън.

Изруга тихо, пусна ме и премести ръката си.

— Направи го.

Спуснах се към него, сърцето ми биеше бясно при мисълта, че може да промени решението си и да ме отхвърли... че може да реши да няма нищо общо с мен. Единствената помощ от негова страна беше, че за момент надигна бедрата си, за да мога да събуя панталоните и боксерките му.

В следващия момент огромният му прекрасен член беше в ръцете ми. В устата ми. Изстенах, когато усетих вкуса му, топлината и сатенената мекота на кожата му, миризмата му. Потърках буза в слабините и тестисите му, исках мирисът му да се разнесе по мен и по този начин да маркира, че му принадлежа. Езикът ми се плъзна по вените, изпъстрили тялото на члена му, и започна да се движи нагоре-надолу.

Чух как изскърца със зъби, когато започнах силно и дълго да го смуча, а в гърлото ми се надигаха стонове на извинение и страст. Сърцето ми се късаше, че е толкова мълчалив... мойт любовник, който обичаше да стене и да ми говори мръсно. Винаги ми казваше какво да направя... колко добре се чувства, когато го любя. Сега съзнателно се въздържах, не ми позволявах да изпитам удовлетворение от това, че му доставям удоволствие.

Взех пениса му в юмрук и започнах да го търкам, смучех меката като коприна главичка, изсмуквах първите му сокове и ги облизвах с бързи движения на езика си. Бедрата му се стегнаха, започна да диша бързо и тежко. Усетих как се напрегна и направо полудях, хванах члена му с две ръце, движех устата си толкова бързо, че челюстта ме заболя. Гръбнакът му се изви, той надигна глава от облегалката и после се отпусна силно назад, когато първата плътна струя сперма експлодира в устата ми.

Изхленчих, вкусът му възбуди сетивата ми, накара ме да го пожелаю още по-силно. Преглътнах инстинктивно, ръцете ми продължаваха да стискат и търкат пулсиращия му пенис, за да накарат

още от плътната му сперма да се излее върху езика ми. Тялото му се тресеше, докато продължаваше да се изпразва. Устата ми се изпълни и от ъгълчетата ѝ потече тънка струя. Той не издаде звук, запази същото неестествено мълчание каквото и по време на боя.

Можех да продължа да го смуча с часове. Искях да го направя, но той сложи ръце на раменете ми и ме бутна назад. Вдигнах поглед към прекрасното му тъжно лице и видях, че очите му светят в полумрака. Докосна устните ми с палец и размаза спермата по подутата им извивка.

— Пъхни го в тясната си цепка — нареди ми той с дрезгав глас.
— Имам още какво да ти дам.

Трепереща и уплашена от суровата му отдалеченост, побързах да сваля боксерките си.

— Съблечи се. Свали всичко, освен кубинките.

Изпълних нареждането му, тялото ми веднага реагира на заповедническия му тон. Бях готова да направя всичко, което пожелае. Бях готова да му докажа, че принадлежа единствено на него. Бях готова да откликна на всичките му желания, за да го накарам да повярва, че го обичам. Дръпнах ципа на полата си и я съблякох, след това с един жест свалих потника и го хвърлих на отсрещната седалка. Сутиенът ми го последва.

Когато седнах в скута му, Гидиън ме хвана за бедрата и ме погледна в очите.

— Влажна ли си?

— Да.

— Възбуждаш се, когато ми го смучеш.

Зърната на гърдите ми настръхнаха. Откровеният начин, по който говореше за секс, също ме възбуждаше.

— Винаги.

— Защо го целуна?

Неочакваната смяна на темата ме свари неподготвена. Долната ми устна започна да трепери.

— Не знам.

Пусна ме, протегна високо двете си ръце и се хвана за облегалката. Бицепсите му се стегнаха от позата. Гледката предизвика у мен възбуда, както и всичко останало, свързано с него. Искях да видя как голите му гърди блестят от пот, как коремните му мускули се

напрягат, докато движи члена си в мен. Облизах устни и усетих вкуса му.

— Свали си тениската.

Той присви очи.

— Не правя това заради теб.

Замрях, сърцето ми биеше като лудо. Значи използваше секса срещу мен. В лимузината, в която за първи път бяхме правили любов, в същата поза, в която го бях поела за пръв път.

— Наказваш ме.

— Заслужи си го.

Нямаше никакво значение, че е прав. Ако аз си го бях заслужила, същото се отнасяше и за него.

Хванах се за облегалката на седалката, за да не загубя равновесие, и стиснах члена му с другата ръка. Все още беше твърд и продължаваше да пулсира. Докато го галех, за да го възбудя отново, един мускул на врата на Гидиън започна нервно да подскача. Поставих широкото тяло на члена му между устните на вулвата си, започнах да се търкам в него, овлажнявайки го с хлъзгавите сокове на собственото си желание.

Вперих поглед в Гидиън. Наблюдавах го, докато продължавах да дразня и двамата ни, исках да открия в него нещо, което да ми напомни за страстния любовник, когото обожавах. Не го открих. В мен беше вперил поглед гневен непознат, който ме предизвикваше и измъчваше с безразличие.

Вкарах внимателно първите няколко сантиметра от огромния му член в себе си и усетих как се разтварям. След това с рязко движение се смъкнах надолу и от гърдите ми се изтръгна вик, когато усетих как ме прониза и ме изпълва докрай, почти непоносимо.

— О, господи! По дяволите! — изсъска той и потрепери. — Мамка му!

Неконтролираният му изблик ме стимулира още повече. Забих колене в седалката, подпрях се на ръце и се надигнах, трептящата ми вагина бе обвила плътно члена му. После отново се смъкнах надолу, сега проникването беше по-лесно, той вече беше овлажнен от мен. Когато дупето ми допря бедрата му, усетих мускулите му твърди като стомана, тялото му издаваше лъжата — не беше безразличен.

Надигнах се отново, този път съвсем бавно, за да можем и двамата да се насладим на усещането. Опитах и аз да запазя самообладание, когато отново се спуснах надолу, но усещането за пълнота и горещата връзка между нас бяха толкова прекрасни, че не можах да се въздържа. Изстенах, а той неспокойно се размърда и описа сладострастен кръг с бедрата си, преди да успее да се спре.

— Толкова е хубаво да те усещам — прошепнах аз и започнах да галя възбуждения му член с жадната си пулсираща вагина. Продължих да се движа нагоре-надолу. — Ти си всичко, от което се нуждая, Гидиън. Всичко, което искам. Ти си създаден за мен.

— Но го забрави — каза той с горчивина.

Кокалчетата на ръцете му бяха побелели от силата, с която стискаше облегалката. Питам се дали просто се държи, или се опитва физически да възпре желанието да ме докосне.

— Никога. Никога не мога да го забравя. Ти си част от мен.

— Каж ми защо го целуна.

— Не знам. — Опрях потното си чело в неговото, усещах как сълзите напират в очите ми. — Господи, Гидиън! Кълна се, че не знам.

— Тогава млъкни и ме накарай да свърша.

Ако ме беше ударил през лицето, нямаше да изживея такъв шок. Изправих се и се отдръпнах.

— Да ти го начукам!

— Точно това ти казах да направиш.

Горещите сълзи се затъркаляха по лицето ми.

— Не се дръж с мен като с курва.

— Ева. — Гласът му беше нисък и дрезгав, като че ли ме предупреждаваше, но погледът му бе тъмен и мрачен, изпълнен с болка, не по-малка от моята. — Знаеш какво да кажеш, ако искаш да спреш.

Кросфайър. Само с една дума можех веднъж завинаги да сложа край на тази агония. Но точно сега не можех да я използвам. Самият факт, че спомена за кодовата дума, беше знак, че в момента ме изпитва. Притискаше ме. Имаше някакъв план и ако се откажех, никога нямаше да разбере какъв е.

Протегнах се назад и опрях ръце в коленете му. Извих гръб и прокарах влажната си вулва по дължината на възбуждения му пенис, след това с рязко движение отново се смъкнах надолу. Нагласих се

така, че ъгълът да ми е удобен, повдигнах се и се спуснах отново, простенвайки от удоволствие при допира. Нямаше никакво значение колко е ядосан, тялото ми просто го боготвореше. Обожавах усещането, което създаваше в мен, чувствах, че всичко е *правилно*, въпреки гнева и обидата.

С всяко движение на бедрата ми той започваше да диша все по-тежко. Тялото му беше горещо, толкова горещо, че излъчваше топлина като пещ. Движех таза си. Нагоре. Надолу. Сама си доставях удоволствието, което той ми отказваше. Бедрата, дупето, стомахът и вагината ми се стягаха при всяко повдигане нагоре и стискаха члена му от корена до върха. След това се отпускаха, когато се спусках надолу, и му позволяваха да проникне надълбоко.

Чуках го с всички сили, подскачах върху члена му. Той дишаше дълбоко и шумно, стиснал здраво зъби. После започна да свършва, изхвърляше спермата си така силно, че усещах всяка гореща струя като отделен тласък вътре в мен. Извиках, обожавах това усещане, и се устремих към оргазма, който да ме разтърси. В тялото ми се бе натрупало огромно напрежение, от което отчаяно исках да се освободя, след като го бях задоволила два пъти.

Но той се размърда, хвана ме през кръста и не ми позволи да се движа, остана дълбоко в мен и ме изпълни със спермата си. Едва потиснах вика си, когато осъзнах, че нарочно не ми позволява да свърша.

— Кажи ми защо, Ева — изръмжа той. — *Защо?*

— Не знам! — изкрещях аз, докато се опитвах да търкам бедрата си в него, и го заблъсках с юмруци по раменете, когато усетих, че ме стиска още по-здраво за кръста.

Внезапно, както ме държеше плътно притисната до таза си и ме изпълваше докрай с члена си, Гидиън се изправи и всичко се промени. Измъкна се от мен, обърна ме с гръб към себе си и ме остави превита над седалката с колене на пода. Сложи едната си ръка на дупето ми и ме задържа приведена, другата постави върху вулвата ми и започна да я търка, като размазваше спермата по срамните ми устни. Разнесе я така, че ме покри навсякъде. Тазът ми описваше кръгове, търсеше онзи нежен натиск, който щеше да ме доведе до оргазма.

Но той ме лишаваше от него съзнателно.

Пулсирането в клитора и жадното свиване на празната ми вагина ме подлудяваха, тялото ми копнееше да се освободи от напрежението. Вкара два пръста в мен и аз забих нокти в черната кожена седалка. Започна бавно да ме чука с пръсти, плъзгаше ги спокойно навътре-навън и така ме държеше на ръба.

— Гидиън — проплаках аз, чувствителните тъкани в мен се гънеха от възбуда.

Цялата бях обляна в пот, едва си поемах въздух. Започнах да се моля колата да спре, да стигнем най-после до мястото, закъдето бяхме тръгнали, затаих дъх и отчаяно се надявах всичко това да свърши. Но лимузината така и не спираше. Продължаваше да се движи, а моите собствени движения бяха съвсем ограничени, не можех да се надигна и да видя къде сме в момента.

Той се наведе над мен, усетих как члена му опря до ануса ми.

— Кажи ми защо, Ева — повтори той напевно в ухото ми. — Знаеше, че ще тръгна след теб... че ще те намеря.

Стиснах очи и свих ръцете си в юмруци.

— Не знам. Майната ти! Наистина не знам.

Ръцете му се отдръпнаха и членът му проникна в мен, вагината ми се стегна около възбуждения му пенис и се опита да го засмуче по-навътре. Чух как се помъчи да потисне стона си и след това започна здраво да ме чука.

Извиках от удоволствие, цялото ми тяло трепереше от приятното усещане, че ме чука така здраво, широката главичка на прекрасния му пенис докосваше и триеше свръхвъзбудените нервни окончания. Натискът се увеличаваше все повече, в мен се надигна буря...

— О, да! — изстенах аз и се стегнах в очакване.

Извади члена си при първия спазъм на вагината и ме остави като увиснала над пропаст. Изкрещях от отчаяние, опитах се да се освободя от него, да избягам от любовника, който се бе превърнал в източник на непоносимо мъчение.

Започна да шепти в ухото ми като самия дявол:

— Кажи ми защо, Ева. За него ли мислиш? Може би си мечтаеш неговата пишка да е в теб. Искат ли ти се той да те чука в момента?

Изпищях отново:

— Мразя те! Ти садистично, егоистично ко...

Той отново беше вътре в мен, изпълваше и галеше трептящата ми вагина.

Не можех да търпя нито минута повече, опитах се да достигна с пръсти клитора си, знаех, че едно движение ще ми е достатъчно, за да свърша с всички сила.

— Не.

Гидиън хвана китките ми и притисна ръцете ми до седалката, бедрата му бяха между моите и така държаха краката ми разтворени, за да може да прониква дълбоко в мен. Отново и отново. Тласъците му идваха с равномерно, неуморно темпо.

Аз се мяхах, пицях, полудявах. Можеше да ме накара да свърша, използвайки само члена си, да ме доведе до силен вагинален оргазъм, като просто избере правилния ъгъл и започне да търка плътното тяло на члена си точно в онази точка вътре в мен, която инстинктивно откриваше всеки път, когато му се отдавах.

— Мразя те — хлипах, а сълзите се стичаха по бузите ми и мокреха седалката под мен.

Той се наведе и прошепна в ухото ми:

— Кажи ми защо, Ева.

Гневът закипя вътре в мен и се изля навън:

— Защото си го заслужаваше! Защото трябва да знаеш какво е да се чувстваш по подобен начин! Да разбереш колко много боли! Защото си егоистичен задник!

Той застина. Чух как дълбоко въздъхна. Кръвта бучеше в ушите ми толкова силно, че в началото си помислих, че не съм на себе си и си въобразявам как гласът му нежно омеква, когато ми каза:

— Ангелче.

Устните му докоснаха раменете ми, ръцете му освободиха китките ми, плъзнаха се под мен и обхванаха едрите ми, натежали гърди.

— Моето упорито красиво ангелче. Най-после стигнахме до истината.

Повдигна ме и ме изправи. Бях толкова изтощена, че главата ми падна на рамото му, сълзите ми започнаха да се стичат по гърдите му. Вече нямах сили да се боря, едва изстенах, когато стисна болезненото ми зърно между пръстите си и се протегна между разкрачените ми крака. Бедрата му отново се размърдаха, членът му проникна още по-

дълбоко в мен с буен тласък, а пръстите притиснаха устните на вулвата ми до пулсиращия клитор и започнаха да търкат.

Изкрещях името му и свърших, цялото ми тяло се разтърси в страхотни конвулсии, докато облекчението пулсираше в мен. Струваше ми се, че оргазмът продължава вечно, Гидиън удължаваше удоволствието, като движеше члена си в мен така, както бях мечтала по-рано.

Когато накрая се отпуснах в ръцете му, плувнала в пот и дишаща тежко, той ме вдигна внимателно и ме сложи да легна на седалката. Разтърсена, просто покрих лицето си с ръце, когато разтвори краката ми и впи устни в мен, не можех да го спра. Бях покрита със спермата му, но това не го интересуваше. Започна да ближе и да смуче клитора ми, докато не свърших отново. И отново.

При всеки оргазъм гърбът ми се извиваше, дишах тежко. Загубих представа колко пъти свърших. Оргазмите ми започнаха да преливат един в друг. Идваха и си отиваха на приливи и отливи. Опитах се да се свия и да се отдръпна от него, но той се изправи, свали ризата си и се покачи върху мен, подпрял единия си крак на седалката, а другия — на пода. Облегна се с ръце на прозореца над главата ми и така изложи пред мен голото си тяло — удоволствие, което допреди малко отказваше да ми достави.

Бутнах го:

— Недей! Не мога повече!

— Знам.

Коремните му мускули се напрегнаха, когато проникна в мен, гледаше ме в лицето, докато внимателно вкарваше члена си в подутите ми гънки.

— Искам просто да съм в теб.

Извих врат, когато усетих да прониква още по-дълбоко, а от устните ми се изтръгна стон. Чувствах се *тооолкова* добре. Колкото и да бях изтощена и прекомерно натоварена емоционално и физически, с цялото си същество желях да го притежавам и да усещам, че и той ме притежава. Знаех, че винаги ще е така.

Той се наведе и докосна с устни челото ми.

— Ти си всичко, което желая, Ева. Няма друга. Никога няма да има.

— Гидиън.

Той, за разлика от мен, беше разбрал, че вечерта ни се е провалила заради *моята* ревност и заради дълбоко вкоренената ми нужда го накарам и той да изпита същото чувство. Целуна ме нежно, с чувство, изтривайки всички спомени за нечий чужди устни.

* * *

— Ангелче. — Гласът на Гидиън беше топъл и дрезгав шепот в ухото ми. — Събуди се.

Изстенах, стиснах по-здравео очи и заврях глава във врата му.

— Остави ме, сексманиак такъв.

Тихият му смях ме разтърси. Целуна ме силно по челото и се измъкна изпод мен.

— Пристигнахме.

Отворих едно око и видях, че си облича тениската. През цялото време така и не беше свалил джинсите си. Осъзнах, че слънцето е изгряло. Седнах, погледнах през прозореца и ахнах, когато видях океана. Веднъж бяхме спрели на някаква бензиностанция, за да заредим, но аз така и не успях да се ориентирам къде сме. Попитах Гидиън, но той отказа да ми отговори, твърдейки, че ще бъде изненада.

— Къде сме? — прошепнах, омагьосана от гледката на слънцето, което се издигаше над водата. Явно се беше съмнало отдавна. Може би дори утрото преваляше.

— В Северна Каролина. Вдигни си ръцете.

Подчиних се, без да се замисля, а той ми нахлузи потника.

— Трябва да си сложиа сутиена — измърморих, когато отново показах глава.

— Никой няма да те види, освен мен, а и отиваае направо във ваната.

Погледнах стабилната, покрита с тикли къща, пред която бяхме спрели. Беае поне на три етажа, заобиколена от всички страни с веранда и балкони, а отзад имаше старомодна единична входна врата. Беае построена на колони, на самия бряг на океана, толкова близо до водата, че приливът със сигурност стигаае точно под нея.

— Колко дълго пътувахме?

— Почти десет часа.

Изправих се, Гидиън нахлузи полата ми, оправи я и закопча ципа.

— Да вървим.

Излезе пръв и ми подаде ръка. Свежият солен бриз се блъсна в лицето ми и ме събуди. Ритмичният прибой на океана ме накара да осъзная къде се намирам. Ангъс не се виждаше наоколо, което беше добре дошло за мен, защото осъзнавах, че не нося бельо.

— Ангъс цялата нощ ли кара?

— Не, шофьорите се смениха, когато спряхме на бензиностанцията.

Погледнах към Гидиън и сърцето ми замря, когато забелязах нежността, с която ме наблюдава. Върху челюстта му се виждаше синина. Протегнах се да я докосна и усетих болка в гърдите си, когато той се гушна в дланта ми.

— Наранен ли си някъде другаде? — попитах. След тази дълга нощ се чувствах истински оголена емоционално.

Той ме хвана за китката и постави ръката ми върху сърцето си.

— Тук.

Любов моя... И на него не му е било никак лесно.

— Съжалявам.

— Аз също.

Целуна върха на пръстите ми, хвана ме за ръка и ме поведе към къщата.

Вратата беше отключена и влязохме направо вътре. На една поставка точно до вратата стоеше кошница, в която имаше бутилка вино и две чаши, вързани с панделка. Гидиън пусна резето, което изцпака, а в това време аз извадих плика, на който пишеше „Добре дошли“, и го отворих. В дланта ми се изгърколи ключ.

— Това няма да ни трябва — каза Гидиън, взе ключа от ръката ми и го остави на поставката. — В следващите два дни ще живеем като отшелници.

В тялото ми се разли мека топлина от удоволствие при тези думи и истинско изумление от мисълта, че мъж като Гидиън Крос може да харесва компанията ми дотолкова, че да не се нуждае от никой друг около себе си.

— Хайде — каза той и ме дръпна нагоре по стълбите, — по-късно ще отворим виното.

— Да. Първо ще пием кафе.

Огледах обзавеждането на вилата. Отвън приличаше на селска къща, но вътре всичко бе съвсем модерно. Облицованите с ламперия стени бяха боядисани в искрящо бяло и по тях висяха черно-бели снимки на мидени черупки. Всички мебели бяха в бяло, а голяма част от аксесоарите — от стъкло и метал. Сигурно щеше да изглежда стерилно и голо, ако не беше зашеметяващата гледка към океана, цветните петна на килимите по пода и колекцията от книги с твърди корици, подредени във вградените библиотеки.

Почувствах се истински щастлива, когато стигнахме до най-горния етаж. Основната спалня бе напълно отворено пространство, преградено единствено от две носещи колони. Буквално всяко кътче беше покрито с букети бели рози, бели лалета и бели калии, някои от които поставени на стратегически места директно върху пода. Леглото беше огромно, със сатенена покривка, и това ме накара да си помисля, че се намирам в младоженски апартамент. Впечатлението се подсилваше от черно-бялата снимка над леглото, на която се виждаше тънък шал или було, понесено от бриза.

Погледнах към Гидиън.

— Идвал ли си тук преди?

Той се протегна и дръпна ластика от опашката ми, която се бе изкривила настрани.

— Не. Каква причина бих могъл да имам досега да идвам тук?

Точно така. Не беше водил жените никъде, освен в бърлогата за секс, която очевидно все още не бе освободил. Затворих уморено очи, когато прекара пръсти през разпуснатите ми кичури. Нямах сили дори да се подразня от тази мисъл.

— Съблечи се, ангелче. Ще приготвя ваната.

Отдръпна се. Отворих очи и го хванах за ризата. Не знаех какво да кажа, просто не исках да отива никъде. Разбра ме както винаги.

— Никъде няма да ходя, Ева.

Взе брадичката ми в ръце и впери поглед в очите ми, гледаше ме с онзи съсредоточен и пронизващ поглед, който ме бе привлякъл още от първия миг.

— Дори да желаеше онзи тип, за мен нямаше да е достатъчно, за да те пусна да си тръгнеш. Искам те прекалено много. Искам да си с мен, в живота ми, в леглото ми. Нищо друго няма значение, ако не

мога да получа това. Не съм толкова горделив, че да не взема това, което мога.

Олюлях се към него, бях привлечена от властната и ненаситна потребност, която изпитваше към мен и която отразяваше дълбочината на моята собствена потребност към него. Стиснах в юмрук крайчеца на тениската му.

— Ангелче — прошепна той, наведе глава и притисна буза в моята. — И ти не можеш да ме пуснеш да си ида.

Вдигна ме на ръце и ме отнесе в банята.

Затворих очи, отпуснах се назад и опряла гръб върху гърдите на Гидиън, се заслушах в шума на течащата вода, докато ръцете му се плъзгаха по гръба ми във ваната, чиито крака приличаха на грабливи нокти.

Първо беше измил косата ми, а след това и тялото. Беше грижовен, глезеше ме. Знам, че това беше неговият реванш за предишната нощ и метода, който използва, за да ме накара да видя истината — истина, която очевидно бе прозрял, но до която искаше и аз сама да стигна.

Как е възможно да ме познава толкова добре... дори по-добре, отколкото аз самата се познавах?

— Разкажи ми за него — прошепна той и обви ръце около кръста ми.

Поех дълбоко въздух. Очаквах да ме попита за Брет. Аз също познавах Гидиън добре.

— Първо ми кажи дали той е добре.

Настъпи кратко мълчание, преди да отговори:

— Няма трайни увреждания. Щеше ли да се тревожиш, ако имаше?

— Разбира се, че щях да се тревожа — отвърнах и чух как изскърца със зъби.

— Искам да ми разкажеш за вас двамата — нареди той сухо.

— Няма.

— Ева...

— Не ми говори с този тон, Гидиън. Омръзна ми да съм разтворена книга за теб, а в същото време ти да криеш всичките си тайни. — Отпуснах глава настрани, допрях буза до гърдите му и продължих: — Ако единственото, което мога да получа от теб е тялото ти, ще се примиря с това. Но тогава и аз няма да мога да ти дам повече.

— Искаш да кажеш, че няма да *искаш*. Нека...

— Няма да мога — възразих аз, отдръпнах се и се обърнах с лице към него. — Виж какво ми причинява това! Снощи те *нараних*. Нарочно. Нараних те, без дори да съзнавам, защото обидата ме разяжда отвътре, въпреки че се опитвам да се самоубедея, че мога да живея с тайните, които криеш.

Той седна във ваната и разтвори широко ръце.

— Аз съм напълно открит пред теб, Ева. От това, което казваш, излиза, че изобщо не ме познаваш... че между нас няма нищо друго, освен секс... а всъщност знаеш за мен много повече от всеки друг.

— Да си поговорим за това, което *не знам*. Защо притежаваш такава голяма част от „Видал рекърдс“? Защо мразиш семейната къща? Защо си така отчужден от родителите си? Какво има между теб и доктор Теранс Лукас? Къде беше онази нощ, когато сънувах кошмар? Каква е причината за *твоите* кошмари? Защо...

— Достатъчно! — срязва ме той и прокара ръце през мократа си коса.

Облегнах се назад, чаках и го наблюдавах, докато той очевидно се бореше със себе си.

— Би трябвало вече да знаеш, че можеш да споделиш с мен всичко — казах тихо.

— Мога ли? — попита той и ме прониза с поглед. — Не ти ли стига това, което знаеш досега? Колко още мръсотия мога да стоваря върху теб, преди да избягаш?

Сложих ръце на ръба на ваната, отпуснах глава назад и затворих очи.

— Така да бъде. Ще бъдем просто приятелчета, които се чукат и веднъж в седмицата ходят заедно на психотерапия. Добре, че ми го каза.

— Чуках я — заяви неочаквано той. — Това е. По-добре ли се чувстваш?

Изправих се толкова бързо, че водата преля през ръба на ваната. Стомахът ми се сви.

— Чукал си Корин?

— Не, по дяволите — ядоса се той и се изчерви. — Жената на Лукас.

— О!

Спомних си снимката ѝ, която бях открила в интернет.

— Но тя е червенокоса — добавих неуверено.

— Интересът ми към Ан се дължеше изцяло на връзката ѝ с Лукас.

Намръщих се, бях напълно объркана.

— Значи проблемът между теб и Лукас е съществувал, *преди* да спиш с жена му? Или това е била причината за него?

Гидиън подпря лакът на ръба на ваната и разтърка лице.

— Той направи така, че да се отчуждя от семейството си. Аз му го върнах.

— Ти ли съсипа връзката им?

— Аз съсипах жена му — отвърна той и въздъхна дълбоко. — Тя прояви интерес към мен по време на една кампания за набиране на средства. Отрязвах я, докато не разбрах коя е. Знаех, че Лукас ще се поболее, ако разбере, че съм я чукал, а възможността беше там и аз не се поколебах. Идеята беше да е просто секс за една нощ, но Ан ми се обади още на следващия ден. Продължих да се срещам с нея, защото знаех, че фактът, че не е могла да се откъсне от мен, ще го нарани още повече. Когато беше готова да го напусне заради мен, я отпратих да се върне при съпруга си.

Наблюдавах го внимателно, замислена над предизвикателното му и едновременно с това конфузно изражение. Би го направил отново, но се срамуваше от постъпката си.

— Кажй нещо! — изстреля той.

— Тя мислеше ли, че я обичаш?

— Не. По дяволите! Бях пълен задник, че спах с жената на друг мъж, но никога не съм ѝ обещавал нищо. Чрез нея се опитвах да си го изкарам на Лукас. Не очаквах, че ще се превърне в жертва по пътя към целта. Нямах да допусна да се стигне дотам, ако мислех, че нещата ще се развият така.

— Гидиън — въздъхнах аз и поклатих глава.

— Какво? — беше буквално настръхнал от безпокойство. — Защо каза името ми по този начин?

— Защото проявяваш забележителна глупост за толкова умен човек. Как може да спиш с нея редовно и да очакваш да не се влюби в теб?

— Господи! — Той отметна главата си назад и изпъшка. — Не започвай отново. — После внезапно се изправи и продължи: —

Всъщност, знаеш ли какво? Продължавай да смяташ, че съм нещо като дар от Бога за жените, ангелче. За мен е много по-добре, ако си мислиш, че съм най-доброто, което можеш да получиш.

Плиснах вода към него. Лекотата, с която омаловажаваше невероятния си външен вид, беше друго отражение на моите собствени черти. Знаехме силните си страни и умеехме да залагаме на козовете си, но не успяхме да разберем какво ни прави толкова специални, че някой наистина да ни обикне.

Гидиън се спусна напред и хвана ръцете ми:

— А сега ми разкажи какво, по дяволите, е имало между теб и този Брет Клайн.

— Не ми каза какво е направил доктор Лукас, за да те вбеси така.

— Напротив, казах ти.

— Без никакви подробности — не отстъпих аз.

— Твой ред е да разказваш. Започвай.

Трябваше ми доста време, преди да успея да подредя думите. Нито един мъж не иска за приятелка момиче, което се е държало като уличница. Но Гидиън чакаше търпеливо. Упорито. Знаех, че няма да ми позволи да изляза от ваната, докато не му разкажа историята си с Брет.

— За Брет не бях нищо повече от мацка, която може да чука, когато пожелае — признах бързо, исках да приключа с това колкото е възможно по-скоро, — а аз приемах това положение. Не ми харесваше, но го приемах, защото през онзи период от живота ми сексът беше единственият начин да се чувствам обичана.

— Написал е любовна песен за теб, Ева.

Отместих поглед.

— От истината нямаше да стане особено добра балада, нали?

— Обичаше ли го?

— Аз... Не.

Погледнах към Гидиън, когато чух тежката му въздишка, като че ли до този момент беше сдържал дъха си.

— Падах си по него и по начина, по който пее, но всичко беше много повърхностно. Така и не го опознах истински.

Гидиън видимо се отпусна.

— Значи той е бил просто част от... един период? Така ли?

Кимнах и се помъчих да измъкна ръцете си от неговите, опитвах се да преодолея чувството на срам. Не можех да обвинявам нито Брет, нито някой от останалите мъже, които бяха минали през живота ми. Не можех да обвинявам никого, освен себе си.

— Ела тук.

Гидиън ме хвана през кръста, придърпа ме и ме накара отново да се отпусна на гърдите му. Прегръдката му беше най-прекрасното нещо на света. Ръцете му леко се плъзгаха по гърба ми и го галеха.

— Няма да те лъжа. Искан ми се да пребия всеки мъж, с когото си спала, затова е най-добре да ги държиш колкото е възможно по-далеч от мен, но нищо от миналото ти не може да промени чувствата ми към теб. А Бог ми е свидетел, и аз не съм светец.

— Искан ми се да изчезне — прошепнах аз. — Не ми харесва спомена за момичето, което бях тогава.

Той подпря брадичка на главата ми.

— Напълно те разбирам. Колкото и дълго да се къпех, след като бях с Ан, все имах чувството, че не съм достатъчно чист.

Обвих още по-силно ръце около кръста му, исках да го успокоя и да му покажа, че го приемам такъв, какъвто е. С благодарност усетих, че и той отговаря по същия начин.

* * *

Белият копринен халат, който открих в шкафа, беше страхотен. Беше подплатен с изключително мека хавлиена тъкан, а по маншетите му имаше сребриста бродерия. Влюбих се в него, което беше добре, защото, очевидно, това беше единствената дреха в къщата, която можех да нося.

Наблюдавах Гидиън, който обличаше долнището на черна копринена пижама и връзваше връзките.

— Защо за теб има дрехи, а за мен само халат?

Вдигна поглед към мен, пред очите му беше паднала една гарвановочерна къдрица.

— Защото аз уреждам нещата.

— Маниак.

— И така ще ми е по-лесно да задоволявам ненаситния ти сексуален апетит.

— *Моят* сексуален апетит? — попитах и се отправих към банята, за да сваля кърпата от косата си. — Много добре си спомням, че тази нощ те молах да ме оставиш на мира. Или може би беше сутринта, след като се бяхме чукали цяла нощ.

Беше застанал зад мен, изпълваше рамката на вратата.

— Довечера също ще ме молиш. Отивам да направя кафе.

Наблюдавах го в огледалото как се обръща и едва тогава забелязах синината на гърба му. Беше ниско долу и до този момент не бях успяла да я видя. Завъртях се.

— Гидиън! Ударен си. Чакай да погледна.

— Добре съм — отвърна той, вече беше на средата на стълбите и не можех да го спра. — Не се бави много.

Обзе ме чувство на вина, идваше ми да се разплача. Ръката ми трепереше, докато прокарвах едрия гребен през влажната си коса. В банята имаше всички тоалетни принадлежности, които обикновено използвах. Това още веднъж показваше колко внимателен беше Гидиън и подчертаваше собствените ми недостатъци. Заради мен животът му се превръщаше в ад. След всичко, което беше преживял, моите проблеми бяха последното нещо, от което се нуждаеше.

Слязох на първия етаж и почувствах, че не мога да отида при Гидиън в кухнята. Трябваше ми малко време, за да се съвзема и да изглеждам щастлива. Не исках да провалям и неговия уикенд.

Отворих френския прозорец и излязох на верандата. Веднага чух рева на прибоя и усетих върху себе си солените капки морска вода. Бризът леко развя края на халата ми и хладният допир ми поддържа освежаващо.

Поех дълбоко дъх, стиснах перилата и затворих очи. Опитах се да постигна онова спокойствие, което щеше да успокои и Гидиън. Основният проблем си бях самата аз, затова не исках да го тревожа с нещо, което не може да промени. Само аз можех да направя така, че да стана по-силна, и трябваше на всяка цена да го постигна, ако исках да го направя щастлив и да му дам онова чувство за сигурност, което той така отчаяно търсеше в нашата връзка.

Вратата зад мен се отвори, поех дълбоко въздух и се обърнах към него с усмивка на лице. Гидиън дойде при мен, носеше две чаши, над

които се виеше пара, кафето в едната беше чисто, а към другото беше прибавил обезмаслена сметана. Не се съмнявах, че е направено точно по мой вкус и че е чудесно, защото Гидиън знаеше точно какво обичам. Не че някога му го бях казвала, просто обръщаше внимание на всичко, свързано с мен.

— Престани да се самообвиняваш — нареди ми той твърдо и остави чашите на парапета.

Въздъгнах. Разбира се, че беше невъзможно да скрия настроението си само с една усмивка. За него бях като разтворена книга. Взе лицето ми в ръце и впи очи в мен.

— Всичко свърши. Забрави го.

Протегнах се и прокарах върха на пръстите си по синината.

— Трябваше да се случи — каза рязко той. — Не! Замълчи и ме изслушай. Въобразявах си, че разбирам чувствата ти по отношение на Корин и, честно казано, мислех, че не се справяш особено добре с тях. Но нямах никаква представа какво изпитваш. Държах се като егоистичен идиот.

— Аз наистина *не се справям* добре. Мразя я безумно. Не мога да си помисля за нея, без да изпитам желание за физическа разправа.

— Сега те разбирам. Преди не можех — заяви той и тъжно изкриви устни. — Понякога е необходимо да се случи нещо драматично, което да ме разтърси. За щастие, ти винаги си се справяла добре с привличането на вниманието ми.

— Не се опитвай да отхвърлиш проблема с лека ръка, Гидиън. Можеше да пострадаш сериозно заради мен.

Хвана ме за кръста, когато понечих да се обърна.

— Аз *наистина* пострадах сериозно. Като видях как онзи те прегръщаше, а ти отговаряше на целувката му... — Погледът му стана тъмен и горещ. — Това ме съсипа, Ева. Разряза ме и ме остави да кървя. Нападнах го като средство за самозащита.

— О, господи! — въздъгнах, бях потресена от жестоката му откровеност. — Гидиън.

— Отвратен съм от себе си! Трябваше да разбера по-добре отношението ти към Корин. Ако една целувка ме кара да се чувствам по този начин.

Обгърна ме плътно, едната му ръка притисна бедрата ми, а другата се плъзна по гърба и стисна главата ми отзад. Не можех да се

измъкна.

— Ако някога ми изневериш — каза той с дрезгав глас, — това ще ме убие.

Извих глава и притиснах устни във врата му.

— Тази глупава целувка не означаваше нищо. Абсолютно нищо.

Ръката му стисна косата ми и наведе главата ми назад.

— Нямах представа какво означават целувките ти за мен, Ева. Да дадеш някоя от тях на друг и после да го наречеш глупост...

Гидиън се наведе и прилепи устни до моите. Целувката му беше нежна и сладка, езикът му погали долната ми устна. Отворих уста и подадох език, за да докосна неговия. Той наведе глава и пусна езика си в устата ми. Бързите леки движения възбудиха надигащото се в мен желание.

Протегнах се, плъзнах дланите си във влажната му коса и се повдигнах на пръсти, за да го целуна още по-дълбоко. Изстенах, когато започна да смуче езика ми и се отпуснах тежко на гърдите му. Устните му се раздвижиха върху моите, ставаха все по-влажни и по-топли. Нахвърлихме се един на друг, желанието ставаше все по-диво с всяка изминала секунда, докато не започнахме да се чукаме един друг в устите, съвкупявахме се страстно с устни, езици и нежни захапвания. Гладът ми за него ми пречеше да дишам, устните ми не се отлепяха от неговите, от гърлото ми се ронеха звуци на животинско желание.

Целувките му бяха истински дар. Влагаше цялата си душа в тях, цялата си сила, страст, копнеж и любов. Не се въздържаше, даваше всичко, излагаше всичко на показ.

Усетих напрежение в силното му тяло, меката му като сатен кожа стана ужасно гореща. Езикът му навлизаше дълбоко в устата ми, увиваше се около моя, учестеното му дишане се смесваше с моето и изпълваше дробовете ми. Сетивата ми бяха изцяло обзети от него, от вкуса, от мириса му, зави ми се свят, когато наклоних глава, за да мога да проникна още по-дълбоко в устата му. Исках да вкарам езика си още по-навътре, да го смуча по-силно. Да го погълна целия.

Желаех го до безумие.

Треперещите му ръце неспокойно се движеха по гърба ми. Той изстена и вагината ми се стегна в отговор. Дръпна колана на халата ми, разтвори го и хвана голите ми бедра. Изхленчих, исках още, устните ми бяха подуты и чувствителни.

Колкото и близо да бяхме един до друг, никога не беше достатъчно близо.

Гидиън ме хвана с две ръце за дупето и ме притисна плътно до себе си, възбуденият му член изгори като с нажежено желязо кожата на корема ми през пижамата. Пусна устната ми и започна отново да ме целува, изпълвайки ме с вкуса на копнежа си, мекият му като кадифе език едновременно ме измъчваше и ме изпълваше с наслада.

През тялото му премина силна тръпка и той изръмжа, раздвижвайки бедрата си. Стисна още по-здраво дупето ми и стонът му отекна върху устните ми. Усетих как членът му се раздвижи между нас, а след това по кожата ми се разля топлина. Той свърши с измъчено стенание и спермата му напои коприната.

Извиках. Разтапах се и трептах от сладка болка, бях толкова възбудена от факта, че мога да го накарам да загуби контрол само като го целувам.

Ръцете му леко отпуснаха прегръдката, гърдите му бурно се надигаха.

— Целувките ти ми принадлежат.

— Да, Гидиън...

Бях разтърсена. Бях изживяла най-еротичния миг в живота си и той ме беше оставил емоционално оголена, напълно разкрита. Той падна на колене и започна да ме лиже, докато не стигнах до оргазъм.

* * *

Взехме душ и поспяхме през останалата част от сутринта. Беше ми толкова приятно отново да спя до него, сложила глава върху гърдите му, прехвърлила ръка през твърдия му като камък корем, преплела крака в неговите.

Когато се събудихме, малко след един часа следобед, умирах от глад. Слязохме заедно в кухнята и установих, че изчистеното, модерно обзавеждане на долния етаж определено ми допада. Матовото стъкло на шкафчетата и гранитът се съчетаваха прекрасно с тъмния дървен под. Но най-хубавото бе, че килерът беше пълен с провизии. Нямаше нужда да излизаме от къщата за каквото и да било.

Решихме да изберем лесния начин и си направихме сандвичи, които занесохме в хола и ги изядохме, седнали по турски един срещу друг на дивана.

Бях стигнала до средата на своя, когато забелязах, че Гидиън ме наблюдава с усмивка.

— Какво? — попитах аз и преглътнах.

— Арнолдо е съвсем прав. Много е забавно човек да те наблюдава, докато ядеш.

— Млъквай!

Той се усмихна още по-широко. Изглеждаше толкова щастлив и безгрижен, че сърцето ми се сви.

— Как откри това място? — попитах аз. — Или може би го е открил Скот?

— Аз бях.

Лапна чипс и облиза солта от устните си, което ми се видя ужасно секси.

— Исках да те заведа на някой остров, където никой не може да ни безпокои. Това място доста се доближава до изискването, но ни спестява дългото пътуване. Всъщност първоначалният план беше да дойдем със самолет.

Продължих да се храня замислено, спомняйки си дългата нощ. Колкото и безумно да беше пътуването, имаше нещо вълнуващо във факта, че е променил всичките си планове, за да ме чука до припадък в продължение на часове, да използва нуждата ми да го имам като ключ към истината, която бях блокирала. Представих си отчаянието и яростта зад този план. Представих си как всяка негова мисъл е била съсредоточена върху това, да излее цялата тази страст върху беззащитното ми и изпълнено с желание тяло.

— Отново придоби онова изражение „ела ме изучай“ — забеляза той. — А после мен наричаш сексманиак.

— Извинявай!

— Не се оплаквам.

Върнах мисълта си към случилото се предишната вечер.

— Арнолдо вече не ме харесва.

Тъмните му вежди се вдигнаха нагоре.

— Придобиваш такова изражение, когато си мислиш за Арнолдо? Сега и неговия ли задник трябва да ритам?

— Не. Господи! Споменах го, за да отвлека мисълта ни от секса, а и защото трябва да го обсъдим.

Той вдигна рамене.

— Ще говоря с него.

— Мисля, че ако някой трябва да говори, това съм аз.

Гидиън впери прекрасните си сини очи в мен.

— Какво ще му кажеш?

— Че е напълно прав. Не те заслужавам и ужасно прецаках нещата. Но съм лудо влюбена в теб и бих искала да имам възможност да докажа и на двама ви, че съм това, от което се нуждаеш.

— Ангелче, ако започна да се нуждая от теб дори с една идея повече, просто ще спра да функционирам — каза той, вдигна ръката ми до устните си и целуна върха на пръстите ми. — Въобще не ме интересува какво си мислят другите. Ние си имаме свой собствен ритъм и нещата се получават.

— Получават ли се за теб? — Взех бутилката със студен чай от масата, отпих от нея и продължих: — Знам, че това те изцежда. Мислиш ли си понякога, че е твърде тежко, твърде болезнено?

— Нали осъзнаваш какво си мисля, когато кажеш „изцежда“?

— О, господи! — засмях се аз. — Ужасен си.

Очите му грееха, очевидно се забавляваше.

— Обикновено не ме възприемаш като ужасен.

Поклатих глава и продължих да ям сандвича.

— Предпочитам да споря с теб, ангелче, отколкото да се смея с когото и да е друг.

Господи! Мина цяла минута, преди да успея да преглътна хапката си.

— Знаеш ли. Обичам те безумно.

— Знам — усмихна се той.

* * *

След като поразчистихме от обяда, хвърлих гъбата в умивалника и заявих:

— Трябва да звънна на татко. Правя го всяка събота.

Гидиън поклати глава.

— Невъзможно. Ще трябва да изчакаш до понеделник.

— Моля? Защо?

Той протегна ръце и ме притисна до плота.

— Няма телефони.

— Сериозно ли говориш? Ами твоят мобилен?

Бях оставила моя вкъщи още преди да тръгнем за концерта, защото нямаше къде да го сложа, а и няхах никакво намерение да го използвам.

— Пътува обратно към Ню Йорк в лимузината. И интернет няма. Накарах да махнат модема и телефоните, преди да пристигнем тук.

Направо няхах думи. Като се имат предвид всичките му задължения, да се откъсне от света за целия уикенд беше наистина... немислимо.

— Господи! Кога за последен път изчезна от лицето на Земята по този начин?

— Ами... май никога не се е случвало.

— Сигурно поне десет души вече са откачили, че не могат да се свържат с теб за нещо много важно.

Той нехайно вдигна рамене.

— Ще се оправят някак.

Обзе ме огромно удоволствие.

— Значи си изцяло мой?

— Напълно — заяви той и се усмихна палаво. — Какво ще правиш с мен, ангелче?

Отвърнах на усмивката му, бях невероятно щастлива.

— Сигурна съм, че ще измисля нещо.

* * *

Отидохме на разходка по брега.

Облякох една пижама на Гидиън, навих крачолите, а отгоре си сложих белия потник, което не беше особено прилично облекло, като се има предвид, че сутиенът ми бе отпътувал обратно за Ню Йорк заедно с мобилния телефон на Гидиън.

— Сигурно съм умрял и съм се преселил в рая — заяви той и хвърли поглед към гърдите ми, докато се разхождахме по брега, —

вървя до жената от мокрите ми тийнейджърски сънища и тя е само моя.

Бутнах го леко с рамо.

— Как можеш в рамките само на един час от страхотен романтик да се превърнеш в невъзможен циник?

— Просто още една от многобройните ми дарби.

Погледът му отново се плъзна по зърната на гърдите ми, които бяха настръхнали от океанския бриз. Стисна ръката ми и въздъхна с театрална усмивка:

— В рая заедно с моето ангелче! Нищо не може да е по-прекрасно от това.

Бях напълно съгласна. Плажът тук таеше мрачна и необуздана красота, която ми напомняше за мъжа, чиято ръка държах в момента. Шумът на прибоя и крясъците на чайките ме изпълваха с неописуемо чувство на удовлетворение. Студената вода плискаше краката ми, а вятърът рошеше косата около лицето ми. Отдавна не се бях чувствала толкова добре и бях благодарна на Гидиън за времето, в което можехме да се наслаждаваме един на друг далече от всички останали. Чувствахме се прекрасно, когато бяхме само двамата.

— Май ти харесва тук — отбеляза той.

— Винаги ми е харесвало да съм близо до вода. Вторият съпруг на майка ми имаше къща край едно езеро. Спомням си как двете с нея се разхождахме там и си мечтаех, че един ден ще си купя къща на брега.

Пусна ръката ми и ме прегърна през раменете.

— Хайде да го направим. Какво ще кажеш за тази къща? Харесва ли ти?

Погледнах го, беше много красив, докато вятърът развяваше косата му.

— Продава ли се?

Той се загледа в плажа, който се простираше пред нас.

— Всичко се продава за определена цена.

— На теб харесва ли ти?

— Цялото това бяло е малко студено, макар че спалнята ми харесва точно така, както е. Можем да променим всичко останало. Да го направим по като за нас.

— Нас — повторих аз и се запитах какво ли означава това. Харесвах класическата елегантност на апартамента му. Мисля, че и той се чувстваше добре в моето жилище, което беше по-съвременно. Ако се съчетаят двете... — Купуването на обща собственост си е голяма крачка.

— Неизбежна крачка — поправи ме той. — Ти сама каза на доктор Питърсън, че за провал не може да става и дума.

— Да, казах го.

Продължихме разходката в мълчание. Гидиън беше изразил желание да изгради по-здрава връзка между нас и аз се опитвах да преценя как точно ме кара да се чувствам този факт. Питах се и защо избра общата собственост, за да го постигне.

— Да разбирам ли, че и на теб ти харесва тук?

— Харесва ми плажът. — Той отметна косата от лицето си. — Има една стара снимка, на която двамата с баща ми строим замък на един плаж.

Беше цяло чудо, че не се спънах при тези думи. Гидиън толкова рядко споделяше нещо от миналото си, че когато го правеше, имах чувството, че земята под краката ми се разтърсва.

— Бих искала да я видя.

— При майка ми е. — Направи още няколко крачки и добави: — Ще я взема, за да ти я покажа.

— Ще дойда с теб.

Все още не знаех причината, но един ден ми беше споделил, че семейната къща на Видал е истински кошмар за него. Подозирах, че там се е случило онова, в което се коренеше днешната му парасомния.

Гидиън пое дълбоко въздух:

— Мога да накарам да ми я изпратят по куриер.

— Добре! — Обърнах се и целунах наранените кокалчета на ръката му, която бе обгърнала раменете ми. — Но предложението ми си остава в сила.

— Какво мислиш за майка ми? — запита той неочаквано.

— Много е красива. Изключително елегантна. Стори ми се доста приятна. — Вгледах се в него внимателно, видях гарвановочерната коса и поразителните сини очи на Елизабет Видал. — Освен това, изглежда, много те обича. Вижда се в очите ѝ, когато те погледне.

Той продължи да гледа право напред.

— Не ме обичаше достатъчно.

Замрях от изненада. Не знаех каква е причината за ужасните му кошмари и се бях питала дали е възможно майка му да го е обичала прекалено много. Беше огромно облекчение да разбера, че не е така. Самоубийството на баща му беше достатъчно ужасно. Ако към него се бе прибавило и предателство от страна на майка му, щеше да е травма, от която едва ли би могъл да се възстанови.

— Какво значи достатъчно, Гидиън?

Той стисна зъби. Гърдите му се издуха, когато си пое дълбоко въздух:

— Не ми повярва.

Спрях на място и се обърнах, за да го погледна.

— Казал си й какво се случва с теб? Казал си й и тя не ти е повярвала?

Беше вперил поглед някъде над главата ми.

— Вече няма никакво значение. Всичко беше толкова отдавна.

— Глупости! Разбира се, че има значение. Всичко има значение.

— Бях бясна заради него. Бясна, защото една майка не си бе свършила работата и не беше подкрепила детето си. Бясна, защото това дете е Гидиън. — И освен че има значение, съм сигурна и че дяволски боли.

Погледът му се спря върху лицето ми.

— Виж се само колко си бясна и разтревожена! Не трябваше да казвам нищо.

— Трябваше да го кажеш по-рано!

Напрежението изчезна от тялото му и по устните му се появи печална усмивка.

— Нищо не съм ти казал.

— Гидиън...

— И разбира се, ти ми вярваш, ангелче. Нали си спала в едно легло с мен.

Обгърнах лицето му с ръце и вперих поглед в очите му.

— *Аз ти вярвам.*

За миг лицето му се сви от болка, след това ме вдигна и ме прегърна силно.

— Ева.

Обгърнах кръста му с крака, обвих ръце около раменете му:

— Вярвам ти.

Когато се върнахме в къщата, Гидиън отиде в кухнята и отвори бутилка вино, а аз започнах да разглеждам книгите от библиотеката в хола. Усмихнах се, когато намерих първия том от поредицата, за която му бях разказвала, онази, от която бях заимствала прякора му *шампионе*.

Излегнахме се на дивана и започнах да му чета, а в това време той разсеяно си играеше с косата ми. След разходката беше станал много мълчалив, очевидно мислите му бяха далече от мен. Нямах нищо против. През последните дни си бяхме дали един на друг много теми за мислене.

Когато приливът дойде, водата наистина навлезе под къщата, звукът беше почти толкова удивителен, колкото гледката. Излязохме на верандата и загледахме как водата се надига и настъпва, превръщайки вилата в остров сред вълните.

— Хайде да си направим сандвичи с маршмелоу — предложих аз, наведена над перилата на верандата, докато Гидиън прегръщаше гърба ми. — Виж, тук има барбекю!

Той захапа леко ухото ми и прошепна:

— Искам да ближа разтопен шоколад от тялото ти.

О, да, моля те...

— Няма ли да пари? — попитах аз, за да го подразня.

— Не и ако го направя както трябва.

Обърнах се с лице към него, той ме вдигна и ме постави да седна на широкия парапет. След това застана между краката ми и ме прегърна през бедрата. Вече се беше здрачило, около нас цареше пълен покой и двамата потънахме изцяло в него. Прокарах ръце през косата му и я разроших също като нощния бриз.

— Някога изобщо разговарял ли си с Айрланд? — попитах, сещайки се за природената му сестра, която беше красива също като майка им.

Бях се запознала с нея по време на партито на „Видал рекърдс“ и веднага ми стана ясно, че тя жадно попива всичко, свързано с най-големия ѝ брат.

— Не.

— Какво ще кажеш да я доведеш на вечеря вкъщи, когато дойде баща ми?

Гидиън наклони глава и ме изгледа внимателно.

— Искаш да поканиш едно седемнайсетгодишно момиче на вечеря с баща си и с мен?

— Не, искам да запозная част от твоето семейство с част от моето.

— Тя ще се отегчи.

— Откъде знаеш? — възразих. — Убедена съм, че в очите на сестра си ти си герой. Стига да ѝ обръщаш поне малко внимание, тя ще е на седмото небе.

— Ева — въздъхна той раздражено, — гледай реално на нещата. Нямам никаква представа как да забавлявам една тийнейджърка.

— Айрланд не е просто някакво хлапе, тя е...

— За мен е! — прекъсна ме ядосано той.

Изведнъж разбрах.

— Страхуваш се от нея!

— Сериозно?! — подсмихна се той.

— Така е. Тя те плаши. — И се съмнявах, че това има някаква връзка с възрастта на сестра му или с факта, че е момиче.

— Какво те прихваща? — оплака се той. — Защо си се вкопчила в Айрланд? Остави я на мира.

— Тя е единственият човек, когото можеш да наречеш семейство, Гидиън.

Бях готова да направя всичко, за да я приеме. Кристофър, неговият полубрат, беше абсолютен задник, а майка му очевидно не заслужаваше син като Гидиън.

— Имам теб!

— Миличкият ми — въздъхнах и обвих крака около кръста му. — Имаш ме. Но в живота ти има място и за други хора, които те обичат.

— Тя не ме обича — измърмори той. — Дори не ме познава.

— Мисля, че грешиш, но дори да е така, би те обикнала, ако те познаваше. Просто ѝ дай шанс да те опознае!

— Достатъчно. Връщаме разговора към шоколада!

Вперих многозначителен поглед в него, но скоро разбрах, че е безсмислено. Никой не можеше да го накара да продължи разговор по

тема, която смята за изчерпана. Затова трябваше да подхожда по-различно.

— Значи искаш да говорим за шоколад, шампионе? — попитах и прокарах език по долната си устна. — За лепкав разтопен шоколад по пръстите?

Гидиън присви очи.

Разтворих пръсти и прокарах длан по раменете и гърдите му.

— Може би ще се съглася да размажеш шоколад по тялото ми. Може дори да се съглася да размажа малко шоколад и по теб.

Той вдигна вежди:

— Отново ли се опитваш да ме подкупиш със секс?

— Казах ли нещо такова? — попитах аз и премигнах невинно. — Мисля, че не съм казвала подобно нещо.

— Намекна го, така че да сме наясно — започна той, имаше нещо опасно в ниския му глас и тъмния поглед, плъзна ръка под потника ми и обхвана голата ми гърда. — Ще поканя Айрланд на вечерята с баща ти, защото това ще те направи щастлива, а когато ти си щастлива, и аз съм щастлив.

— Благодаря ти — отговорих задъхано, защото беше започнал да подръпва ритмично зърното на гърдата ми и това ме караше да стена от удоволствие.

— А с разтопения шоколад и тялото ти ще правя каквото си поискам, защото това ще ми достави удоволствие, а това, което доставя удоволствие на мен, доставя удоволствие и на теб. Аз казвам кога и как. Повтори го.

— Ти казваш... — ахнах, когато устните му засмукаха зърното на другата ми гърда през потника. — О, господи!

— Довърши — нареди той и ме стисна със зъби.

Цялото ми тяло се стегна, готово веднага да реагира на заповедническия му тон.

— Ти казваш кога. Ти казваш как.

— Има неща, за които можеш да се пазариш, ангелче, но тялото ти и сексът не подлежат на обсъждане.

Ръцете ми се впиха в косата му, инстинктивна реакция на прекрасния, неумолим начин, по който смучеше чувствителното ми зърно. Отказах се от опита да проумея защо толкова исках той да контролира всичко. Просто исках.

— Но с какво друго бих могла да се пазаря? Ти имаш всичко.

— Би могла да предлагаш времето и вниманието си. Готов съм да дам всичко за тях.

През тялото ми премина тръпка.

— Влажна съм — прошепнах тихо.

Гидиън се отдръпна от парапета и ме взе на ръце.

— Защото точно така те искам.

Пристигнахме в Манхатън малко преди полунощ в неделя. Предишната нощ бяхме спали отделно, но по-голямата част от деня прекарахме заедно в голямото легло. Целувахме се и се докосвахме. Смеяхме се и си шепняхме.

Бяхме постигнали мълчаливо споразумение да не повдигаме болезнени теми през останалата част от времето в къщата. Не пуснахме нито телевизора, нито радиото, защото не ни се струваше редно да споделяме времето си с някой друг. Излязохме отново на разходка край брега. Любихме се дълго и бавно на терасата на третия етаж. Играхме карти и той винаги печелеше. Заредихме се с енергия и си припомнихме, че онова, което имаме, си заслужава да се борим за него.

Беше най-перфектният ден в живота ми.

Когато пристигнахме в града, отидохме направо у нас. Гидиън отключи вратата с ключа, който му бях дала, и двамата влязохме в тъмния коридор възможно най-тихо, за да не събудим Кари. Гидиън ми подари една от разтопяващите си целувки за лека нощ и след това отиде в стаята за гости, а аз се вмъкнах в леглото си. Беше ми самотно без него. Липсваше ми. Питам се колко ли дълго щяхме да спим поотделно. Месеци? Години?

Не исках да мисля за това. Затворих очи и започнах да се унасям. Изведнъж лампата светна.

— Ева, ставай!

Гидиън влезе в стаята, отиде направо при гардероба и започна да вади някакви дрехи. Премигах. Видях, че се е преоблякъл в панталон и риза.

— Какво има?

— Кари — отвърна той мрачно. — В болница е.

* * *

Когато излязохме от сградата, таксито вече ни чакаше. Гидиън ми отвори вратата и след това се настави до мен.

Струваше ми се, че таксито потегля влудяващо бавно. Сякаш всичко се случваше на забавен каданс. Стиснах Гидиън за ръкава.

— Какво е станало?

— Бил е нападат в петък вечерта.

— Как разбра?

— И майка ти, и Стантън са оставили съобщения на мобилния ми телефон.

— Майка ми? — погледнах го неразбиращо. — Защо не е...

Разбира се, че не е могла да ми се обади. Телефонът ми не беше с мен. Тревогата и чувството за вина ме задавиха, беше ми трудно да дишам.

— Ева.

Гидиън ме прегърна през раменете и ме накара да облегна глава на гърдите му.

— Не се тревожи, скоро ще разберем какво се е случило.

— Минали са дни, Гидиън. А аз не бях тук.

Сълзите започнаха да се стичат по лицето ми, не можах да спра да плача дори след като пристигнахме в болницата. Почти не забелязах сградата, в която влязохме, вниманието ми беше притъпено от нарастващата тревога, която пулсираше в мен. Бях благодарна на Бог, че Гидиън е до мен, беше толкова спокоен и пое всичко под контрол. На регистратурата ни дадоха номера на стаята на Кари, но отказаха да направят каквото и да е друго. Гидиън проведе няколко среднощни разговора, в резултат на които ми позволиха да видя Кари, въпреки че времето за посещения отдавна беше минало. Щедрите дарения, които Гидиън беше правил на болницата преди време, не можеха да бъдат лесно пренебрегнати или забравени.

Когато влязох в стаята на Кари и го видях, сърцето ми буквално спря, а коленете ми се подкосиха. Вероятно щях да се строполя на пода, ако Гидиън не ме бе задържал. Мъжът, когото бях приела за свой брат, най-добрият приятел, който имах и изобщо щях да имам някога, лежеше неподвижно и безмълвно в леглото. Главата му беше превързана, а около очите му се виждаха тъмни кръгове. За едната му ръка беше закачена система, другата беше в гипс. Ако не знаех кой е, щеше да ми е трудно да го разпозная.

Всяка свободна повърхност наоколо беше покрита с цветя — разноцветни букети, които да разведряват атмосферата. Имаше и балони и няколко картички. Знаех, че някои от тях са от майка ми и Стантън, които със сигурност плащаха за лечението.

Ние бяхме неговото семейство. И всички са били до него, с изключение на мен.

Гидиън ме заведе по-близо до леглото, като ме държеше здраво през кръста. Ридаех, горещите сълзи се стичаха по лицето ми. Правех всичко възможно да не издавам звук.

Въпреки това Кари явно ме чу или просто усети присъствието ми. Клепачите му потрепнаха и се отвориха. Красивите му зелени очи бяха зачервени и разфокусирани. Трябваше му около минута, за да ме открие. Когато най-после ме видя, премигна няколко пъти и после по слепоочията му се затъркаляха сълзи.

— Кари! — Спуснах се към него и пъхнах дланта си в неговата. — Тук съм.

Той ме сграбчи толкова силно, че заболя.

— Ева!

— Извинявай, че се забавих. Бях си оставила телефона. Нямах представа... Ако знаех, щях да дойда веднага.

— Няма нищо. Вече си тук — промълви той и преглътна трудно. — Господи... Всичко ме боли.

— Ще извикам сестрата — каза Гидиън, прокара ръка по гърба ми и тихо излезе от стаята.

Видях на поставката малка кана с вода и чаша със сламка.

— Жаден ли си?

— Много.

— Мога ли да те повдигна? Или не бива?

Страхувах се да не направя нещо, което да му причини болка.

— Можеш.

Взех дистанционното, оставено близо до него, и повдигнах горната част на леглото, така че да застане в полуседнало положение. След това поднесох сламката към устните му и той започна жадно да пие.

После въздъхна и се отпусна назад.

— Толкова се радвам да те видя, бебчо.

— Какво, по дяволите, стана?

Оставих празната чаша и отново го хванах за ръката.

— Да пукна, ако знам. — Гласът му беше слаб, почти шептеше.

— Някой ме нападна. С бейзболна бухалка.

— С бухалка?

Само при мисълта за това физически ми прилоша. Повдигна ми се от жестокостта, от насилието.

— Някой ненормален ли беше?

— Разбира се — отвърна рязко той и от болка по челото му се появи дълбока бръчка.

Отстъпих леко назад.

— Съжалявам.

— Недей! По дяволите! Аз... — започна той и затвори очи. — Изтощен съм.

Точно в този момент се появи сестрата, на престилката ѝ имаше изрисувани медицински шпатули и слушалки, които приличаха на анимационни герои. Беше млада и красива, с черна коса и тъмни очи. Прегледа Кари, премери кръвното му и натисна един бутон, който се намираше върху страничната преграда на леглото.

— Можеш да го натискаш на всеки тридесет минути и така ще получаваш лекарство против болката — обясни му тя. — Просто натисни бутона. Няма да ти подаде доза, ако не е минало необходимото време, така че не се притеснявай, няма опасност да го натискаш прекалено често.

— Дори веднъж е прекалено често — измърмори той и ме погледна.

Разбрах нежеланието му, Кари се пристрастяваше лесно. Преди време се беше плъзнал по наклонената плоскост на наркотиците, преди да успее да го вразумя.

Сега обаче изпитах облекчение, когато видях, че лекарството изглади бръчките от болка по лицето му и дишането му стана по-дълбоко и по-равномерно.

Сестрата ме погледна.

— Трябва да си почива. Елате във времето за посещение.

Кари ме погледна отчаяно.

— Не си отивай.

— Никъде няма да ходи — обади се Гидиън, който току-що беше влязъл в стаята. — Уредих да донесат походно легло за тази вечер.

Мислех, че е невъзможно да обичам Гидиън повече, отколкото вече го обичах, но той винаги намираше начин да ми докаже, че греша.

Сестрата се усмихна свенливо към Гидиън.

— Бихте ли донесли още вода за Кари? — помолих я аз и забелязах с какво нежелание откъсна поглед от гаджето ми, за да се обърне към мен.

Взе каната и излезе от стаята.

Гидиън се приближи до леглото на Кари и попита:

— Кажи ми какво се случи.

Кари въздъхна:

— Дватамата с Трей излязохме в петък вечерта, но той трябваше да си тръгне рано. Реших да го изпратя до таксито, но пред клуба беше пълно с хора, затова завихме зад ъгъла. Таксито тъкмо беше тръгнало, когато някой ме блъсна отзад по главата. Повали ме на земята и ме удари още няколко пъти. Нямах никаква възможност да се защитя.

Ръцете ми се разтрепериха и Кари прокара палец по дланта ми.

— Ей! — прошепна той. — Това ми е за урок. Да не гоня чужди мацки и да не си завирам онази работа там, където не трябва.

— Какво?

Очите на Кари изведнъж се затвориха и след минута вече беше ясно, че е заспал. Хвърлих безпомощен поглед към Гидиън, който стоеше от другата страна на леглото.

— Ще се опитам да разбера какво е станало — каза той. — Ела с мен навън за малко.

Последвах го, но няколко пъти се обръщах назад, за да погледна Кари.

— Господи, Гидиън. Изглежда ужасно — прошепнах, след като вратата се затвори зад гърба ми.

— Добре са го наредили — съгласи се той мрачно. — Има фрактура на черепа, тежко мозъчно сътресение, три спукани ребра и едната му ръка е счупена.

Списъкът беше болезнен дори само за слушане.

— Не мога да разбера защо някой би му причинил подобно нещо!

Гидиън ме дръпна към себе си и притисна устни до челото ми.

— Лекарят каза, че е възможно да изпишат Кари след един-два дни, затова ще уредя някой да се грижи за него в домашни условия.

Освен това ще съобща на шефа ти, че утре няма да отидеш на работа.

— Трябва някой да се обади в агенцията на Кари.

— Ще се погрижа и за това.

— Благодаря ти — прегърнах го силно. — Какво щях да правя без теб.

— Никога няма да ти дам възможността да разбереш.

* * *

На следващата сутрин майка ми ме събуди в девет, като се вмъкна със загрижено изражение в стаята на Кари веднага щом настъпи времето за посещение. Извика ме в коридора, привличайки вниманието на всички наоколо. Беше все още рано, но тя изглеждаше страхотно, обута във впечатляващи обувки с червени подметки на Кристиан Лубутен и вталена рокля без ръкави с цвят на слонова кост.

— Ева! Не мога да повярвам, че замина за целия уикенд и не си взе телефона. Какво си мислеше, че правиш? Ами ако се беше случило някакво нещастие?

— *Случи се нещастие!*

— Точно така! — възкликна тя и размаха едната си ръка, защото с другата стискаше чантата си. — Никой не можеше да се свърже нито с теб, нито с Гидиън. Беше оставил съобщение, че ще заминете заедно за уикенда, но никой не знаеше къде. Не мога да повярвам, че той постъпи толкова безотговорно. Не знам какво си мислеше, че прави.

— Благодаря ти — прекъснах я аз, защото започваше да се самонавива и да повтаря едно и също, — че се погрижи за Кари. Това означава много за мен.

— Разбира се, че ще се погрижим — отвърна майка ми малко по-спокойно. — Знаеш, че и ние го обичаме. Направо не съм на себе си след това, което се случи. — Долната ѝ устна потрепери и тя отвори чантата си, за да извади кърпичката, която винаги ѝ беше под ръка. — Толкова обичам Кари, но той се държи като уличника. Много се съмнявам, че може да изброи всички жени и мъже, с които е спал. Спомняш ли си благотворителната вечеря, на която дойде с Гидиън? Бях ти купила една страхотна червена рокля...

— Да. — И никога нямаше да я забравя. През онази нощ двамата с Гидиън за първи път правихме любов.

— Сигурна съм, че Кари преспа с онази блондинка, с която танцува цяла вечер. И то още там! Изчезнаха нанякъде и когато се върнаха... Е, много добре знам как изглежда един задоволен мъж. Ще се учудя, ако изобщо ѝ знаеше името.

Спомних си какво ми беше казал Кари, преди да заспи.

— Мислиш ли, че нападението е свързано с някого, с когото е спал?

Майка ми премигна срещу мен, едва сега се сети, че не знам нищо за случая.

— Нападателят казал на Кари да си държи ръцете далече от „нея“, но нямаме представа коя е тази „нея“. Детективите ще дойдат малко по-късно днес и ще се опитат да изкопчат от него някои имена.

— Господи!

Разтърках очи, изпитвах огромна нужда да си измия лицето и още по-голяма нужда от чаша кафе.

— Трябва да разговарят с Татяна Черлин.

— Коя е тя?

— Едно момиче, с което Кари се виждаше. Мисля, че подобна ситуация много ще ѝ допадне. Приятелят на Кари ги хвана заедно и тя истински се наслаждаваше на случилото се. Явно обича драмите, особено когато сама ги причинява.

Разтрих врата си, но после изведнъж осъзнах, че причината за тръпките по гърба ми е съвсем друга. Погледнах през рамо и видях, че Гидиън приближава, разстоянието между нас бързо намаляваше с всяка от уверените му широки крачки. Облечен в костюм за работа, с голяма чаша кафе в едната ръка и малка черна чанта в другата, той беше точно това, от което се нуждаех, в момента, в който се нуждаех от него.

— Извинявай.

Тръгнах към Гидиън и се озовах право в прегръдката му.

— Здравей — каза той, заровил устни в косата ми. — Как си, държиш ли се?

— Ужасно е. И абсолютно безсмислено — отговорих аз, а сълзите напиреха в очите ми. — Последното, от което Кари се нуждае,

е поредната катастрофа в живота му. Вече е преживял повече, отколкото заслужава.

— Същото се отнася и за теб, а сега и ти страдаш заедно с него.

— А ти — заедно с мен. Вдигнах се на пръсти, целунах го по брадичката и после отстъпих назад. — Благодаря ти.

Гидиън ми подаде кафето.

— Донесох ти някои неща — малко дрехи, телефона и таблета, тоалетни принадлежности.

Знаех, че загрижеността му си има цена, в буквалния смисъл на думата. След като през уикенда беше отсъствал, сега трябваше да е на работа и да се справя с цял куп задачи на стойност няколко милиона, а не да тича напред-назад и да се грижи за мен.

— Господи! Обичам те.

— Ева!

Стреснатото възклицание на майка ми ме накара да трепна. Според нея думите „Обичам те“ не трябва да се произнасят преди първата брачна нощ.

— Извинявай, мамо. Не можах да се сдържа.

Гидиън прокара топлите си от кафето пръсти по бузата ми.

— Гидиън — започна майка ми и застана до нас, — трябваше да проявиш повече разум. Не можеш просто да отведеш Ева някъде, без какъвто и да е начин да потърсите помощ при нужда. Знаеш какво имам предвид.

Очевидно говореше за миналото ми. Не знам защо си мислеше, че съм толкова слаба, че не мога да се справям сама. Тя самата беше доста по-крехка от мен. Погледнах Гидиън съчувствено.

Той ми подаде чантата, която беше донесъл. Спокойното и самоуверено изражение на лицето му показваше, че няма проблем да се справи с майка ми. Затова го оставих. Аз самата не можех да се справя с нея, преди да съм изпила първото си кафе.

Влязох отново в стаята на Кари и видях, че се е събудил. Начинът, по който изглеждаше, извика сълзи в очите ми. Обикновено беше толкова силен и жизнен, пълен с енергия и винаги готов да извърши някоя лудория. Изпитвах огромна болка, като го виждах толкова безпомощен.

— Хей — измърмори той, — престани да пускаш сълзливото кранче всеки път, като ме погледнеш. Караш ме да се чувствам така,

сякаш умирам или нещо подобно!

По дяволите! Прав беше. Сълзите ми изобщо не му помагаха. Вярно е, че ми носеха известно облекчение, но го натоварваха още повече. Май не бях особено добър приятел.

— Не мога да се спра — отвърнах аз и подсмъркнах. — Ужасно е. Някой ме е изпреварил и ти е сритал задника преди мен.

— Така ли? — попита той и престана да се мръщи. — Сега пък какво съм направил?

— Не ми каза за Брет и за „Сикс-Найнтс“.

— Ооо, да... — Искрица от предишния блясък се върна в очите му. — Как изглеждаше той?

— Добре. Наистина добре. — „Много секси“, помислих си, но спестих тази мисъл на Кари. — В момента обаче сигурно не изглежда много по-добре от теб. — Разказах му за целувката и за боя след нея.

— Значи Крос му се нахвърли? — започна да клати глава невярващо, но премигна от болка и спря. — Искане се доста смелост, за да се нахвърлиш на Брет, той има доста опит с пиянски схватки по баровете и никога не би отказал едно добро сбиване.

— А Гидиън тренира смесени бойни изкуства — отвърнах аз и започнах да ровя в чантата, която ми беше донесъл. — Защо не ми каза, че „Кептив Соул“ са подписали със звукозаписна компания?

— Защото не беше нужно отново да падаш в тази дупка. Някои момичета стават за гаджета на рок звезди, но ти не си една от тях. Всички тези пътувания, всички тези фенки... Ще подлудиш и него, и себе си.

Погледнах го косо.

— Напълно съм съгласна с теб. Но ме обиждаш, като си мислиш, че ще се върна при него само защото е успял.

— Не съм и помислял, че ще е заради това. Просто не ми се искаше да чуваш първия им сингъл, ако е възможно.

— „Златна“ ли?

— Да... — Впери поглед в мен, докато отивах към банята, и попита: — Какво ще кажеш за парчето?

— По-добре, отколкото да я озаглави „Изчукана“.

— Ха! — Изчака, докато се върнах с измито лице и сресана коса. — Значи си го целунала.

— Това е началото и краят на историята — отвърнах сухо. — Обаждал ли си се на Трей от петък насам?

— Не. Прибрали са ми телефона. И портфейла също, предполагам. Когато дойдох на себе си, бях тук, облечен в това — той подръпна болничната нощница — безумно нещо.

— Ще попитам къде са оставили вещите ти.

Прибрах тоалетните принадлежности в чантичката, след това седнах на стола до леглото му с кафето в ръка.

— В момента Гидиън урежда да те приберем вкъщи и да ти вземем частна сестра.

— Ооо... винаги съм си мечтал за това. Ще се погрижиш ли сестрата да е секси? И необвързана?

Вдигнах вежда. Въпреки това вътре в себе си почувствах облекчение, че започва отново да звучи като себе си.

— Очевидно започваш да се оправяш, щом мислиш за подобни неща. Как мина срещата ти с Трей?

— Добре — въздъхна той. — Притеснявах се, че партито няма да му хареса. Бях забравил, че познава повечето от хората там.

Кари и Трей се бяха запознали в едно фотографско студио, Кари позираше, а Трей помагаше на фотографа.

— Радвам се, че сте прекарали добре.

— Така е. Беше *твърдо* решен да ми позволи да го изчукам.

— Значи все пак опита... въпреки че обеща да не го правиш.

— Не забравяй, че говорим за *мен*. — Той извърна очи към тавана. — Много ясно, че опитах, по дяволите. Той е секси и е страхотен в леглото...

— ... и освен това е влюбен в теб.

Кари въздъхна дълбоко и направи болезнена гримаса, когато гръдният му кош се раздвижи.

— Никой не е идеален.

Прииска ми се да се разсмея.

— Кари Тейлър, да те обича човек не е недостатък.

— Но не е и особено умно. Държах се с него като пълен задник — измърмори той недоволно. — Може да получи нещо много по-добро.

— Не можеш да вземаш подобно решение вместо него.

— Някой трябва да го вземе.

— И ти доброволно се нагърбваш с тази задача, защото и ти го обичаш — заявих и изкривих устни. — Не смяташ ли, че звучи доста откачено?

— Не го обичам достатъчно. — Всяка следа от лекомислие беше изчезнала от лицето му, пред мен стоеше нараненият и самотен мъж, когото така добре познавах. — Не мога да му бъда верен така, както иска — продължи Кари. — Да сме само той и аз. Харесвам жените. Обожавам ги. Той иска да се откаже от половината от това, което съм. Само като си помисля за това, започвам да го мразя.

— Ти се бори доста дълго, за да се приемеш такъв, какъвто си — казах нежно, преглъщайки тъгата от спомена. — Напълно те разбирам и съм съгласна с теб, но опита ли се да поговориш за всичко това с Трей?

— Да, говорих му. А той ме слушаше — отвърна Кари и потърка челото си. — Наистина го разбирам. Ако ми беше казал, че иска да чука някой друг мъж и в същото време да е с мен, щях да се чувствам ужасно.

— Но не и ако става въпрос за жена?

— Не. Не знам. По дяволите! — Зачервените му зелени очи умолително се взряха в мен. — За теб щеше ли да има значение, ако Крос чука друг мъж? Или ще ти пречи само ако е друга жена?

Вратата се отвори и Гидиън влезе вътре. Погледнах го право в очите и заявих:

— Ако пишката на Гидиън се допре до нещо друго, освен до мен или до собствената му ръка, всичко между нас е свършено.

Гидиън вдигна учудено вежда.

— Виж ти.

Усмигнах му се мило и му намигнах.

— Здравсти, шампионе!

— Ангелче — отвърна той и се обърна към Кари: — Как си тази сутрин?

Кари сви устни:

— Все едно ме е ударил автобус... или бухалка.

— В момента уреждаме нещата, за да можеш да си идеш вкъщи. Вероятно ще стане в сряда.

— С големи цици, моля те — заяви Кари. — Или с големи мускули. И двете вършат работа.

Гидиън ме погледна.

— Медицинската сестра — засмях се.

— Аха.

— Ако е жена — продължи Кари, — можеш ли да я накараш да носи една от онези бели престилки с цип от горе до долу?

— Представям си как ще полудеят медиите, когато заведе дело за сексуален тормоз срещу теб — отвърна сухо Гидиън. — Какво ще кажеш за порно колекция с палави сестрички вместо това?

— Пич. — Кари се усмихна широко и за момент изглеждаше така, сякаш нищо не се беше случило. — Ти си върхът!

Гидиън ме погледна и ми направи знак.

— Ева.

Изправих се, наведох се над Кари и го целунах по челото.

— Веднага се връщам.

Излязохме от стаята и видях майка ми да разговаря с лекаря, който беше буквално омагьосан от нея.

— Обадох се на Герити тази сутрин — каза Гидиън, наричайки шефа ми Марк по фамилия, — така че не се тревожи за това.

Не се бях тревожила, защото той беше обещал да се погрижи.

— Благодаря ти. Но утре ще трябва да отида в офиса. Ще пробвам да се свържа с Трей, приятеля на Кари. Може би той ще се отбие и ще постои с него, докато съм на работа.

— Кажи ми, ако се нуждаеш от някаква помощ — отвърна Гидиън и погледна часовника си. — Искаш ли отново да останеш тук довечера?

— Да, ако е възможно. Ще остана, докато Кари се прибере вкъщи.

Гидиън обгърна лицето ми с ръце и допря устни до моите.

— Добре. Имам много изостанала работа и ще трябва да наваксам. Зареди си мобилния, за да мога да се свържа с теб.

Чух слабо звънене. Гидиън се отдръпна, бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади телефона. Погледна екрана и каза:

— Трябва да вдигна. Ще ти звънна по-късно.

След това тръгна по коридора с енергична крачка и изчезна точно толкова бързо, колкото се беше появил.

— Ще се ожени за теб — каза майка ми, като се приближи към мен. — Знаеш го, нали?

Не, не го знаех. Все още сутрин се будех с благодарност, че сме заедно.

— Какво те накара да го кажеш?

Майка ми ме погледна с невинните си сини очи. Цветът на очите беше едно от малкото неща, по които външно се различавахме.

— Той те е погълнал изцяло и е поел контрола над всичко.

— Просто е такъв по природа.

— Всички властни мъже са такива по природа — каза тя и се протегна, за да пооправи опашката ми. — И ще задоволява всяка твоя необходимост, защото прави инвестиция в теб. За него ти си капиталовложение. Ти си красива, възпитана, имаш връзки в обществото и си финансово независима. На всичко отгоре го обичаш, а той не може да откъсне очи от теб. Предполагам, че не може да откъсне и ръцете си от теб.

— Мамо, моля те.

Не бях в настроение да слушам някоя от лекциите ѝ за това колко е добре да се омъжиш за богаташ.

— Ева Лорън — скара ми се тя и ме погледна право в очите, — не ме интересува дали ще ме изслушаш, защото съм ти майка и си длъжна да го направиш, или защото го обичаш и не искаш да го загубиш, но така или иначе ще ме изслушаш.

— Като че ли имам друг избор — измърморих аз.

— В момента ти си капиталовложение — повтори тя. — Внимавай да не постъпваш така, че да се превърнеш в неудобно задължение.

— За Кари ли говориш в момента? — попитах аз, започвах да се ядосвам.

— Говоря за синината върху брадата на Гидиън. Кажи ми, че тя няма нищо общо с теб.

Изчервих се.

Тя изцъка с език.

— Така си и знаех. Да, той е твой любовник и ти го виждаш в онази интимна светлина, в която малко хора го познават, но не забравяй, че той е Гидиън Крос. Ти притежаваш всички качества да станеш идеалната съпруга на мъж от неговата класа, но въпреки това не си незаменима, Ева. Това, което той е постигнал, е незаменимо. Ако по някакъв начин изложиш на риск империята му, той ще те напусне.

Стиснах зъби:

— Свърши ли?

Тя прокара върха на пръстите си по веждите ми, гледаше ме с проникателен и преценяващ поглед. Знаех, че в момента си мисли каква промяна би могла да постигне с външния ми вид, за да подобри онова, което ми е дала по рождение.

— Мислиш, че съм безсърдечна златотърсачка, но дори и да не ти се вярва, аз съм майчински загрижена за теб. От цялото си сърце искам да бъдеш с мъж, който има парите и възможностите да те защити, така че да съм сигурна, че си в безопасност. Освен това искам да съм сигурна, че си с мъжа, когото обичаш.

— Вече открих този мъж.

— И не можеш да си представиш колко ме радва това. Радва ме, че е млад и все още е готов да поема рискове, което го прави по-толерантен и опрощаващ към някои твои... особености. Освен това *знае* — прошепна тя, погледът ѝ беше омекнал. — Просто бъди внимателна. Това е единственото, което се опитвам да ти кажа. Не му давай основание да ти обърне гръб.

— Ако го направи, значи никога не ме е обичал.

Тя сви устни в гримаса и ме целуна по челото.

— Хайде, стига, ти си моя дъщеря. Не можеш да си толкова наивна.

— Ева!

Обърнах се, когато чух името си, и изпитах огромно облекчение да видя Трей, който бързаше към мен. Беше среден на ръст, с добре оформени мускули, рошава руса коса, светлокафяви очи и леко крив нос, който вероятно е бил чупен. Беше облечен в износени дънки и фланелка и това ме накара да си помисля, че няма лъскавия външен вид, по който Кари обикновено си падаше. Изглежда, този път привличането беше по-дълбоко.

— Току-що разбрах — каза Трей, приближавайки. — Тази сутрин двама детективи дойдоха в работата ми и започнаха да ме разпитват. Не мога да повярвам, че се е случило в петък вечерта, а аз разбирам чак сега.

Не можех да се сърдя за обвинителната нотка в гласа му.

— И аз разбрах за това едва рано тази сутрин. Не бях в града.

Представих набързо Трей на майка ми, след което тя се извини и каза, че ще отиде при Кари, а аз се опитах да разбера каква информация е изкопчил Трей от детективите. Той прокара пръсти през косата си и я разроши още повече.

— Нямаше да се случи, ако го бях взел със себе си, когато си тръгнах.

— Не можеш да се обвиняваш за това.

— Кого другиго да обвинявам за това, че е чукал чужда мацка? — попита той и сложи ръка на врата си. — Аз не съм му достатъчен. Либидото му е като на побеснял от хормони тийнейджър, а аз през цялото време съм или на лекции, или на работа.

Ох... нямаше нужда да споделя толкова много и толкова лична информация! Въпреки това положих усилия да не го прекъсвам. Разбрах, че Трей вероятно няма с кой друг да поговори за Кари.

— Той е бисексуален, Трей — започнах тихо и в желанието си да го успокоя протегнах ръка и го погалих по рамото. — Това не означава, че на теб ти липсва нещо.

— Не знам как да се справя с това.

— Защо не помислиш за консултация с психотерапевт. Имам предвид, че можете да отидете заедно.

Той ме погледна уплашено, след това приведе рамене.

— Не знам. Сигурно ще трябва да реша дали мога да живея с изневерите му. Ти би ли могла да го направиш, Ева? Би ли могла да си седиш вкъщи и да чакаш мъжа си, като знаеш, че в този момент той е с някой друг?

— Не. — Самата мисъл предизвика ледени тръпки по гърба ми. — Не, не бих могла.

— Дори не знам дали Кари ще се съгласи да отидем на консултация. Непрекъснато ме отблъсква. В един момент ме иска, в следващия — не. В даден момент ми е верен, в другия не е. Искam да ме допусне до себе си, Ева, така, както е допуснал теб, но той непрекъснато се затваря.

— Трябваше ми много време, докато успея да стигна до него. Опитва се да ме отблъсне със секс, все ми налиташе, пускаше грубиянски шегички. Според мен си взел правилното решение, като си отказал да спиш с него в петък. Кари е свикнал да смята, че плюсовете

му опират само до външния му вид и сексуалната му привлекателност. Трябва да му покажеш, че го желаеш не само заради тялото му.

Трей въздъхна и скръсти ръце.

— Така ли се сближихте? Като отказа да спиш с него?

— Да, отчасти. Но по-важната причина е, че аз самата имах много проблеми. Сега може и да не е толкова очевидно, колкото беше по онова време, но той знае, че не съм идеална.

— И аз не съм. Та кой е идеален?

— Той смята, че ти си по-добър от него, че заслужаваш нещо по-добро — засмях се и продължих. — Що се отнася до мен... ами, сигурна съм, че някаква част от него смята, че го заслужавам. Че двамата се заслужаваме един друг.

— Откачено копеле — измърмори Трей.

— Такъв е — съгласих се. — И затова го обичаме. Искаш ли да отидеш да го видиш? Или предпочиташ да се върнеш вкъщи и да обмислиш всичко?

— Не, искам да го видя. — Трей отново рамене и вдигна високо брадичка. — Не ме интересува каква е причината да е тук. Искам да съм до него, докато премине през това.

— Радвам се да го чуя. — Хванах го за ръка и го поведох към стаята на Кари.

Когато влязохме, чухме развълнувания момичешки смях на майка ми. Беше седнала на ръба на леглото, Кари я гледаше с обожание и ѝ се усмихваше. Тя беше точно толкова негова майка, колкото и моя, и той истински я обичаше. Собствената му майка го беше мразила, беше го малтретирала и беше позволявала и на други да го малтретират.

Той погледна към нас и гърдите ми се стегнаха от емоциите, които се изписаха върху лицето му. Чух как Трей ахна, когато видя в какво състояние е Кари. Ядосах се на себе си, че не го бях предупредила да не допуска грешката да се разплаче, както бях направила аз.

Трей се изкашля.

— Ти си истинска кралица на драмата — каза той с обич в гласа. — Ако искаше цветя, трябваше направо да си го кажеш, а не да прибегваш до такива крайни мерки.

— Които очевидно са безрезултатни. — Кари влезе в тона му, полагайки очевидни усилия да се стегне. — Не виждам никакви цветя.

— А аз виждам в изобилие — отвърна Трей, оглеждайки бързо букетите в стаята, и после отново насочи вниманието си към Кари. — Просто исках да видя конкуренцията, за да знам с какво се състезавам.

Нямаше начин да се пропусне двойствения смисъл, вложен в това изречение. Майка ми стана от леглото. Наведе се и целуна Кари по бузата.

— Ще заведа Ева на закуска. Ще се върнем след час.

— Само секунда, момчета — казах аз, минавайки покрай леглото, — и веднага ви се махам от главите.

Извадих телефона и зарядното от чантата и го включих в един контакт до прозореца.

Веднага щом екранът светна, изпратих съобщения на Шона и на баща ми, в които казвах просто: „Ще ти се обадя по-късно“. След това изключих звука на телефона и го оставих на перваза.

— Готова ли си? — попита мама.

— Напълно.

Във вторник сутринта станах още преди изгрев-слънце, оставих бележка на Кари, така че да може да я види веднага щом се събуди, взех такси и се отправих към къщи. Изкъпах се, облякох се, направих си кафе и се опитах да се отърва от мисълта, че нещо не е наред. Бях под силен стрес и недоспала, а това винаги предизвикваше леки пристъпи на депресия.

Повтарях си, че няма нищо общо с Гидиън, но стегнатият възел в стомаха ми казваше съвсем друго.

Погледнах часовника и видях, че минава осем. Трябваше да тръгна скоро, защото Гидиън нито се беше обадил, нито ми беше изпратил съобщение, че ще дойде да ме вземе. Бяха минали почти двадесет и четири часа, откакто го видях за последно. Дори не бяхме разговаряли истински. Чуването ни по телефона снощи бе съвсем кратко. Прекъснах нещо важно и той едва успя да ми каже „здравей“ и „довиждане“.

Знаех, че е много зает. Знаех, че не трябва да му се сърдя, че плаща за времето през уикенда с извънредна работа сега. Освен това беше направил много, за да ми помогне в ситуацията около Кари, повече, отколкото можех да очаквам. Проблемът да се справя с чувствата си бе изцяло мой.

Изпих кафето, изплакнах чашата, грабнах чантата си и излязох. Обточената с дървета улица, на която живеях, беше тиха и спокойна, но останалата част от Ню Йорк вече беше будна и пулсираше на пълни обороти. Елегантни дами в бизнес облекла и мъже в костюми напразно се опитваха да спрат профучаващите таксита, преди да решат да се задоволят с претъпканите автобуси или пък с метрото. Сергиите за цветя искряха с великолепните си цветове, които сутрин винаги успяваха да ме развеселят точно толкова успешно, колкото и миризмата, идваща откъм близката пекарна, която в този час беше претъпкана с купувачи.

Бях изминала известно разстояние по Бродуей, когато телефонът ми иззвъня.

Вълнението, което усетих, когато видях, че е Гидиън, ме накара да ускоря крачка.

— Здравей, страннико!

— Къде си, по дяволите? — сопна се той.

Полазиха ме тръпки и въодушевлението ми се изпари.

— На път за работа.

— Защо? — обърна се той към някого и след това ме попита: — В такси ли си?

— Не, отивам пеша. Господи! Да не си се събудил с дупето нагоре?

— Трябваше да изчакаш да те вземат.

— Ти не се обади, а аз не исках да закъснея, след като вчера отсъствах от работа.

— Можеше ти да ми се обадиш, вместо просто да тръгнеш. — Гласът му беше тих и пълен с гняв.

Аз също се ядосах.

— Последния път, когато ти се обадох, беше толкова зает, че ми отдели не повече от минута.

— Трябва да се погрижа за някои неща, Ева, остави ме на мира.

— Разбира се. Мога да го направя още сега.

Затворих телефона и го пуснах в чантата си. Той започна да звъни почти веднага, но не му обърнах никакво внимание, кръвта ми кипеше от яд. След няколко минути бентлито спря до мен, но аз продължих да вървя. Колата ме последва, а шофьорският прозорец се отвори. Ангъс се наведе към мен.

— Госпожице Трамел, моля ви.

Спрях и го погледнах.

— Сам ли си?

— Да.

Качих се в колата с въздишка. Телефонът ми продължаваше да звъни, протегнах се и изключих звука му. Една пряка по-надолу чух гласа на Гидиън, който идваше откъм високоговорителите в колата.

— При теб ли е?

— Да, сър — отговори Ангъс.

След това връзката прекъсна.

— Какво го е прихванало тази сутрин? — попитах и погледнах Ангъс в огледалото за обратно виждане.

— Много неща са му се струпали на главата.

Каквото и да беше, очевидно не бе свързано с мен. Не можех да повярвам, че се държи като идиот. И предишната вечер беше рязък по телефона, но не и груб. Секунди след като пристигнах в офиса, Марк дойде до бюрото ми.

— Съжалявам за случилото се със съквартиранта ти — каза той и остави чаша кафе пред мен. — Ще се оправи ли?

— Рано или късно. Кари е силен, ще се справи.

Пуснах нещата си в най-долното чекмедже на бюрото и с благодарност приех димящата чаша кафе.

— Благодаря за кафето. Както и за вчера.

Топлите му очи излъчваха съчувствие.

— Изненадан съм, че днес си на работа.

— Имам нужда от работата си. — Успях да се усмихна, макар че бях притеснена. Нищо в моя свят не беше наред, когато отношенията ми с Гидиън не вървяха. — Ще ми кажеш ли какво пропуснах вчера?

* * *

Сутринта мина бързо. От миналата седмица имах списък със задачи, които трябваше да свърша, а до единадесет и половина Марк трябваше да подаде оферта на една компания за рекламни материали. По това време вече се бях върнала към обичайното си настроение и бях готова да забравя поведението на Гидиън от тази сутрин. Зачудих се дали не е имал поредния кошмар и не е спал добре. Реших да му се обадя, след като мине обедната почивка, за всеки случай.

След това обаче си отворих пощата.

Бях получила поредния имейл от абонамента си в Google за новини, съдържащи името на Гидиън. Отворих имейла с надеждата, че мога да получа някаква представа върху какво работи в момента. Думите *бивша годеница*, които се четяха в някои от заглавията, ме накараха да подскоча. Възелът, който бях усетила в стомаха си още сутринта, се появи отново, този път постегнат.

Кликнах на първия линк и попаднах на клюкарски блог със снимки на Гидиън и Корин по време на вечеря в „Табло уан“. Бяха седнали до прозорците, близо един до друг, а тя беше сложила ръка върху неговата. Той беше облечен в същия костюм, с който дойде в болницата, но в отчаянието си все пак реших да проверя датата с надеждата, че снимките са стари. Не бяха.

Дланите ми започнаха да се потят. Продължих да се самонаказвам, кликнах на всички линкове и разгледах всяка снимка, която успях да открия. На някои от тях се усмихваше, изглеждаше удивително спокоен за човек, чието гадже е в болницата при пребития си най-добър приятел. Идваше ми да повърна. Или да се разкрещя. Или да нахлуя в кабинета на Гидиън и да го попитам какво, по дяволите, става.

Беше ме отрязал, когато му звъннах, за да излезе на вечеря с бившата си годеница.

Подскочих, когато телефонът на бюрото ми извъня. Вдигнах го и отговорих механично:

— Кабинетът на Марк Герити, на телефона е Ева Трамел.

— Ева — беше Мегуми от рецепцията, звучеше весело, както обикновено, — един човек долу пита за теб, казва се Брет Клайн.

Останах безмълвна за известно време, трескавият ми мозък се опитваше да обработи информацията. Препратих на Гидиън имейла с линковете, за да разбере, че вече знам. След това отговорих:

— Слизам веднага.

* * *

Видях Брет във фоайето в момента, в който минах покрай охраната. Беше облечен в черни дънки и фланелка „Сикс-Найнтс“. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила, но изрусените крайчета на стърчащата коса и страхотното му тяло привличаха погледите. Брет беше висок и мускулист, по-мускулист от Гидиън, който беше релефен, без да има маса.

Когато видя, че приближавам, Брет извади ръце от джобовете и изправи гърба си.

— Хей! Виж се само!

Погледнах роклята си с къси падащи ръкави и ефектен набор и си помислих, че никога не ме е виждал облечена по този начин.

— Учудвам се, че все още си в града.

Бях още по-учудена от това, че ме е потърсил, но не го казах на глас.

— През уикенда свирихме на Джоунс бийч, а снощи бяхме в Медоуландс. Оставих момчетата, защото исках да те видя, преди да тръгнем на юг. Потърсих те в интернет, открих къде работиш и ето ме тук.

„Добрият стар Google“, помислих си иронично.

— Толкова се радвам, че нещата ви са потръгнали. Имаш ли време за един бърз обяд?

— Да.

Отговори толкова бързо и с такова желание, че леко се стреснах. Бях ядосана, наранена и готова да си отмъстя на Гидиън, но не исках да заблуждавам Брет. Въпреки това не можех да устоя на изкушението да го заведа в ресторанта, където преди време ме бяха снимали заедно с Кари, надявах се отново да попадна в обектива на папараците. Така Гидиън ще разбере какво е да си на мое място.

Докато пътувахме в таксито, Брет ме попита за Кари и не се изненада, когато разбра, че най-добрият ми приятел се е преместил на другия край на страната заедно с мен.

— Вие двамата винаги сте били неразделни — отбеляза той. — Освен когато той чукаше някого. Поздрави го от мен.

— Разбира се.

Не му казах, че Кари е в болница, беше твърде лично, за да го споделям.

Едва когато седнахме в ресторанта, Брет свали големите си слънчеви очила и аз видях синината, която се простираше от дясната му вежда до скулата.

— Господи! — въздъхнах аз и потреперих. — Съжалявам.

Той сви рамене.

— Прикривам го с грим на сцената, а ти си ме виждала и в по-лош вид. Освен това и аз нанесох няколко добри удара, нали?

Спомних си синините по гърба и брадата на Гидиън и кимнах.

— Така е.

— Значи... — той замълча, изчака келнерът да остави двете чаши и бутилка студена вода и тогава продължи — излизаш с Гидиън Крос.

Защо винаги ми задаваха този въпрос в моменти, когато не бях сигурна, че връзката ни ще продължи още дълго.

— Да, виждаме се.

— Сериозно ли е?

— Понякога изглежда така — отговорих съвсем искрено. — А ти имаш ли гадже?

— В момента не.

Отделихме малко време да погледнем менюто и да поръчаме. В ресторанта беше пълно и шумно, музиката едва се чуваше от разговорите на хората и потракването на чинии от близката кухня. Седяхме един срещу друг на масата и се оглеждахме преценяващо. Усещах пулса на привличането между нас. Когато Брет облиза устни с върха на езика си, разбрах, че и той го усеща.

— Защо написа „Златна“? — попитах внезапно, повече не можех да сдържам любопитството си. Пред Гидиън и пред Кари се бях престорила, че това не ме вълнува особено, но всъщност въпросът ме подлудяваше.

Брет се облегна назад.

— Защото много мисля за теб. Всъщност не мога да спра да мисля за теб.

— Не разбирам защо.

— Бяхме заедно цели шест месеца, Ева. Това е най-дългият период, през който съм бил с едно момиче.

— Но ние не бяхме *заедно* — възразих аз и понижих глас. — Освен в сексуално отношение.

Той сви устни.

— Разбирам какво представлявах за теб, но това не означава, че не бях наранен.

Вперих поглед в него, сърцето ми блъскаше като лудо.

— Имам чувството, че съм надрусана или нещо подобно. Според моите спомени двамата се чукахме след концертите и после ти отиваше да си вършиш работата. Ако не бях там да ти пусна, си намираще някоя друга мацка.

Той се наведе напред:

— Глупости. Опитвах се да те накарам да излизаме. През цялото време те молах да прекарваш повече време с мен.

Поех няколко пъти въздух, за да се успокоя. Не можех да повярвам, че едва сега, почти четири години по-късно, Брет Клайн разговаря с мен така, както навремето исках да разговаря. Бяхме заедно на обществено място, обядвахме, почти като на среща. Това още повече ме объркваше, а в главата ми и без това цареше пълен хаос заради поведението на Гидиън.

— Ужасно много си падах по теб, Брет. Пиших името ти и рисувах сърчица около него като някоя влюбена тийнейджърка. Отчаяно исках да съм ти гадже.

— Бъзикаш ли ме? — Той се протегна и хвана ръката ми. — Какво, по дяволите, се случи тогава?

Сведох поглед, той несъзнателно въртеше около пръста ми пръстена, който Гидиън ми беше подарил.

— Спомняш ли си, когато отидохме в билиардната зала?

— Да. Как мога да го забравя? — Прехапа долната си устна, очевидно спомняйки си как го бях скъсала от чукане на задната седалка на колата, твърдо решена да бъде най-добрата мацка, с която е спал, за да не търси друга. — Тогава си мислех — продължи той, — че сме стигнали до етапа, в който ще започнем да се виждаме извън бара, но ти ме изостави в момента, в който влязохме вътре.

— Отидох до тоалетната — казах тихо, спомняйки си смущението и болката, които бях изпитала, сякаш се бяха случили вчера — и когато се върнах, ви видях двамата с Дарън да обменят монети, за да играете. Беше обърнал гръб към мен, така че не ме видя. Чух как си говорехте... и се смеехте. — Поех дълбоко въздух и издърпах ръката си от неговата.

Брет се размърда, очевидно изпитваше неудобство, което все пак беше нещо.

— Не мога да си спомня точно какво сме казали, но... По дяволите, Ева! Бях само на двадесет и една. Групата точно беше започнала да набира популярност. Мацките бяха навсякъде.

— Знам — отговорих сухо. — И аз бях една от тях.

— До онзи момент се бяхме виждали няколко пъти. Като те заведох в залата, исках да дам знак на момчетата, че между нас започва нещо. — Той потърка едната си вежда с до болка познат жест и

продължи: — Тогава не ми стискаше достатъчно, за да призная какво изпитвам към теб. Правех се, че всичко е заради секса, но не беше така.

Вдигнах чашата си и отпих, опитах се да прокарам буцата, заседнала в гърлото ми.

Той отпусна ръка върху облегалката на стола.

— Значи провалих всичко с голямата си уста. Ето защо ме изостави онази вечер. Ето защо никога повече не излезе някъде с мен.

— Бях отчаяна, Брет — признах си аз, — но не исках да го показвам.

Келнерът донесе обяда ни. Защо изобщо си поръчах нещо, бях прекалено разстроена, за да ям. Брет започна да реже пържолата си. Изглеждаше така, сякаш я напада. После изведнъж остави ножа и вилицата.

— Тогава прецаках всичко, но сега всички знаят какво е ставало в главата ми по онова време. „Златна“ е най-големият ни хит. Заради него подписахме договор с „Видал“.

Идеята всичко да завърши с тази песен ме накара да се усмихна.

— Песента е прекрасна, а гласът ти звучи страхотно, докато я пееш. Наистина се радвам, че ми се обади и се видяхме отново, преди да заминеш. Фактът, че поговорихме и изяснихме някои неща, означава много за мен.

— Ами ако не искам да замина и да продължа нататък? — Той пое дълбоко въздух и издиша шумно. — Ева, през последните години ти беше моята муза. Благодарение на теб написах най-добрите парчета на групата.

— Това много ме ласкае — започнах аз.

— Бяхме страхотни заедно. И все още е така. Знам, че и ти го чувстваш. Начинът, по който ме целуна онази нощ...

— Това беше грешка. — Стиснах юмруци под масата. Не можех да понеса повече драми. Не можех да преживея още една нощ като миналия петък. — Освен това не забравяй факта, че Гидиън контролира вашия лейбъл. Не е необходимо да си създаваш такива проблеми.

— Майната му! Какво може да направи? — възкликна той и започна да потропва с пръсти по масата. — Искам да опитаме още веднъж.

Поклатих глава и си взех чантата.

— Това е невъзможно. Дори и да нямах гадже, не съм подходящото момиче за твоя начин на живот, Брет. Нуждая се от прекалено много внимание.

— Спомням си — отвърна той грубо. — Господи, как мога да го забравя.

Изчервих се.

— Не това имах предвид.

— И не това е всичко, което искам. Мога да съм до теб. Виж ме сега, групата е на път, но ние с теб сме заедно. Мога да ти отделям време. Искам да го правя.

— Не е толкова просто — отвърнах аз, извадих няколко банкноти от портмонето си и ги оставих на масата. — Ти не ме познаваш. Нямах представа какво означава да имаш връзка с мен, колко усилия са необходими за това.

— Остави ме да опитам — предизвика ме той.

— Аз съм капризна, своенравна и ужасно ревнива. Ще те побъркам само след седмица.

— Винаги си ме побърквала. И това ми харесва. — Усмивката изчезна от лицето му. — Престани да бягаш, Ева, и ми дай още един шанс.

Погледнах го в очите и задържах погледа си.

— Влюбена съм в Гидиън.

Той вдигна вежди. Дори посиняло, лицето му беше прекрасно.

— Не ти вярвам.

— Съжалявам. Трябва да тръгвам. — Станах и понечих да мина покрай него.

Той ме хвана за лакътя.

— Ева...

— Моля те, не прави сцени — прошепнах аз, вече съжалявах за прибързаното си решение да обядваме на толкова оживено място.

— Не се нахрани.

— Не мога. Трябва да тръгвам.

— Чудесно. Но аз няма да се откажа — заяви той и пусна ръката ми. — Може и да правя грешки, но се уча от тях.

Наведох се към него и казах твърдо:

— Няма никакъв шанс. Никакъв.

Брет забодe вилицата си в пържолата:
— Докажи го.

* * *

Когато излязох от ресторанта, видях, че бентлитo ме чака, паркирано до тротоара. Ангъс излезе от колата и ми отвори задната врата.

— Как разбра къде съм? — попитах, стресната от неочакваното му появяване.

В отговор на въпроса той само се усмихна любезно и докосна ръба на шофьорската си фуражка.

— Това започва да ме плаши, Ангъс — оплаках се аз и се настаних на задната седалка.

— Не че не съм съгласен с вас, госпожице Трамел, аз само си върша работата.

Докато пътувахме обратно към „Кросфайър“, пуснах на Кари съобщение: „Обядвах с Брет. Искa да му дам втори шанс“. Кари ми отговори: „Като му тръгне на човек...“

„Целият ден = Пълен кошмар“ — написах аз. — „Искaм да започне отначало“.

Телефонът ми иззвъня. Беше Кари.

— Бебчо — започна той, — много ми се иска да ти съчувствам, но този любовен триъгълник е нещо толкова прекрасно. Решената на всичко рок звезда и властният милиардер. Еха!

— О, стига! Затварям.

— Ще те видя ли довечера?

— Да, и моля те, не ме карай да съжалявам.

Чух смеха му, докато затварях телефона, и тайничко се зарадвах, че той се чувства толкова щастлив. Посещението на Трей явно беше направило чудеса.

Ангъс ме остави точно пред входа на „Кросфайър“ и аз побързах да се скрия от жегата, като влязох в прохладното фоайе. Успях да се вмъкна в асансьора точно преди вратите да се затворят. Вътре имаше пет-шест души, които разговаряха помежду си на две отделни групички. Застанах в предния ъгъл на кабината и се опитах да

изхвърля от ума си всичко, свързано с личния ми живот. Не можех да мисля за него по време на работа.

— Хей, подминахме си етажа — обади се момичето до мен.

Погледнах стрелката над вратата.

Мъжът, който стоеше най-близо до бутоните, започна да ги натиска, но нито един не светеше, освен този за най-горния етаж.

— Бутоните не работят.

Пулсът ми се ускори.

— Използвайте аварийния телефон — предложи едно от момичетата.

Асансьорът продължаваше да се движи бързо нагоре и с всеки изминал етаж усещах все по-голямо напрежение в стомаха си. Накрая кабинката спря плавно на последния етаж и вратите се отвориха.

Гидиън стоеше срещу мен, прекрасното му лице се беше превърнало в безизразна маска. Сините му очи светеха... и бяха студени като лед. Не можех да пророня и дума.

Всички в кабината на асансьора запазиха пълно мълчание. Не помръднах от мястото си, молейки се вратите да се затворят по-бързо. Гидиън се протегна, стисна ме за лакътя и ме измъкна навън. Опитах се да се съпротивлявам, бях толкова ядосана, че не исках да имам нищо общо с него. Вратите зад мен се затвориха и той ме пусна.

— Поведението ти днес е направо отвратително — изръмжа той.

— *Моето* поведение? А какво ще кажеш за твоето?

Приближих се до бутона за асансьора и го натиснах. Той не светна.

— На теб говоря, Ева.

Погледнах към вратите, които отделяха офисите на „Крос индъстрис“, и с облекчение забелязах, че червенокосата рецепционистка не е на мястото си.

— Нима? — обърнах се към него, презирах се за това, че въпреки грозното му държание все още го намирах за толкова неустойчиво привлекателен. — Интересно как ми говориш, а пък аз нищо не мога да разбера, не разбирам, например, защо снощи си излязъл с Корин.

— Не би трябвало да ме дебнеш онлайн — скастри ме той. — Нарочно се мъчиш да изровиш нещо, което да те накара да се тревожиш.

— Значи проблемът не е в това, което правиш? — не му останах длъжна аз, усещах как в гърлото ми се надигат сълзи. — А в това, че съм разбрала.

Той скръсти ръце.

— Трябва да ми се довериш, Ева.

— Постъпките ти правят това невъзможно! Защо не ми каза, че ще излезеш на вечеря с Корин?

— Защото знам, че нямаше да ти е приятно.

— И въпреки това го направи.

Истински ме заболя. След всичко, за което си говорехме през уикенда... след като ми каза, че разбира как се чувствам.

— А ти излезе с Брет Клайн, въпреки че знаеше, че няма да ми е приятно.

— Не се ли разбрахме? Ти задаваш правилата как да се държим с бившите си гаджета.

— Каквото повикало, това се обадило, а? Наистина зряло поведение.

Отдръпнах се от него. В човека, който стоеше пред мен, нямаше нищо от онзи Гидиън, когото познавах. Имах чувството, че мъжът, когото обичах, беше изчезнал, и сега пред мен стоеше един непознат в тялото на Гидиън.

— Ще ме накараш да те намразя — прошепнах. — Престани.

Нещо премина през лицето на Гидиън, но толкова за кратко, че не можах да определя какво точно. Оставих езика на тялото му да говори вместо него. Беше застанал далече от мен, изпънал рамене и стиснал зъби.

Сърцето ми се късаше от мъка, сведох поглед и промълвих:

— В момента не искам да съм с теб. Пусни ме да си отида.

Гидиън се приближи към другия асансьор и натисна бутона.

— Ангъс ще те взема всяка сутрин — каза той с гръб към мен, съсредоточил вниманието си върху стрелката над асансьора. — Изчакай го. И предпочитам да обядваш на бюрото си. Точно сега не е добре да се разхождаш непрекъснато насам-натам.

— И защо не?

— В момента имам прекалено много ангажменти на главата си...

— Като например да излизаш на вечеря с Корин?

— ... и не мога да се безпокоя и за теб — продължи той, без да обърне каквото и да било внимание на думите ми. — Мисля, че не искам прекалено много.

Нещо не беше наред.

— Защо отказваш да говориш с мен, Гидиън? — Протегнах се и докоснах рамото му, но той се извърна и избягна допира, сякаш го бях опарила. Тази реакция на жеста ми ме нарани повече от всичко останало. — Кажи ми какво става. Ако има някакъв проблем...

— Проблемът е в това, че през половината от времето не знам къде си, по дяволите! — сръза ме той и ме изгледа намръщено, докато вратите на асансьора се отваряха. — Съквартирантът ти е в болница. Баща ти ще идва на гости. Просто... съсредоточи вниманието си върху това.

Влязох в асансьора с парещи очи. Като не броим това, че ме беше дръпнал, за да изляза от кабинката, през цялото време Гидиън не ме докосна. Не прокара пръсти по бузата ми, не направи опит да ме целуне. Освен това не спомена, че иска да се видим по-късно, направо прескочи останалата част от деня и каза, че Ангъс ще ме чака сутринта.

Никога преди това не съм била така объркана. Не можех да разбера какво се случва, защо изведнъж между нас се бе отворила пропаст, защо Гидиън беше сърдит и напрегнат, защо се държеше така, сякаш дори не го интересува, че съм обядвала с Брет. Защо се държеше така, сякаш не го интересува абсолютно нищо? Вратите започнаха да се затварят. „Довери ми се, Ева.“

Наистина ли прошепна тези думи в мига, преди вратите напълно да се затворят? Или само ми се искаше да е така?

* * *

В момента, в който влязох в болничната стая на Кари, усетих, че съм на края на силите си. Преди това бях тренирала здраво с Паркър, след което се отбих в апартамента само колкото да взема един душ и да изям порция безвкусни полуготови спагети. Цял ден не бях яла нищо, затова шокът от солта и въглехидратите в спагетите изтощи организма ми до крайност.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Кари и намали звука на телевизора.

— Виж ти кой ми го казва — не му останах длъжна аз, чувствах се прекалено напрегната, за да понеса критичните му забележки.

— Аз бях пребит с бейзболна бухалка. Твоето извинение какво е?

Подредих възглавниците и грубото одеяло върху походното си легло и му разказах подробно как е минал денят ми.

— И оттогава Гидиън не ми се е обаждал — завърших уморено.

— Дори Брет се свърза с мен след обяда. Остави на рецепцията плик с телефонния си номер.

В плика бяха и парите, които бях оставила в ресторанта.

— Ще му се обадиш ли? — попита Кари.

— Сега не искам да мисля за Брет! — отвърнах аз, опънах се по гръб на леглото и прокарах пръсти през косата си. — Искам да разбера какво му става на Гидиън. Сякаш през последните трийсет и шест часа се е превърнал в съвсем друг човек.

— Може би причината е в това.

Вдигнах глава от възглавницата и видях, че сочи нещо, оставено върху нощното шкафче. Изправих се на крака и видях какво е — местен гей вестник.

— Трей го донесе днес — обясни Кари.

Снимката на Кари беше отпечатана на първа страница, а отдолу следваше статия, в която се разказваше за нападението и се изказваше предположението, че може да е престъпление от омраза. Статията споменаваще факта, че живеем заедно, както и романтичната ми връзка с Гидиън Крос, просто за да направи четивото по-пикантно.

— И на сайта им го има — добави той тихо. — Предполагам, че някой от агенцията се е разприказвал, клюката се е разнесла и сега ще се превърне в някаква политическа глупост. Честно казано, не вярвам на Крос да му пука.

— Каква е сексуалната ти ориентация ли? Разбира се, че не. Не е такъв.

— Но може би хората от пиар отдела му гледат на нещата по друг начин. Може би затова иска да знае къде ходиш. А ако се тревожи, че някой иска чрез теб да достигне до мен, това би обяснило защо не иска да ходиш сама по улиците.

— Тогава защо не ми го каже? — възкликнах аз и оставих вестника. — Защо се държи като пълен идиот? Всичко беше толкова прекрасно през уикенда. Той беше толкова прекрасен. Мислех, че трудностите са вече зад гърба ни. През цялото време си мислех, че той вече няма нищо общо с мъжа, когото срещнах за първи път, а сега се държи още по-зле. Има някакво... Не знам. Имам чувството, че е на хиляди мили от мен. Нищо не разбирам.

— За съжаление, не мога да ти помогна, Ева — каза Кари, взе ръката ми и я стисна. — Само той може да даде отговор на въпросите ти.

— Прав си.

Отидох до чантата си и извадих телефона.

— Връщам се след малко.

Излязох на малкия закрит балкон встрани от мястото за посетители и позвъних на Гидиън. Телефонът му иззвъня няколко пъти и накрая се включи гласовата поща. Реших да пробвам да се обадя на домашния му телефон. Гидиън отговори на третото позвъняване.

— Крос — каза той рязко.

— Здравсти.

Настъпи известно мълчание и след това той каза:

— Задръж. — Чух как се отваря врата и звукът в телефона се промени, беше се преместил от помещението, в което беше. — Всичко наред ли е? — попита той.

— Не — отговорих и разтърках уморените си очи. — Липсваш ми.

Той въздъхна:

— Аз... не мога да говоря сега, Ева.

— Защо не можеш? Не мога да разбера защо се държиш така студено с мен. Нещо лошо ли направих?

Чух някакъв шепот и разбрах, че е затиснал слушалката и говори на някой друг. Почувствах се предадена, ужасното чувство стегна гърдите ми и ми стана трудно да дишам.

— Гидиън, кой е при теб у вас?

— Трябва да затварям.

— Кажи ми кой е при теб!

— Ангъс ще бъде в болницата в седем. Опитай се да поспиш, ангелче. — И затвори телефона.

Спуснах ръка и вперих поглед в телефона, като че ли той можеше да ми даде отговор на въпроса какво точно се бе случило преди малко. Тръгнах към стаята на Кари, отворих вратата и влязох, чувствах се смазана и ужасно нещастна. Кари ме погледна и въздъхна.

— Изглеждаш така, сякаш кученцето ти е умряло, бебчо.

Бентът рухна и сълзите ми се изляха навън.

Цяла нощ почти не спях. Въртях се в леглото, като от време на време се унасях в неспокойни сънища. Честите посещения на сестрата, която наглеждаше Кари, също ме разбуждаха. Скенерът на мозъка му и лабораторните изследвания бяха добри и в състоянието му нямаше нищо особено тревожно, но това не променяше факта, че не бях до него в първите часове след нападението. Смятах, че сега е нужно да съм тук, независимо дали съм будна, или спя.

Малко преди шест се отказах от опитите и станах от леглото.

Взех таблета и безжичната клавиатура и отидох в кафенето да изпия едно кафе. Седнах на една маса с намерението да напиша писмо на Гидиън. В кратките мигове, в които се виждахме през последните дни, така и нямах възможност да му кажа какво мисля. Не ми оставаше друго, освен да изложам мислите си в писмен вид. Единственият начин да оцелеем като двойка, бе да се опитаме да контактуваме откровено помежду си.

Отпих от кафето и започнах да пиша. Първо изразих благодарността си за прекрасния уикенд и посочих колко много е означавал той за мен. Казах му, че според мен по време на това пътуване връзката ни е направила голяма крачка напред и поради това ми е още по-трудно да понеса случилото се през тази седмица...

— Ева, каква приятна изненада!

Обърнах се и видях доктор Теранс Лукас, който стоеше зад гърба ми, стиснал в ръка пластмасова чашка, подобна на тази, която стоеше пред мен. Беше облечен за работа — с панталони, вратовръзка и бяла престилка.

— Здравей — поздравих го предпазливо.

— Имаш ли нещо против да седна до теб? — попита той и застана до мен.

— Не, разбира се.

Наблюдавах го, докато се настаняваше до мен, и това ме накара да си припомня как изглежда. Косата му беше абсолютно бяла, без

никаква следа от сиво, но по красивото му лице нямаше нито една бръчка. Очите му имаха необичаен зелен оттенък, погледът му бе остър и интелигентен. Усмиваше се едновременно окуражително и чаровно. Предполагам, че доста се харесваше на пациентите си. И на техните майки.

— Сигурно има някаква специална причина — започна той, — да си тук доста преди времето за посетители.

— Съквартирантът ми е тук. — Не му съобщих нищо повече, но той очевидно се сети за какво става въпрос.

— Значи Гидиън Крос е дал пари където трябва и е уредил нещата — заяви той, поклати глава и отпи от кафето си. — Сега си му благодарна. Но имаш ли представа какво ще ти коства това?

Облегнах се на стола, обидена заради Гидиън. Не беше честно зад проявената от него щедрост да се търси някакъв скрит долен мотив.

— Защо вие двамата се ненавиждате толкова много?

Мекотата в погледа му изчезна мигновено.

— Той нарани мой много близък човек.

— Съпругата ти. Разказа ми — казах аз и видях, че думите ми го стреснаха. — Но това не е началото на историята, нали? Това е резултатът.

— Значи знаеш какво е направил и все още си с него? — попита Лукас и подпря лакти на масата. — И с теб постъпва точно по същия начин. Изглеждаш изтощена и потисната. Нали знаеш, че това е част от играта му? Той е експерт в това — в един момент да боготвори жената и да се държи така, сякаш не може да диша без нея, и след това изведнъж да не може дори да я погледне повече.

Последното изречение болезнено точно описваше настоящите ми взаимоотношения с Гидиън. Пулсът ми се ускори.

Погледът на Лукас се плъзна към гърлото ми, след това отново се спря върху лицето ми. Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка:

— Вече си преживяла това, за което говоря. Ще продължава да си играе с теб, докато поведението ти не започне да зависи изцяло от него. Тогава ще се отегчи от теб и ще те захвърли.

— Какво се е случило между вас? — попитах отново. Знаех, че ключът се крие в отговора на този въпрос.

— Гидиън Крос е нарцистичен социопат — продължи той, без да обърне внимание на въпроса ми. — Според мен е женомразец. Използва парите си, за да прелъсти жените, и после започва да ги презира, защото са били достатъчно повърхностни, за да бъдат привлечени от богатството му. За него сексът е начин за контрол и никога не можеш да си сигурна в какво настроение ще го завариш. Това е част от тръпката — когато винаги си готова за най-лошото, от облекчение изпадаш в еуфория, когато той се представи в най-добрата си светлина.

— Не го познаваш — отвърнах аз, отказвайки да захвапя въдицата. — Жена ти също.

— Нито пък ти. — Облегна се назад и отпи от кафето си. И той като мен се опитваше да изглежда напълно спокоен. — Никой не го познава. Той е цар на манипулациите и лъжите. Не го подценявай. Той е извратен, опасен човек, способен на всичко.

— Фактът, че отказваш да обясниш защо те мрази, ме кара да си мисля, че вината е в теб.

— Не си прави прибързани изводи. Има някои неща, които нямам правото да обсъждам.

— Това е твърде удобно обяснение.

— Не съм ти враг, Ева — въздъхна той, — а и Крос няма нужда някой друг да води битките му вместо него. Не си длъжна да ми вярваш. Честно казано, говоря с такава горчивина, че и аз самият нямаше да си вярвам, ако бях на твое място. Но ти си красива и интелигентна млада дама.

Напоследък не се бях държала като такава, но беше моя отговорност да поправа нещата. Или да си тръгна.

— Ако се отдръпнеш назад — продължи той — и погледнеш какво ти причинява, ако си зададеш въпроса как се чувстваш след началото на връзката ви и дали изпитваш удовлетворение от нея, ще можеш сама да стигнеш до някои заключения.

Нещо извъня и той извади телефона от джоба на престилката си.

— А, моят най-нов пациент току-що е дошъл на този свят. — Изправи се, погледна ме и постави ръка на рамото ми. — Може би ти ще си тази, която ще успее да избяга. Ще се радвам, ако е така.

Наблюдавах го как излезе от кафенето с бърза крачка, отпуснах се на стола в момента, в който се скри от погледа ми, вече бях напълно

изтощена и абсолютно объркана. Погледът ми се премести върху тъмния екран на таблета. Нямах сили да довърша писмото.

Взех нещата си и отидох да се приготвя, преди Ангъс да е дошъл.

* * *

— Яде ли ти се китайско?

Вдигнах поглед от проектите за кафето с вкус на боровинки и срещнах топлите кафяви очи на шефа. Сетих се, че е сряда — денят, в който обикновено обядваме със Стивън.

За миг се поколебах дали да не откажа и да хапна нещо на бюрото си, защото така щях да угодя на Гидиън. Но в същия момент осъзнах, че щях да го намразя, ако го направя заради него. Все още се опитвах да си изградя нов живот в Ню Йорк, което означаваше, че трябва да си създам приятели и да имам планове, които излизат извън връзката ми с него.

— Винаги съм готова да хапна нещо китайско — отвърнах аз.

Първото ми хапване с Марк и Стивън беше именно китайско, само че тук, в офиса. Една вечер с Марк бяхме останали да работим доста след края на работното време и Стивън беше дошъл да ни нахрани.

Излязохме към дванайсет и аз отказах да се чувствам виновна за нещо, което ми доставя такова голямо удоволствие. Стивън ни чакаше в ресторанта, седнал на една кръгла маса с въртяща се поставка в средата.

— Здравсти. — Посрещна ме с мечешка прегръдка и кавалерски издърпа стол за мен. Погледна ме внимателно, докато сядахме: — Изглеждаш изморена.

Сигурно видът ми наистина е бил ужасен, след като всички ми казваха едно и също нещо.

— Началото на седмицата не беше никак леко.

Келнерката дойде и Стивън поръча различни предястия на пара и същото, което бяхме яли в онази късна вечер — пилешко с фъстъци, зеленчуци и люти чушки, както и говеждо с броколи. Когато отново останахме сами, Стивън каза:

— Не знаех, че съквартирантът ти е гей. Не си спомням да си го споменавала.

— Всъщност е бисексуален — сетих се, че Стивън или някой негов познат може да е видял вестника, който Кари ми показва. — Мисля, че не е ставало въпрос за това.

— Как е той? — попита Марк, изглеждаше истински загрижен.

— По-добре. Може би още днес ще го преместят вкъщи.

Този въпрос ми тежеше още от сутринта, тъй като Гидиън не ми се бе обадил, за да ми каже със сигурност.

— Кажи ни, ако имаш нужда от помощ — предложи Стивън, в гласа му нямаше никаква следа от обичайния хумор. — Веднага ще ти помогнем.

— Благодаря ви. Не е било престъпление от омраза към гейовете — поясних. — Не знам откъде го измисли този репортер. Преди уважавах журналистите. Сега ми се струва, че много малко от тях си правят труда да проверяват фактите си предварително, а още по-малко се стараят да пишат обективно.

— Сигурно е трудно да живееш под светлините на прожекторите. — Стивън стисна ръката ми на масата. Беше весел, общителен човек, но зад забавната му външност се криеше солиден мъж с добро сърце. — Но пък трябва да го очакваш, след като си имаш вземане-даване с рок звезди и милиардери.

— Стивън! — скара му се Марк и се намръщи.

— Ох! — сбърчих нос аз. — Шона ти е казала.

— Разбира се, че ми каза — отвърна Стивън. — Това е най-малкото, което можеше да направи, след като не ме покани на концерта. Но не се безпокой, тя не е клюкарка. Няма да каже на никого.

Кимнах, изобщо не се притеснявах, Шона беше добър човек. Въпреки това се почувствах неудобно, че шефът ми знаеше, че съм се целувала с един човек, след като излизам с друг.

— Не че ще му стане нещо на Крос, ако сам опита вкуса на собственото си лекарство — измърмори Стивън.

Намръщих се смутено. След това улових изпълнения със съчувствие поглед на Марк. Разбрах, че гей вестникът не е единственият им източник на информация. Сигурно бяха видели и снимките на Гидиън с Корин. Изчервих се от унижение.

— Ще се погрижа да го опита — закахих се аз. — Дори ако трябва собственоръчно да му го натъпча в гърлото.

Стивън вдигна учудено вежди, след това се засмя и ме потупа по ръката.

— Само така, моето момиче.

* * *

Телефонът иззвъня в момента, в който се върнах на работното си място.

— Кабинетът на Марк Герити, Ева.

— Защо, по дяволите, ти е толкова трудно да изпълняваш заповеди? — попита Гидиън грубо.

Седнах, вперила поглед в колажа от снимки, които ми беше дал, на тях изглеждахме толкова близки и влюбени.

— Ева?

— Какво искаш от мен, Гидиън? — попитах тихо.

За миг настъпи мълчание, след това той въздъхна дълбоко.

— Кари ще бъде преместен в апартамента следобед под наблюдението на лекаря си и частна сестра. Ще го завариш вкъщи, когато се прибереш.

— Благодаря ти.

Отново настъпи мълчание, но той не затваряше. Накрая събрах смелост да попитам:

— Приключихме ли?

Въпросът имаше скрит подтекст. Не знам дали го усети и дали това изобщо го интересуваше.

— Ангъс ще те закара до вас.

Стиснах по-здраво слушалката.

— Довиждане, Гидиън.

Затворих и се върнах към работата си.

* * *

Проверих какво прави Кари веднага щом се прибрах вкъщи. Леглото му беше дръпнато настрани и изправено до стената, за да се отвори място за болничното легло, което можеше лесно да се повдига и сгъва според желанията на болния. Когато влязох, Кари спеше, сестрата седеше в нов люлеещ се стол и четеше електронна книга. Беше същата, която видях в болницата първата нощ — красавицата с екзотични черти, която не успяваше да откъсне очи от Гидиън.

Попитах се кога ли е говорил с нея. Дали го е направил той самият, или е помолил някого? И дали тя е приела работата заради парите, или заради Гидиън, а може би и заради двете?

Фактът, че бях прекалено уморена, за да се тревожа за това, говореше достатъчно за чувствата, които изпитвах в момента. Може би там някъде имаше хора, чиято любов е способна да преодолее всичко, моята обаче беше прекалено крехка. Необходимо беше непрекъснато да се подхранва, за да може да расте и процъфтява.

Останах дълго под горещия душ в банята, след това се вмъкнах в леглото. Сложих таблета в скута си и се опитах да довърша писмото до Гидиън. Искях да изразя мислите и тревогите си по зрял и убедителен начин. Искях да го напиша така, че да му е лесно да разбере защо реагирах по този начин на някои негови думи и постъпки, да може да погледне ситуацията от моя гледна точка.

Накрая се оказа, че нямам сили да го направя. Вместо това написах:

„Няма да продължавам с подробностите, защото, ако го направя, ще започна да те моля. И ако до този момент не ме познаваш достатъчно, за да разбереш, че така ме нараняваш, едно писмо няма да разреши проблемите ни.

Отчаяно се нуждая от теб. Нещастна съм без теб. Спомням си уикенда и часовете, прекарани заедно, и на света няма нещо, което не бих направила, за да си те върна такъв, какъвто беше тогава. Вместо това ти прекарваш времето си с *нея*, а аз вече четвърта нощ съм сама.

Дори след като знам, че си бил с нея, съм готова да падна на колене и да моля за трохички. Докосване. Целувка. Нежна дума. Ти ме направи толкова слаба.

Мразя се заради това. Мразя факта, че се нужда тя толкова много от теб. Мразя, че съм маниакално обсебена от теб.

Мразя, че те обичам.

Ева“

Прикачих го към имейл със заглавие „Мислите ми — нецензурирани“ и му го изпратих.

* * *

— *Не се плаши!*

Чух тези три думи и се събудих в абсолютен мрак. Матракът се огъна, когато Гидиън седна на леглото, наведе се над мен, сложил ръце от двете страни на тялото ми, превръщайки завивката между нас в пашкул — бариера, която позволяваше на съзнанието ми да се разбуди напълно, без да изпитва страх. Прекрасният, ясно доловим аромат на сапуна му, смесен с уханието на тялото му, ми действаше точно толкова успокоително, колкото и гласът му.

— *Ангелче!* — прошепна той и устните му се плъзнаха по моите.

Докоснах гърдите му с пръсти, усетих допира на голата му кожа. Той изстена и се повдигна, за да отметне завивката, но остана наведен така, че устните му да не се отделят от моите.

В следващия миг вече беше върху мен, голото му тяло пареше. Горещите му устни се плъзнаха по врата ми, ръцете му повдигнаха фланелката, за да достигнат до гърдите ми. Устните му обвиха зърното на гърдата ми и той започна силно да го смуче, с една ръка се подпираше на матрака, а с другата разтвори краката ми.

Обхвана ме с ръка, пръстите му се плъзнаха по сатененото бельо, което покриваше цепката ми. Езикът му започна бързо да се движи по зърното на гърдата ми, то се възбуди и напрегна, а зъбите му леко потънаха в чувствителната плът.

— Гидиън!

Сълзите се спускаха на поточета по слепоочията ми, вцепенението от предишните дни, което ме предпазваше като щит,

беше изчезнало, и сега бях напълно разголена пред него. Линеех без него, светът около мен беше загубил очарованието си, тялото ме болеше от липсата на близост с неговото. Да бъде отново с мен... да ме докосва... беше като дъжд след суша. Душата ми се разтвори пред него, разкри се широко, за да го поеме целия.

Толкова много го обичах.

Косата му погъделичка кожата ми, когато устните му се плъзнаха между гърдите ми, гръдния му кош се разшири от дълбоката глътка въздух, която пое, за да вдъхне мириса ми. Засмука силно връхчето на другата ми гърда. Усетих как удоволствието ме прониза и накара вагината ми да се стегне, докато пръстите му продължаваха да ме галят и възбуждат.

Устата му се плъзна надолу по тялото ми, оставяйки след себе си пътечка от целувки и леки ухапвания, широките му рамене се наместиха между краката ми и ги накараха да се разтворят още по-широко, докато усетих топлото му дихание върху овлажнения отвор на тялото си. Носът му допря мокрото бельо. Той пое дълбоко въздух и изстена.

— *Ева*. Умирам за теб.

Нетърпеливите пръсти на Гидиън отместиха встрани дъното на бикините и устните му се впиха в мен. Държеше ме отворена с палци, докато езикът му се движеше бързо върху пулсиращия ми клитор. Пълният мрак, в който се намирахме, изостряше всичките ми сетива. Той изви глава и вкара език в трептящите устни на вулвата ми, започна да ме чука ритмично, плиткото проникване на езика му ме възбуждаше още повече.

— О, господи!

Гърчех се от удоволствие, вагината ми се стегна, когато усети първите пристъпи на оргазма.

Свърших с мощен спазъм, кожата ми се покри с пот, гърдите ми запламтяха в опита да си поема въздух. Устните му се впиха между краката ми, смучеше ме, а езикът му проникваше в мен. Поглъщаше ме така настървено, че се чувствах напълно безпомощна. Плътта между краката ми беше подпухнала и чувствителна, толкова податлива на ненаситния му глад. След няколко минути отново достигнах до оргазъм, забила нокти в чаршафите.

Очите ми бяха отворени, заслепени от тъмнината, когато той с един жест свали бельото ми и се намести върху мен. Усетих огромното тяло на члена му да опира в цепката ми и в следващия миг той направи рязко движение напред и с животински стон проникна в мен. Извиках, стресната от агресивното му поведение и едновременно с това възбудена.

Гидиън се отдръпна назад и седна върху петите си, като постави бедрата ми върху своите. Хвана ме за дупето, повдигна ме и ме нагласи под ъгъла, под който ме искаше. Ханшът му се завъртя, направлявайки члена му в мен, той ме придърпа към себе си и аз ахнах от болка, когато ме изпълни докрай. Устните на вулвата ми обхващаха основата на пениса му, бяха се отворили, за да обгърнат огромното тяло. Бях го погълнала целия, до последния сантиметър, усещах, че съм изпълнена до самия предел, и преливах от щастие. Дни наред се чувствах толкова празна, че изпитвах болка.

Той изкрещя името ми и свърши. Горещата плътна като сметана сперма бликна нагоре по дължината на члена му, беше ме изпълнил до такава степен, че в мен нямаше място за нея. Тялото му конвулсивно се разтресе, разпръсквайки потта му върху мен. Обливаше ме и отвътре, и отвън.

— За теб, Ева — изстена той. — Всяка капка е за теб.

Отдръпна се рязко от мен, обърна ме по корем и повдигна бедрата ми. Хванах се за таблата на леглото и притиснах мокрото си лице във възглавницата. Очаквах да усетя как прониква в мен и потреперих, когато почувствах дъха му върху дупето си. Дръпнах се рязко, когато започна да лиже процепа между двете ми бузи. Прокара по него върха на езика си и започна да стимулира пулсиращия отвор на ануса.

Издадох някакъв неразбираем звук. „Не правя анален секс, Ева.“

Стегнатият мускул на ануса ми потръпна при спомена за тези думи, неволно реагирайки на нежния допир на езика му. В леглото бяхме само двамата. Нищо не можеше да ни докосне, когато се докосвахме един друг.

Гидиън стисна двете страни на дупето ми и ме върна към настоящия момент. Бях изцяло отворена и разкрита пред него, страстните му целувки достигаха навсякъде.

— О! — напрегнах се цялата.

Езикът му беше в мен и се движеше напред-назад. Усещането накара цялото ми тяло да се разтресе, пръстите на краката ми конвулсивно се свиха, а дъхът ми рязко се накъса, докато той ме обладаваше без всякакъв срам и задръжки.

— О, господи!

Надигнах се към устата му и изцяло се предадох във властта му. Привличането между нас беше брутално и животинско, почти непоносимо. Желанието му ме изгаряше, кожата ми трескаво пламтеше, гърдите ми се раздираха от ридания, които не можех да спра.

Той протегна ръка под мен, притисна върха на пръстите си до болезнения ми клитор и започна да го масажира. Езикът му ме подлудяваше. Оргазмът, който се зараждаше в мен, се засилваше от мисълта, че за него в тялото ми вече няма никакви прегради. Можеше да прави всичко, което пожелае — можеше да го притежава, да го използва, да му доставя удоволствие. Зарових глава във възглавницата, извиках и свърших, екстазът беше толкова разтърсващ, че краката ми поддадоха и безсилно се отпуснах на матрака.

Гидиън се плъзна по гърба ми, разтвори краката ми с коляно и ме покри с потното си тяло. Вкара члена си в мен, сграбчи ръцете ми в своите и ги притисна до леглото. Започна да се движи ритмично напред-назад в мен, плъзгайки се в собствените си сокове, които ме изпълваха.

— Отчаяно се нуждая от теб — каза той с дрезгав глас. — Нещастен съм без теб.

Подразних се:

— Не ми се подигравай.

— Аз също ужасно много се нуждая от теб. — Той зарови устни в косата ми и продължи бавно да ме чука. — Аз също съм обсебен от теб. Защо не ми вярваш?

Стиснах очи, а горещите сълзи се затъркаляха по бузите ми.

— Не те разбирам. Караш ме да се раздирам от мъка.

Той извърна глава и зъбите му се впиха в рамото ми. От гърдите му се изтръгна измъчен стон и усетих как свършва, членът му пулсираше, докато ме изпълваше с гореща сперма. Отвори уста и ме пусна. Дишаше тежко, бедрата му продължаваха да се движат.

— Писмото ти ме прониза.

— Отказваш да говориш с мен... не искаш да ме изслушаш...

— Не мога — изпъшка той и ме притисна още по-силно в ръцете си, бях изцяло във властта му. — Просто... Трябва да е така.

— Не мога да живея по този начин, Гидиън.

— Мен също ме боли, Ева. Убива ме. Не го ли виждаш?

— Не. — Разплаках се, сълзите ми неумолимо попиваха във възглавницата.

— Тогава престани да разсъждаваш и *го почувствай*. Почувствай мен.

Цялата нощ мина като в мъгла. Наказвах Гидиън с ненаситните си ръце и зъби, ноктите ми се забиваха в потните му мускули, докато той не започна да хрипти от болка и удоволствие.

Желаеше ме безумно и ненаситно, страстта му бе пропита с отчаяние, което ме плашеше, защото издаваше безнадеждност. Приличаше на сбогуване.

— Нуждая се от любовта ти — шепнеше той в кожата ми. — Нуждая се от теб.

Докосваше ме навсякъде. Непрекъснато беше в мен, с члена си, с пръстите си, с езика си. Зърната ми горяха, разранени от смученето. Вагината ми пулсираше, наранена от мощните му тласъци. Кожата ми бе протрита от наболата му брада. Устата ме болеше от смученето на огромния му пенис. Последният ми спомен беше как лежи върху мен, обвил ръце през кръста ми, проникнал в мен отзад. И двамата бяхме разранени и изтощени, но не можехме да се спрем.

— Не си отивай — помолих, след като се бях заклела, че аз самата ще остана.

На сутринта, когато будилникът ме събуди, от него нямаше и следа.

В четвъртък сутринта се отбих в стаята на Кари, преди да тръгна на работа. Открехнах вратата и надникнах вътре. Видях, че спи, и понечих да си тръгна.

— Здравсти — прошепна той и премигна.

— Здравсти — отвърнах аз и влязох. — Как си?

— Радвам се, че съм вкъщи — каза той и потърка очи. — Наред ли е всичко?

— Да... Исках само да видя как си, преди да отида на работа. Ще се върна към осем. На връщане ще взема нещо за вечеря, така че очаквам към седем да ми пишеш какво ти се яде... — Думите ми бяха прекъснати от прозявка.

— Какви витамини взема Крос?

— Моля?

— И аз съм непрекъснато възбуден, но не бих могъл да изкарам цяла нощ без прекъсване като него. Непрекъснато си мислех: „Е, това вече е за последно“. И той пак започваше отначало.

Изчервих се и неспокойно запристъпвах от крак на крак.

Кари избухна в смях.

— Тук е тъмно, но знам, че си се изчервила.

— Трябваше да си сложиш слушалките — възроптах.

— Не се притеснявай. Беше хубаво да разбера, че чарковете ми все още работят. Моят човек не е надигал глава от вечерта преди нападението.

— Ух... Гадост, Кари! — възкликнах и тръгнах да излизам от стаята. — Баща ми пристига довечера. Всъщност утре. Самолетът му каца в пет.

— Ще отидеш ли да го посрещнеш?

— Разбира се.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Няма да издържиш, ако продължаваш с това темпо. Цяла седмица не успя да се напиш.

— Ще си наваксам. Хайде, чао.

— Хей — викна той подире ми. — Тази нощ означава ли, че между вас с Крос всичко е наред?

Облегнах се на рамката на вратата и въздъхнах.

— Има някакъв проблем, но той отказва да го сподели. Написах му писмо, в което излях цялата си несигурност и тревога.

— *Никога* не изразявай подобни неща в писмен вид, бебчо.

— Да, знам... единственият резултат беше, че дойде тук, чука ме до смърт, но не ми даде никаква идея какво всъщност става. Твърди, че трябва да е така. Дори не знам какво означава това. — Кари кимна. — Държиш се така, сякаш го разбираш — предположих аз.

— Мисля, че разбирам частта, свързана със секса.

Студена тръпка премина по гърба ми.

— Искаш да кажеш, че го е направил като за последно?

— Възможно е — отвърна той тихо.

Затворих очи, опитах се да осмисля твърдението му. След това се изправих.

— Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя по-късно.

* * *

Най-лошото на кошмарите е, че никога не можеш да се подготвиш за тях. Те се промъкват и те нападат, когато си най-уязвим, заливат те с хаос и разруха, когато си напълно беззащитен. И това невинаги се случва по време на сън.

Седях като в мъгла и агонизирах, докато Марк и господин Уотърс разясняваха детайлите около рекламите на водка „Кингсман“. Болезнено усещах присъствието на Гидиън, който седеше начело на масата, облечен в черен костюм, бяла риза и бяла вратовръзка.

Съзнателно ме игнорираше. Съвсем очевидно отказваше да ми обърне каквото и да е внимание още от момента, в който влязохме в заседателната зала на „Крос индъстрис“, като изключим беглото ръкостискане, когато господин Уотърс ме представи. Моментното докосване до ръката му премина като ток през мен, тялото ми веднага разпозна неговото, усети, че то му бе доставяло удоволствие през цялата изминала нощ. Гидиън сякаш изобщо не регистрира контакта,

погледът му се спря някъде над главата ми и той просто каза небрежно: „Госпожице Трамел“.

Държанието му нямаше нищо общо с онова от предишното ми посещение в тази зала. Тогава той не можеше да откъсне поглед от мен. Тогава съвсем очевидно и нахално бе съсредоточил цялото си внимание върху мен, а когато излязох от стаята, ми беше заявил, че иска да ме чука и няма да се спре пред нищо, за да го направи.

Този път се изправи рязко, когато срещата свърши, ръкува се с Марк и с господин Уотърс и излезе от стаята, като ми хвърли бегъл и неразгадаем поглед. Двете му директорки, и двете привлекателни брюнетки, бързо го последваха.

Марк ме погледна въпросително от другия край на масата. Аз само поклатих глава.

Върнах се обратно на бюрото си. Трудих се усилено до края на работния ден. По време на обедната почивка останах на бюрото си и се опитах да съставя програма за посещението на баща си. Спрях се на три неща — Емпайър стейт билдинг, Статуята на свободата и бродуейско представление. Щяхме да отидем до Статуята на свободата само ако той наистина имаше желание да го направим. Помислих си, че в противен случай можем да пропуснем корабчето и да я погледнем от брега. Баща ми нямаше да остане дълго в града, затова не исках да претрупвам престоя му с непрекъснато тичане насам-натам.

Използвах последната си почивка за деня, за да позвъня в офиса на Гидиън.

— Здравсти, Скот — поздравих секретаря му. — Възможно ли е да говоря с шефа ти съвсем за кратко?

— Изчакай за момент да проверя.

Вече бях готова да чуя отказ, но след няколко минути ме свързаха.

— Какво има, Ева?

Замълчах за миг, наслаждавайки се на гласа му.

— Извинявай, че те безпокоя. Въпросът ми вероятно е много глупав, като имам предвид случващото се, но... ще дойдеш ли утре на вечеря, за да се запознаеш с баща ми?

— Да, ще бъда там — отвърна той рязко.

— Ще доведеш ли и Айрланд? — Изненадах се, че гласът ми не потрепери от огромното облекчение, което изпитах.

Настъпи мълчание, последвано от кратко:

— Да.

— Добре.

— Днес имам късна среща, затова ще се срещнем направо при доктор Питърсън. Ангъс ще те закара. аз ще взема такси.

— Добре.

Отпуснах се на стола, а вътре в мен проблесна искрица надежда. Фактът, че искаше да продължим терапията и да се срещне с баща ми, беше добър признак. Двамата с Гидиън бяхме затънали в проблеми. Но той все още не се беше отказал.

— Ще се видим там.

* * *

В шест без петнайсет Ангъс ме остави пред кабинета. Влязох вътре и видях доктор Питърсън, който ми махна през отворената врата на кабинета си, изправи се от бюрото и ми подаде ръка.

— Как си, Ева?

— Била съм и по-добре.

Погледът му се спря върху лицето ми.

— Изглеждаш изморена.

— Всички така казват — отвърнах сухо.

— Къде е Гидиън? — попита той и погледна през рамото ми.

— Днес има някаква късна среща, затова ще дойде по-късно.

— Добре — каза доктор Питърсън и ме покани с жест да седна на дивана. — Това е чудесна възможност да поговорим само двамата. Има ли нещо по-специално, което би искала да обсъдим, преди да дойде той?

Настаних се на дивана и си излях душата, разказах на доктор Питърсън за прекрасното пътешествие до самотната къща в Северна Каролина и за неочаквания обрат, който настъпи от началото на седмицата.

— Нищо не разбирам. Имам усещането, че е в беда, но не мога да го накарам да сподели нищо. Напълно се е отчуждил от мен в емоционално отношение. Честно казано, имам чувството, че непрекъснато ме подхвърля насам-натам. Освен това се тревожа, че

промяната в поведението му може да се дължи на Корин. Всеки път, щом се изправим пред някоя трудност, се оказва, че тя е причината. — Погледнах пръстите си, които бяха вплетени един в друг. Това ми напомни за навика на майка ми да стиска и усуква кърпичка в ръцете си, затова си наложих да се отпусна. — Започвам да си мисля, че тя го държи по някакъв начин и той не може да се откъсне от нея, независимо какви чувства изпитва към мен.

Доктор Питърсън вдигна поглед от записките, които си водеше, и ме изгледа внимателно.

— Спомена ли ти, че няма да може да дойде на сеанса във вторник?

— Не — отвърнах аз, новината ме шокира. — Нищо не е казвал.

— И мен не ме предупреди. Не бих казал, че това е типично поведение за него. Какво мислиш? — Поклатих глава. Доктор Питърсън скръсти ръце в скута си: — Ще има моменти, в които някой от вас, а може би и двамата, ще прави крачка назад. Това може да се очаква, като се има предвид естеството на връзката ви, вие се опитвате не само да се изградите като двойка, но и като индивиди, които да оформят тази двойка.

— Въпреки всичко не мога да се справя с това. — Поех дълбоко въздух. — Не мога повече да понасям това лашкане напред-назад. Направо ме побърква. Писмото, което му изпратих... беше ужасно. Съвсем искрено, но ужасно. Преживяхме някои наистина незабравими моменти заедно. Каза ми неща... — Трябваше да спра за минута, а когато продължих, гласът ми беше дрезгав: — Някои от нещата, които ми каза, бяха прекрасни. Не искам да загубя тези спомени, да ги оставя да изчезнат сред останалите отворителни неща. Непрекъснато се питам дали не трябва да прекратя връзката ни, докато още не съм затънала окончателно, но продължавам напред, защото му обещах, обещах и на себе си, че повече няма да бягам. Че ще се заинатя и ще се боря за нас двамата.

— Това ли се опитваш да постигнеш в момента?

— Да. Това е. И никак не е лесно. Защото някои от нещата, които прави... Реагирам по начин, който се бях научила да избягвам, за да запазя здравия си разум. В даден момент човек просто трябва да си каже, че е направил каквото е могъл, но просто не се е получило. Не е ли така?

Доктор Питърсън наклони глава на една страна.

— И какво ще стане, ако не се получи?

— Мен ли питате?

— Да. Какъв е най-лошият възможен сценарий?

— Ами... — Сложих длани на бедрата си и разтворих пръсти. —

Той ще продължава да се отдалечава от мен, което ще ме накара да се вкопчвам още по-силно в него, докато загубя всякакво самоуважение. В крайна сметка той ще се върне обратно към предишния си живот, а аз ще се върна пак към терапията и отново ще се опитвам да въвеждам някакъв ред в главата си.

Той продължаваше да ме гледа и нещо в търпеливото му внимание ме подтикваше да продължавам да говоря.

— Страхувам се, че няма да ме пусне да си отида навреме, а аз няма да съм в състояние да си тръгна сама. Страхувам се, че ще продължа да се държа за потъващия кораб и той ще ме повлече към дъното. Просто ми се иска да вярвам, че той ще сложи край на всичко, ако се стигне дотам.

— Смяташ ли, че това неизбежно ще се случи?

— Не знам. Може би. — Откъснах поглед от часовника на стената. — Като се има предвид, че е почти седем и той върза тенекия и на двама ни, възможността изглежда твърде вероятна.

* * *

Може би беше ненормално от моя страна, но *не* бях никак изненадана, когато в пет часа сутринта видях бентлито да ме чака пред входа на блока. Не познавах шофьора, който се появи от колата в момента, в който излязох от входа. Беше доста по-млад от Ангъс, по моя преценка някъде около тридесетгодишен. Приличаше на латиноамериканец — с черна коса, тъмни очи и кожа с цвят на карамел.

— Благодаря — казах аз, когато той заобиколи колата, за да ми отвори вратата, — но ще взема такси.

Като чу това, нощният портиер на сградата излезе на улицата, за да ми спре такси.

— Господин Крос ми каза, че трябва да ви закарам до Ла Гуардия — обясни шофьорът.

— Съобщете на господин Крос, че няма да се нуждая от транспортните му услуги нито сега, нито в бъдеще — заявих аз и тръгнах към таксито, което портиерът ми беше спрял. — В следващия момент спрях и се обърнах. — Освен това му кажете да върви на майната си.

Качих се в таксито и се отпуснах назад, когато то потегли.

* * *

Трябва да призная, че не съм безпристрастна, когато твърдя, че баща ми винаги се отличава от тълпата, но това си е живата истина.

В мига, в който излезе от зоната за пристигащи, Виктор Рейъс веднага привлече погледите на околните. Със своите над метър и осемдесет и чудесна физическа форма той леко се извисяваше над околните и излъчваше онзи невидим авторитет, така типичен за хората на реда. Погледът му внимателно обходи пространството наоколо, държеше се като истински полицаи, макар в момента да не беше на служба. Беше облечен в дънки и черна риза, на рамото му бе праметнат спортен сак. Имаше тъмна чуплива коса, очите му бяха неспокойни и сиви, също като моите. Излъчваше онзи мрачен и опасен сексапил, типичен за „лошите момчета“, и аз неволно се опитах да си го представя до крехката и високомерна красота на майка ми. Никога не ги бях виждала заедно, дори на снимка, а много ми се искаше. Поне веднъж.

— Татко! — извиках аз и размахвах ръка.

Лицето му светна, когато ме видя, по устните му се разля широка усмивка.

— Ето го моето момиче! — Обгърна ме в прегръдка, която буквално отлепи краката ми от пода. — Ужасно много ми липсваше.

Разплаках се. Не можах да се въздържа. Да го видя отново след толкова време беше последната капка в и без това препълнената чаша на емоциите ми.

— Хей! — възкликна той и ме залюля. — Какви са тези сълзи?

Обвих ръце по-плътно около врата му, бях толкова благодарна, че е до мен, знаех, че всички неприятности ще отстъпят на заден план, щом той е тук.

— И ти ми липсваше ужасно много — казах аз, подсмърчайки.

Взехме такси до апартамента. По време на пътуването баща ми зададе същите въпроси за нападението срещу Кари, които детективите бяха поставили на Кари в болницата. Когато спряхме пред сградата, се опитах да задържа вниманието му върху разговора, но не се получи.

Орловият поглед на баща ми веднага се насочи към модернистичния стъклен навес, прикрепен към тухлената фасада. Огледа изпитателно портиера Пол, който ни отвори вратата и докосна за поздрав ръба на фуражката си. След това внимателно прецени момичето на рецепцията и леко се заклати на пети, докато чакахме асансьора.

Не каза нищо, запазвайки лицето си безизразно през цялото време, но аз знаех, че преценява какъв е наемът на подобен апартамент в Ню Йорк. Когато влязохме вътре, набързо огледа просторното помещение. През огромните прозорци се разкриваше впечатляваща гледка към града, а плазмата на стената беше само един от многобройните ултрамодерни уреди в къщата.

Баща ми много добре знаеше, че не бих могла да издържам сама подобно жилище. Знаеше, че съпругът на майка ми осигурява средства, каквито той самият никога не би могъл да си позволи. Попитах се дали не си мисли и за майка ми, и за факта, че онова, от което тя се нуждаеше, също беше сред нещата, които той никога не би могъл да си позволи.

— Мерките за сигурност тук са наистина сериозни — казах аз, опитвайки се да му обясня. — Невъзможно е да минеш покрай рецепцията, ако името ти не е в специален списък или ако някой от живеещите тук не гарантира за теб.

Баща ми въздъхна дълбоко.

— Това е добре.

— Ами да. Не мисля, че иначе мама би могла да спи през нощта. — Тези думи като че ли го поуспокоиха. — Ела да ти покажа стаята ти.

Поведох го по коридора към стаята за гости. Тя имаше собствена баня и минибар с хладилник. Видях го, че мислено отбелязва всичко това, преди да хвърли сака си на двойното легло.

— Уморен ли си? — попитах.

Той ме погледна.

— Знам, че ти си уморена. А днес ще трябва да ходиш и на работа, нали така? Защо не дремнем малко, преди да тръгнеш?

Опитах се да потисна прозявката си и кимнах, знаех, че щеше да ми се отрази добре да поспя още малко.

— Звучи добре.

— Събуди ме, когато станеш — каза той и раздвижи рамене. — Ще направя кафе, докато ти се приготвяш.

— Чудесно. — Гласът ми беше дрезгав, защото се опитвах да заглуша сълзите си. Почти всяка сутрин, когато бяхме заедно, Гидиън ми приготвяше кафе, защото ставаше преди мен. Липсваше ми този малък ритуал, който споделяхме.

Трябваше някак да се науча да живея без него.

Повдигнах се на пръсти и целунах баща си по бузата.

— Толкова се радвам, че си тук, татко.

Той ме прегърна, а аз затворих очи и се притиснах до него.

* * *

Излязох от малкия магазин с продуктите за вечеря в ръце и се намръщих, когато видях Ангъс да се мотае на тротоара. Сутринта бях отказала да се кача в колата, а също и преди малко, когато си тръгнах от „Кросфайър“, но той продължаваше да ме следва навсякъде. Беше направо нелепо. Не можех да не се питам дали въпреки че очевидно Гидиън вече не ме искаше като гадже, невротичната му пристрастеност към тялото ми означава, че няма да позволи на никой друг да се възползва от него, и по-специално на Брет.

Докато вървах към къщи, започнах да се забавлявам с мисълта какво ще стане, ако вместо Гидиън бях поканила Брет на вечерята. Представих си как Ангъс ще се обади по телефона на Гидиън, за да му съобщи, че Брет приближава дома ми. Разбира се, това беше просто фантазия, изпълнена с желание за отмъщение — никога не бих подвела Брет по този начин, а той, така или иначе, беше във Флорида — но самата мисъл ми подежда добре. Започнах да крача по-леко и когато

влязох в апартамента, за първи път от няколко дни бях в наистина добро настроение.

Оставих продуктите в кухнята и отидох да потърся баща си. Заварих го в стаята на Кари да играят видеоигри. Кари играеше с една ръка, тъй като другата беше гипсирана.

— Да! — извика баща ми. — Победен!

— Как не те е срам — възкликна Кари — да се възползваш от един инвалид!

— Не виждаш ли, че умирам от срам!

Кари погледна към вратата, където бях застанала, и ми намигна. В този момент го обичах толкова много, че не можех да се въздържа, отидох до него и го целунах по посиненото чело.

— Благодаря ти — прошепнах.

— Отблагодари ми се, като приготвиш вечеря. Умирам от глад.

Изправих се.

— Взех всичко необходимо, за да направя енчилада^[1].

Баща ми ме погледна и се усмихна, знаеше, че ще имам нужда от помощта му.

— Ще започваме ли?

— Когато си готов — казах му аз. — Ще взема един бърз душ.

След четиридесет и пет минути двамата с баща ми стояхме в кухнята и навивахме сирене и парченца пиле на грил от магазина — малък трик, за да спестя време, в покритите с мас бели царевични тортили. Дискът на аудиосистемата в хола се смени и прочувственият глас на Ван Морисън се разнесе от съраунд колоните.

— О, да! — възкликна баща ми, хвана ме за ръката и ме дръпна встрани от плота. — Хъм-дъ-ръм! Хъм-дъ-ръм! — започна да тананика с прекрасния си баритон и ме завъртя.

Разсмях се очарована.

Той постави обратната страна на дланта си на гърба ми, за да ме предпази от мазните си пръсти, и ме завъртя в импровизиран танц из кухнята. И двамата пеехме песента през смях. Бяхме по средата на втората обиколка, когато забелязах двамата до барплота.

Усмивката ми изчезна, спънах се и баща ми беше принуден да ме задържи, за да не падна.

— Внимавай с двата леви крака! — пошегува се той, вперил поглед в мен.

— Ева танцува чудесно — намеси се Гидиън, лицето му отново бе покрито с непроницаемата маска, която ненавиждах.

Баща ми се обърна, усмивката изчезна и от неговото лице.

Гидиън заобиколи бара и влезе в кухнята. Беше облечен в джинси и фланелка на янките, подходящ избор за неангажираща вечеря с приятели, а и даваше добър повод за начало на разговор, особено като се има предвид, че баща ми е страхотен фен на „Сан Диего падрес“.

— Не знаех обаче, че освен танцьорка е и прекрасна певица. Гидиън Крос — представи се той и протегна ръка.

— Виктор Рейъс — отвърна баща ми и размаха мазните си ръце. — Малко съм мръсен.

— Няма проблем.

Баща ми сви рамене, стисна ръката му и го огледа внимателно.

Хвърлих им една кърпа, за да се избършат, и отидох при Айрланд, която сияеше от щастие. Сините ѝ очи светеха, бузите ѝ бяха зачервени от удоволствие.

— Толкова съм щастлива, че успя да дойдеш — казах аз и леко я прегърнах. — Изглеждаш страхотно.

— Ти също.

Това не беше съвсем вярно, но оцених комплимента ѝ. Не бях правила нищо с лицето и косата си, след като излязох от душа, защото знаех, че баща ми не се вълнува от подобни неща, а изобщо не очаквах Гидиън да се появи. Все пак последния път, когато се чух с него, ми каза, че ще се срещнем в кабинета на доктор Питърсън.

Айрланд погледна към плота, където бях стоварила всичко.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита.

— Разбира се. Само не започвай да пресмяташ калориите, главата ти ще експлодира.

Запознах я с баща ми, който се държа с нея много по-любезно, отколкото се бе държал с Гидиън, и след това я заведох до умивалника да се измие.

Набързо я накарах да ми помогне да завием последните енчилади, докато баща ми прибираще в хладилника вече охладеното мексиканско вино, което Гидиън беше донесъл. Дори не си направих труда да се запитам откъде знае, че ще сервирам мексиканска храна за вечеря. Чудех се само защо е вложил време и усилия да проучва, след

като беше съвсем ясно, че има да прави други неща, като например да не спазва уговорките ни.

Баща ми отиде в стаята си да се измие. Гидиън застана зад гърба ми и ме прегърна през кръста, леко допирайки устни до слепоочието ми.

— Ева.

Напрегнах се, за да възпра неустоимото желание да се отпусна върху него.

— Недей — прошепнах аз, — предпочитам да не се преструваме.

Той въздъхна така дълбоко, че дъхът му разроши косата ми. За момент пръстите му притиснаха силно бедрата ми. Усетих как телефонът му започна да вибрира, той ме пусна и се отдръпна, за да погледне екрана.

— Извинявай — каза рязко и излезе от кухнята, преди да вдигне.

Айрланд пристъпи към мен и прошепна:

— Благодаря ти. Знам, че ти си го накарала да ме вземе.

Успях някак да ѝ се усмихна.

— Никой не може да накара Гидиън да направи нещо, което не иска.

— Ти можеш — отвърна тя и тръсна глава, отмятайки лъскавата си, дълга до кръста черна коса. — Не видях как те гледаше, докато танцувахте с баща ти. Очите му блестяха. Помислих, че ще се разплаче. А докато се качвахме в асансьора, беше страшно нервен, макар че се опитваше да го прикрие.

Вперих поглед в консервата със сос, която държах в ръцете си, и усетих още едно парче от разбитото ми сърце да се откъсва.

— Сърдита си му, нали? — попита Айрланд.

Изкашлях се:

— За някои хора е по-добре да бъдат просто приятели.

— Но ти каза, че го обичаш.

— Това невинаги е достатъчно.

Обърнах се, за да взема отварачката за консерви, и видях, че Гидиън е застанал в другия край на кухнята, вперил поглед в мен. Замръзнах.

Един мускул на брадичката му конвулсивно се стегна, преди да отвори уста и да попита дрезгаво:

— Искаш ли бира?

Кимнах. Можех да пийна и нещо по-силно. Даже повече от едно.

— Искаш ли чаша?

— Не.

— Жадна ли си? — обърна се той към Айрланд. — Има безалкохолно, вода, мляко.

— А какво ще кажеш за една от тези бири? — изстреля тя с очарователна усмивка.

— Опитай пак — отговори той сухо.

Наблюдавах Айрланд и виждах как цялата потръпва от щастие, когато Гидиън ѝ обръща внимание. Не можех да повярвам, че той не забелязва колко го обича. Може би в момента любовта ѝ се основаваше на някакви повърхностни неща, но съществуваше, и щеше да се развие с мъничко окуражаване. Надявах се, че ще се постарее в това отношение.

Пръстите ни се докоснаха, когато Гидиън ми подаде бутилката. Той задържа ръката си за миг и ме погледна в очите. Знаех, че мисли за онази нощ.

Струваше ми се, че е било сън, че всъщност никога не е идвал при мен. Почти бях готова да повярвам, че всичко е плод на отчаяна халюцинация, че съм била толкова зажадняла за допира и любовта му, че съм имала нужда от някакъв отдушник за безумния си копнеж и желание. Ако все още не усещах болезненото изтръпване дълбоко в себе си, нямаше да мога да различа случилото се в действителност от напразните надежди.

Дръпнах бирата от ръката на Гидиън и се извърнах встрани. Не исках да казвам, че всичко между нас е приключило, но вече беше ясно, че имаме нужда да си починем един от друг. Гидиън трябваше да си даде ясна сметка какво прави, какво търси и дали аз имам някакво важно място в живота му. Защото това непрекъснато люшкане нагоре-надолу щеше да ме съсипе, а не можех да го допусна. Бях твърдо решена да не го позволя.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита той.

— Ще помогнеш ли на Кари да се премести? В стаята му има инвалидна количка.

— Добре.

Излезе от кухнята и аз отново можех да дишам спокойно.

— Какво се е случило с Кари? — Айрланд се приближи с бърза стъпка към мен.

— Ще ти разкажа, докато подреждаме масата.

* * *

Изненадах се, че изобщо бях в състояние да се храня. Вероятно вниманието ми беше съсредоточено върху безмълвното противопоставяне между баща ми и Гидиън и затова не осъзнавах, че слагам храна в устата си. В единия край на масата Кари омайваше Айрланд и предизвикваше звънки изблици на смях, които ме караха да се усмихвам. В другия край на масата, на челното място, беше седнал баща ми, от лявата му страна беше Гидиън, а от дясната — аз.

Двамата разговаряха. Както очаквах, първата тема беше бейзбол, след това преминаха на голф. На външен вид и двамата изглеждаха съвършено спокойни и отпуснати, но въздухът около тях беше като наелектризиран. Забелязах, че Гидиън е свалил скъпия си часовник. Беше се постарал да изглежда колкото е възможно „по-нормален“.

Но каквото и да правеше с външността си, нищо не променяше това, което Гидиън беше отвътре. Беше невъзможно да скрие истинската си същност, тази на властен мъжкар, на крупен бизнесмен, на част от елита. Тя прозираше във всеки негов жест, във всяка дума, във всеки поглед.

В момента двамата с баща ми водеха битка, за да установят кой е алфа-мъжкарят, и подозирах, че залогът съм аз. Като че ли някой друг, освен мен, можеше да контролира живота ми.

Въпреки това много добре разбирах баща си. Той беше получил правото наистина да ми бъде родител едва през последните четири години и нямаше да се откаже лесно от него. От друга страна, Гидиън се опитваше да се добере до позиция, която вече не бях сигурна, че искам да му дам.

И все пак носеше пръстена, който му бях подарила. Опитвах се да не влагам прекалено голямо значение в това, но исках да се надявам. Исках да вярвам.

Бяхме приключили с основното ястие и точно ставах, за да разчистя масата и да сервирам десерта, когато ми позвъниха от

рецепцията. Вдигнах домофона.

— Ева, детективите Грейвс и Мична от нюйоркската полиция са тук — каза момичето.

Погледнах към Кари, попитах се дали детективите не са открили кой го е нападнал. Казах на момичето да ги пусне и бързо се върнах на масата.

Кари ме погледна, любопитно вдигнал вежди.

— Детективите са — обясних аз. — Сигурно имат някакви новини.

Баща ми веднага наостри уши.

— Аз ще им отворя.

Айрланд ми помогна да разчистим масата. Едва бяхме сложили чашите в мивката, когато звънецът иззвъня. Избърсах ръце и отидох в коридора.

Детективите, които влязоха, не бяха тези, които очаквах, просто защото не бяха същите, които в понеделник разпитваха Кари.

Гидиън се появи в коридора, прибирайки телефона в джоба си.

Запитах се кой ли му звъни цяла вечер.

— Ева Трамел — каза жената и пристъпи крачка навътре.

Беше слаба, със сурово лице и остър интелигентен поглед в сините очи, които бяха най-красивото нещо у нея. Косата ѝ беше кестенява, леко къдрава, по лицето ѝ нямаше никакъв грим. Беше обута с черни обувки без ток, носеше панталони, памучна блуза и леко яке, което не скриваше нито значката, нито пистолета ѝ, закачен за колана.

— Аз съм детектив Шели Грейвс от полицейското управление на Ню Йорк. Това е партньорът ми, детектив Ричард Мична. Извинявайте, че ви безпокоим в петък вечерта.

Мична беше по-възрастен, по-висок и доста едър. Косата му беше започнала да посивява по слепоочията и да оредява по темето, но пък привличаше вниманието със силното си лице и тъмните очи, които внимателно огледаха стаята, докато Грейвс се бе съсредоточила върху мен.

— Добър вечер — поздравих.

Баща ми затвори вратата и нещо в поведението му веднага привлече вниманието на Мична.

— Колеги ли сме?

— Да, работя в Калифорния — потвърди той. — Тук съм на гости на дъщеря ми Ева. За какво става въпрос?

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса, госпожице Трамел — заяви Грейвс и после се обърна към Гидиън: — На вас също, господин Крос.

— Има ли нещо общо с нападението над Кари? — попитах аз.

Тя погледна Гидиън.

— Може ли да седнем?

Всички се преместихме в хола, но само ние двете с Айрланд седнахме. Другите останаха прави, а баща ми докара Кари в инвалидната количка.

— Много хубав апартамент имате — отбеляза Мична.

— Благодаря — отвърнах аз, погледнах към Кари, недоумявайки какво, по дяволите, се случва.

— Колко време ще останете в града? — обърна се детективът към баща ми.

— Само за уикенда.

— Често ли ходите в Калифорния, за да се видите с баща си? — попита ме Грейвс и ми се усмихна.

— Преместих се тук само преди два месеца.

— Веднъж като дете ме водиха в Дисниленд — продължи тя. — Това, разбира се, беше много отдавна, но все се каня да отида пак там.

Намръщих се, не разбирах защо водим този любезен разговор.

— Ще ви зададем само няколко въпроса — започна Мична и извади бележник от вътрешния джоб на якето си. — Не искаме да ви задържаме повече от необходимото.

Грейвс кимна, без да отделя поглед от мен.

— Бихте ли ни казали дали познавате мъж на име Нейтън Баркър, госпожице Трамел?

Стаята се завъртя пред очите ми. Кари изруга, изправи се с мъка и направи няколко крачки, за да седне до мен. Стисна ръката ми в своята.

— Госпожице Трамел?

Грейвс седна в другия край на дивана.

— Той е син на бившия съпруг на майка й — отвърна рязко Кари. — За какво става въпрос?

— Кога за последен път сте виждали Баркър? — попита Мична.

„В съдебната зала...“ Опитвах се да преглътна, но устата ми беше твърде суха, като посипана с пясък.

— Преди осем години — отвърнах с дрезгав глас.

— Знаехте ли, че е в Ню Йорк?

„О, Господи!“ Силно разтърсих глава.

— Какъв е смисълът на всичко това? — попита баща ми.

Погледнах безпомощно първо към Кари, после към Гидиън. Баща ми не знаеше нищо за Нейтън. Не исках да разбира сега. Кари стисна ръката ми. Гидиън дори не ме погледна.

— Господин Крос — обади се отново Грейвс, — а вие?

— Какво аз?

— Познавате ли Нейтън Баркър?

Вперих умолителен поглед в Гидиън, надявах се да не спомене нищо пред баща ми, но той дори не ме погледна.

— Нямаше да ми задавате този въпрос, ако вече не знаехте отговора му — отвърна той.

Стомахът ми се сви. През тялото ми премина силна тръпка. Гидиън продължаваше да не ме поглежда. Опитвах се да осъзная какво се случва... какво означава това... до какво ще доведе...

— Каква е целта на тези въпроси? — попита баща ми.

Кръвта шумеше в ушите ми. Сърцето ми биеше до пръсване от ужас. Дори мисълта, че Нейтън е някъде наблизо, предизвикваше в мен пристъп на паника. Задъхвах се. Всичко започна да плува пред очите ми. Помислих си, че ще припадна.

Грейвс ме наблюдаваше като ястреб.

— Можете ли да ни кажете къде бяхте вчера, госпожице Трамел?

— Къде бях вчера ли? — повторих аз.

— Не отговаряй — нареди ми баща ми. — Този разпит няма да продължи, докато не разберем за какво става въпрос.

Мична кимна, като че ли беше очаквал прекъсването.

— Нейтън Баркър беше открит мъртъв тази сутрин.

[1] енчилада — мексиканско ястие, приготвено от царевични питки с пълнеж и лют сос. — Б.пр. ↑

В момента, в който детектив Мична довърши изречението, баща ми сложи край на разпита.

— Приключихме — заяви той твърдо. — Ако искате да зададете други въпроси на дъщеря ми, уговорете си среща с нея и тя ще дойде с адвокатата си.

— А вие, господин Крос? — попита Мична и обърна поглед към Гидиън. — Ще ни кажете ли къде бяхте вчера?

Гидиън се отдръпна от дивана, зад който беше застанал.

— Защо не поговорим, докато ви изпращам.

Вперих поглед в него, но той така и не ме погледна.

Какво още премълчаваше пред мен? Още колко тайни криеше?

Айрланд вплете пръсти в моите. Кари седеше от едната ми страна, а Айрланд от другата, докато мъжът, когото обичах, стоеше на няколко метра от мен и през последния половин час дори не ме беше погледнал. Имах чувството, че в стомаха ми се е свила буца лед.

Детективите записаха телефонните ми номера и след това тръгнаха с Гидиън. Наблюдавах ги, докато излизат от хола, видях, че баща ми е вперил преценяващ поглед в Гидиън.

— Може да ти е купувал годежен пръстен — прошепна Айрланд. — И сега да не иска да разваля изненадата.

Стиснах ръката ѝ, беше толкова мила и имаше толкова високо мнение за брат си. Надявах се никога да не я предаде и разочарова. По начина, по който бе разочаровал мен. Връзката ни с Гидиън не означаваше нищо, между нас не можеше да има нищо, ако не беше откровен с мен.

Защо не ми беше казал за Нейтън?

Пуснах ръцете на Кари и Айрланд и отидох в кухнята. Баща ми ме последва.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попита той.

— Нямам представа. И аз не знам нищо.

Той се облегна на плота и ме изгледа внимателно.

— Каква е историята с теб и Нейтън Баркър? Когато чу името му, изглеждаше така, сякаш ще припаднеш.

Започнах да плакна чиниите и да ги подреждам в миялната машина.

— Беше гадняр и грубиян, татко. Това е. Не му харесваше, че баща му се ожени втори път и още по-малко му харесваше фактът, че втората му майка има свое дете.

— И какво е общото между него и Гидиън?

— Това е наистина добър въпрос.

Хванах се здраво за ръба на мивката, наведох глава и затворих очи. Ето кой беше отворил пропастта между мен и Гидиън — *Нейтън*. Знаех си.

— Ева? — Баща ми сложи ръце върху раменете ми и започна да разтрива схванатите болезнени мускули. — Добре ли си?

— Аз... уморена съм. Напоследък не мога да спя добре.

Спрях водата и оставих останалите чинии където си бяха. Отидох до шкафа, в който държахме витамини и други лекарства, и взех две приспивателни. Искях да спя дълбоко, без да сънувам. Нуждаех се от това, за да се събудя в състояние, което ще ми позволи да преценя какво да правя.

Вдигнах поглед към баща си.

— Ще се погрижиш ли за Айрланд, докато Гидиън се върне?

— Разбира се — отговори той и ме целуна по челото. — Ще говорим утре.

Айрланд ме намери, преди да отида при нея.

— Добре ли си? — попита тя, влизайки в кухнята.

— Ще отида да си легна, ако нямаш нищо против, знам, че не е много възпитано от моя страна.

— Не се притеснявай, всичко е наред.

— Наистина съжалявам — казах аз и я прегърнах. — Ще се видим отново. Може да излезем по женски. Ще отидем на спа или на шопинг.

— Разбира се. Ще ми се обадиш, нали?

— На всяка цена. — Пуснах я и минах през хола, за да изляза в коридора.

Входната врата се отвори и Гидиън влезе. Погледите ни се срещнаха. Не прочетох нищо в очите му. Отместих поглед, отидох в

стаята си и заключих вратата.

* * *

На следващата сутрин се събудих в девет, чувствах се замаяна и в кофти настроение, но поне вече не изпитвах ужасната умора от предишния ден. Знаех, че трябва да се обадя на Стантън и майка ми, но първо исках да си изпия кафето.

Измих лицето и зъбите си и се замъкнах към хола. Почти бях стигнала до кухнята, откъдето се носеше превъзходен аромат на кафе, когато на вратата се позвъни. Сърцето ми подскочи. Не можех да преодолеем тази инстинктивна реакция при мисълта за Гидиън, а той бе един от тримата, които бяха в списъка за достъп до апартамента ми.

Когато отворих вратата, срещу мен стоеше майка ми. Надявах се, че разочарованието не е изписано на лицето ми, макар че вероятно тя не би забелязала нищо. Мина бързо покрай мен, облечена в рокля с цвят на морска пяна, която изглеждаше като излята по нея. Малко жени можеха да накарат подобна дреха да изглежда едновременно секси, елегантна и подходяща за възрастта им. Майка ми, разбира се, изглеждаше толкова млада, че можеше да мине за моя сестра.

Огледа критично удобния анцуг и тениската, които бях облякла, и каза:

— Господи, Ева! Нямах представа...

— Нейтън е мъртъв. — Затворих вратата и нервно погледнах към стаята за гости, надявах се, че баща ми все още е на калифорнийско време и спи.

— О! — Тя се обърна с лице към мен и едва сега успях да я огледам по-добре. Устните ѝ бяха тревожно свити, погледът — неспокоен. — Идваха ли вече от полицията? Преди малко бяха при нас.

— Дойдоха снощи.

Влязох в кухнята и се отправих директно към кафемашината.

— Защо не ни се обади? Трябваше да сме тук с теб! Поне адвокатът ни трябваше да е с теб.

— Беше доста кратко посещение. Искаш ли кафе? — попитах аз и вдигнах каната.

— Не, благодаря. И ти не трябва да прекаляваш с това нещо. Не е полезно за теб.

Оставих каната и отворих хладилника.

— Господи, Ева! — измърмори майка ми, докато ме наблюдаваше какво правя. — Осъзнаваш ли колко калории има в сметаната?

Оставих бутилка с минерална вода пред нея и сипах малко сметана в кафето си.

— Детективите останаха при мен около трийсет минути. Не им казах нищо друго, освен че Нейтън е син на бившия ти съпруг и че не съм го виждала от осем години.

— Слаба богу, че не си им казала нищо повече — въздъхна тя и отвори водата.

Взех чашата си с кафе.

— Хайде да отидем в малката всекидневна до моята стая.

— Какво? Защо? Ти не обичаш да седиш там.

Права беше, но по този начин щях да избегна неочакваната среща между родителите ми.

— Но *ти* я харесваш — подчертах аз.

Разбира се, че я харесваше, нали самата тя я беше обзавела. Аз също я харесвах, но не смятах, че има особен смисъл от нея. По едно време си мислех дали да не я превърна в спалня за Гидиън, но сега всичко се бе променило. Беше се отдръпнал от мен, беше скрил за Нейтън и за вечерята си с Корин. Исках обяснение и в зависимост от това обяснение или щяхме да изгладим недоразуменията и да продължим нататък, или да предприемем болезнената стъпка да се разделим.

Майка ми се настани грациозно върху канапето и погледът ѝ изпитателно се спря върху мен.

— Трябва много да внимаваш с полицията, Ева. Ако отново искат да разговарят с теб, моля те, съобщи на Ричард, за да изпрати адвоката си.

— Защо? Не разбирам защо трябва да се притеснявам какво казвам или не казвам. Не съм направила нищо лошо. Дори не знаех, че е в града.

Докато говорех, погледът ѝ се отмести от мен, затова я попитах по-твърдо:

— Какво става, мамо?

Тя отпи от водата, преди да отговори.

— Миналата седмица Нейтън се появи в кабинета на Ричард. Искаше два и половина милиона долара.

Изведнъж ушите ми забучаха.

— Какво?

— Искаше пари — каза тя сковано. — Много пари.

— Какво, по дяволите, го е накарало да си помисли, че може да получи нещо?

— Той има... имаше... снимки, Ева — отвърна тя и долната ѝ устна се разтрепери. — И видео. С теб.

— О, господи! — Оставих кафето си с треперещи ръце, наведох се и сложих глава между коленете си. — Боже мой, мисля, че ще повърна.

Гидиън също се беше срещал с Нейтън — беше очевидно от начина, по който разговаря с детективите. Беше видял снимките... беше се отвратил от тях... това обясняваше защо се отдръпна от мен. Защо беше така измъчен, когато дойде в леглото ми. Може би все още ме желаше, но вече не можеше да живее с образите, които изпълваха съзнанието му.

„Трябва да е така“, ми беше казал той.

От гърдите ми се изтръгна ужасен стон. Не можех дори да си представя какво е заснел Нейтън. Не исках да си представям.

Нищо чудно, че Гидиън не можеше да ме погледне. Последния път, когато правехме любов, около нас цареше пълен мрак, той можеше да ме чува, да ме докосва, да усеща миризмата ми, но не и да ме види.

Захапах ръката си, за да потисна вика от болката.

— Миличка, недей! — Майка ми беше паднала на колене пред мен и нежно ме приканваше да седна на пода до нея, за да може да ме прегърне. — Шшт! Успокой се! Всичко свърши. Той е мъртъв.

Свих се в скута ѝ и хленчейки, осъзнах, че наистина всичко беше свършило — бях загубила Гидиън. Сигурно се мразеше за това, че се отвръща от мен, но разбихах защо е неспособен да спре. Как можеше да го понесе, ако всеки поглед към мен му напомня за бруталното насилие от собственото му минало? Как бих могла аз самата да го понеса?

Майка ми не спираше да гали косата ми. Усетих, че и тя плачеше.

— Недей — опитваше се да ме успокои с треперещ глас, — недей, миличка. Тук съм. Ще се погрижа за всичко.

Накрая сълзите пресъхнаха. Чувствах се празна, но тази празнота ми помогна да видя нещата по-ясно. Не можех да променя случилото се, но можех да направя така, че то да не засегне никого от хората, които обичах.

Седнах и избърсах очите си.

— Не трябва да правиш така — скара се майка ми. — Ако си търкаш очите така, ще получиш бръчки.

По някаква причина загрижеността ѝ за бъдещите ми бръчки ми се стори истерично смешна. Опитах се да потисна пристъпа, но кикотът успя да си пробие път навън.

— Ева Лорън!

Възмущението в гласа ѝ също ми се стори смешно. Продължих да се смея и веднъж започнала, вече не можех да спра. Смях се, докато гърдите ме заболяха и започнах да се превивам на две.

— Хайде, стига! — Майка ми лекичко ме бутна по рамото. — Няма нищо смешно.

Смях се, докато от пресъхналите ми очи се отрониха още няколко сълзи.

— Ева, стига толкова — каза тя, но вече също бе започнала да се усмихва.

Смях се, докато смехът ми вече не приличаше на смях и се превърна в ново ридание, този път без глас и без сълзи. Чух звънкия кикот на майка ми и той някак идеално пасна на болката, която ме раздираше. Не можех да обясня защо, но колкото и ужасно безпомощна да се чувствах, присъствието на майка ми — с всичките ѝ странни приумици и безкрайни съвети, които обикновено ме подлудяваха — беше точно това, от което се нуждаех.

Притиснах с ръце стомаха си, който се свиваше от спазми, и поех дълбоко дъх.

— Той ли го уреди? — попитах тихо.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Кой? Ричард? Какво да уреди? Парите? Или? Ооо...

Изчаках мълчаливо.

— Не! — възрази тя. — Не би могъл да го направи. Мозъкът му не работи по този начин.

— Добре. Просто трябваше да знам. — И аз не можех да си представя Стантън да поръча убийството. Но Гидиън...

От кошмарите му знаех, че желанието му за мъст е окъпано в насилие. А и го бях видяла да се бие с Брет. Споменът бе запечатан завинаги в съзнанието ми. Гидиън беше способен на подобно нещо, а и като се има предвид миналото му...

Поех дълбоко въздух и издишах шумно.

— Какво знае полицията?

— Всичко — отвърна майка ми. Погледът ѝ стана тъжен и влажен от чувството на вина, което изпитваше. — Досието на Нейтън беше отворено след смъртта му.

— Как е умрял?

— Не казаха.

— Предполагам, това не е важно. Ние имаме мотив — казах аз и прокарах ръка през косата си. — Едва ли има значение, че не сме имали възможността да го извършим лично. Ти можеш да докажеш къде си била през това време, нали? Предполагам, че и Стантън може?

— Да. А ти?

— Да.

Но не знаех дали същото важи за Гидиън. Не че имаше някакво значение. Никой не би очаквал мъже като Стантън и Гидиън да си изцапат ръцете с отрепка като Нейтън.

Ние имахме повече от един мотив — изнудването и отмъщението за онова, което ми е причинил. Притежавахме и средства, а средствата ни осигуряваха възможности.

* * *

Сресах отново косата си и наплисках лицето си с вода, като през цялото време си мислех как да изведа майка ми от апартамента незабелязано. Когато я видях да се рови в дрешника в спалнята ми, както винаги разтревожена за стила и външния ми вид, вече знаех какво да направя.

— Помниш ли онази пола, която купих в „Мейсис“? — попитах. — Зелената.

— О, да, беше много хубава.

— Не съм я обличала досега, защото не мога да избира нещо подходящо, с което да я нося. Можеш ли да ми помогнеш да намеря нещо?

— Ева! — въздъхна майка ми отчаяно. — Вече трябваше да си си изградила собствен стил и той да не включва анцузи.

— Помогни ми, мамо! Ей сега се връщам. — Взех чашата с кафето си, за да имам причина да изляза от стаята. — Не мърдай оттук!

— Къде бих могла да отида? — отговори тя, гласът ѝ беше приглушен, защото вече беше влязла в дрешника.

Надникнах бързо в хола и в кухнята. Баща ми го нямаше, вратата на стаята му, както и тази на Кари, все още беше затворена. Върнах се бързо в спалнята.

— Какво ще кажеш за това? — попита тя и ми показва една копринена блуза в цвят шампанско. Комбинацията беше великолепна и много изискана.

— Страхотно! Ти си върхът! Благодаря ти. Но сигурно вече трябва да си тръгваш. Не искам да те задържам.

Майка ми ме погледна и се намръщи.

— За никъде не бързам.

— А Стантън? Сигурно случилото се го тревожи. А освен това е събота, той винаги запазва уикендите само за теб. Обича да прекарвате свободното си време заедно.

Господи, чувствах се ужасно заради тревогите, които му причинявах. През четирите години, в които беше женен за майка ми, Стантън беше отделил голяма част от времето и парите си, за да оправя проблеми, свързани с мен и Нейтън. Не можехме да очакваме подобно нещо от никого, но той не се беше спрял пред нищо. През целия си живот щях да съм му задължена, че обича майка ми толкова много.

— Ти също се тревожиш — възрази тя. — Искам да съм до теб, Ева. Искам да те подкрепям.

Гърлото ми се стегна, разбихах, че се опитва да изкупи вината си за онова, което ми се беше случило, и че е неспособна да си прости.

— Всичко е наред — казах с дрезгав глас. — Добре съм. И честно казано, се чувствам ужасно, че те отнемам от Стантън след всичко, което е направил за нас. Ти си неговата награда, неговото малко късче от рая в края на безкрайната работна седмица.

Устните ѝ се извиха в очарователна усмивка.

— Какви прекрасни думи само.

Да, и аз мислех така, когато Гидиън ми казваше подобни неща.

Струваше ми се невероятно, че само преди седмица двамата бяхме заедно в къщата на брега, безумно влюбени и готови за следващите сериозни крачки от развитието на нашата връзка.

Сега същата тази връзка вече бе разрушена и аз знаех причината. Бях ядосана и наранена от факта, че Гидиън е скрил от мен нещо толкова важно като това, че Нейтън е в Ню Йорк. Бях бясна, че не е споделил своите мисли и чувства. Но в същото време го разбирах. Години наред беше избягвал да споделя каквото и да е от личния си живот, а времето, в което бяхме заедно, не беше достатъчно, за да промени дълбоко вкоренения навик. Не можех да го обвинявам, че е това, което е, също както не можех да го обвинявам, че е решил, че не може да живее с това, което съм аз.

Въздъхнах, приближих до майка ми и я прегърнах.

— Това да си до мен... беше единственото, от което се нуждаех, мамо. Да се посмея, да поплача и просто да поседя с теб. Нищо не може да е по-прекрасно. Благодаря ти.

— Наистина ли?

Тя ме прегърна силно, беше толкова крехка и деликатна в обятията ми, въпреки че носехме един и същ размер, а токчетата я правеха дори по-висока от мен.

— А аз реших, че полудяваш.

Отдръпнах се назад и се засмях.

— По едно време май наистина полудях, но ти ме върна обратно към действителността. А Стантън е добър човек. Благодарна съм му за всичко, което е направил за нас. Моля те, предай му това.

Хванах я под ръка, грабнах чантата ѝ от леглото и я поведох към входната врата. Тя ме прегърна отново, ръката ѝ погали гърба ми.

— Обади ми се довечера и утре също. Искам да съм сигурна, че си добре.

— Ще ти се обадя.

Изгледа ме внимателно.

— Хайде да отидем на спа процедури следващата седмица. Ако лекарите не позволят на Кари да дойде с нас, ще извикаме

масажистите тук. Малко глезене и грижи ще се отразят добре на всички ни.

— Това беше много мил начин да ми кажеш, че изглеждам ужасно.

И двете бяхме притеснени и разтревожени, макар че тя успяваше да го скрие по-добре от мен. Мисълта за Нейтън все още ни тежеше като черен облак, който можеше да разруши спокойствието и да съсипе живота ни, но се преструвахме, че сме по-добре, отколкото бяхме в действителност. Това беше нашият начин да се справяме с трудностите.

— Все пак си права, процедурите ще се отразят добре на всички ни, а Кари ще се почувства много по-добре, дори и ако му направят само маникюр и педикюр.

— Ще уредя всичко. Нямам търпение! — възкликна майка ми и разтегна устни в своята неповторима ослепителна усмивка.

Точно тази усмивка беше първото, което баща ми видя, когато отворих вратата. Стоеше на прага с ключовете на Кари в ръка и точно се канеше да отключи. Беше по шорти и маратонки, праметнал небрежно потната си тениска през рамо. Все още беше леко задъхан, а загорелите му от слънцето мускули блестяха от пот. Виктор Рейъс определено беше много секси мъж.

И в момента гледаше майка ми с поглед, който беше, меко казано, неприличен.

Когато откъснах очи от страхотния си баща, за да погледна бляскавата си майка, с учудване забелязах, че го гледа по същия начин, по който я гледа и той.

Точно това ли беше най-добрият момент да разбере, че майка ми и баща ми са влюбени един в друг?! Подозирах, че баща ми страда по нея, но винаги съм мислела, че майка ми се срамува от него, че го смята за моментна слабост и огромна грешка от своето минало.

— Моника.

Никога не бях чувала баща ми да говори с такъв нисък и дълбок глас, акцентът му бе по-силно изразен от всякога.

— Виктор — каза задъхано майка ми, — какво правиш тук?

Той вдигна вежди.

— Дошъл съм на гости на дъщеря ни.

— А сега мама трябва да тръгва — подканих я аз. Разкъсвах се между новото усещане да видя майка ми и баща ми заедно и лоялността ми към Стантън, който беше точно това, от което майка ми се нуждаеше. — Ще ти се обадя по-късно, мамо.

За момент баща ми остана на място, погледът му се плъзна надолу по тялото на майка ми, след това отново се върна нагоре. После пое дълбоко въздух и отстъпи встрани.

Майка ми излезе навън, понечи да тръгне към асансьора, но в следващия момент се обърна. Постави длан върху гърдите на баща ми, вдигна се на пръсти и го целуна първо по едната буза, после по другата.

— Довиждане — прошепна тя.

Наблюдавах я, докато с несигурна крачка се отправи към асансьора и натисна бутона, през цялото време стоеше с гръб към нас.

Баща ми въздъхна шумно и влезе в апартамента.

Затворих вратата.

— Как така досега не съм знаела, че двамата сте лудо влюбени един в друг?

Стана ми болно, когато забелязах погледа му. Неприкритата агония в очите му приличаше на отворена рана.

— Защото това не означава нищо.

— Не ти вярвам. Любовта означава всичко.

— Но не може да победи всичко, както казват хората — изсумтя той. — Можеш ли да си представиш майка си като съпруга на полицай?

Трепнах и присвих очи.

— Точно така — каза той сухо и избърса потта си в ризата. — Понякога любовта не е достатъчна. А ако не е достатъчна, каква е ползата от нея?

Горчивината, която усетих в думите му, беше нещо, което самата аз познавах добре. Минах покрай него и влязох в кухнята. Баща ми ме последва.

— Влюбена ли си в Гидиън Крос?

— Не е ли очевидно?

— А той влюбен ли е в теб?

Нямах никакви сили, оставих чашата си в умивалника и извадих нови чаши за мен и за баща ми.

— Не знам. Знам, че ме желае и понякога има нужда от мен. Мисля, че е готов да направи всичко, за което го помоля, защото по някакъв начин съм влязла под кожата му.

Но не можеше да ми каже, че ме обича. Не искаше да ми разкаже за миналото си. И очевидно не можеше да живее с моето минало.

— Умееш да преценяваш нещата добре.

Извадих плика с кафето, за да направя нова каничка.

— Това не е много сигурно, татко.

— Честна си към себе си, а това е важно качество.

Обърнах се и го погледнах през рамо, а той ми се усмихна едва-едва.

— Преди малко използвах таблета ти, за да си проверя пощата. Намерих го на масата в хола. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам — поклатих глава.

— Порових малко из интернет. Искях да видя какво ще излезе за Крос.

Почувствах известно притеснение.

— Ти не го харесваш.

— Засега ще се въздържа от преценки. — Гласът на баща ми заглъхна, когато отиде в хола, след малко се появи с таблета в ръка.

Докато мелех кафето, той извади таблета от калъфа и започна да пише нещо по екрана.

— Снощи ми беше трудно да си съставя преценка за него. Трябваше ми още малко информация. Открих някои ваши снимки, които ми се сториха доста обещаващи — продължи той, без да откъсва поглед от екрана. — След това открих и още нещо. — Обърна таблета към мен, така че да мога да виждам екрана. — Можеш ли да ми обясниш това? Още една сестра ли има?

Оставих вече смляното кафе и се приближих към него, вперила поглед в клюкарската страница. Беше снимка на Гидиън и Корин от някакъв коктейл. Той я бе прегърнал през кръста и по всичко личеше, че двамата са много близки. Стоеше съвсем близо до нея, устните му почти докосваха слепоочието ѝ. Тя държеше чаша в ръка и се смееше.

Взех таблета и прочетох надписа под снимката: „Гидиън Крос, изпълнителен директор на «Крос индъстрис», и Корин Жиро по време на коктейла за представяне на водка «Кингсман»“.

Пръстите ми се разтрепериха, докато минавах към началото на кратката статия, за да разбера нещо повече. Изтръпнах, когато прочетох, че представянето се е състояло в четвъртък от шест до девет вечерта в един от хотелите, собственост на Гидиън, хотел, който познавах прекалено добре. Беше ме чукал там. Мен и още десетки други жени.

Гидиън беше пропуснал сеанса ни с доктор Питърсън, за да заведе Корин в секс бърлогата на хотела си.

Оставих бавно и внимателно таблета на масата и въздъхнах дълбоко.

— Не му е сестра.

— И аз така си помислих.

Вдигнах поглед към него.

— Би ли направил кафето вместо мен, аз ще трябва да проведа един разговор.

— Добре. След това ще си взема душ. — Баща ми се протегна и сложи ръка върху моята. — Хайде да излезем и да забравим за тази сутрин. Съгласна ли си?

— Напълно.

Взех телефона и отидох в стаята си. Набрах мобилния телефон на Гидиън и зачаках да отговори. Направи го на третото иззвъняване.

— Крос — обади се той, макар че на екрана му се бе изписал мойт номер. — В момента наистина не мога да говоря.

— Тогава само слушай. Ще бъда кратка. Ще ти отнема само една минута. Една проклетата минута от безценното ти време. Можеш ли да ми я отделиш?

— Наистина...

— Нейтън дойде ли при теб, за да ти покаже снимките?

— Това не е...

— Дойде ли? — прекъснах го аз.

— Да — призна той.

— Ти видя ли ги?

Настъпи дълго мълчание, преди да отговори:

— Да.

Въздъхнах.

— Добре. Мисля, че си истински задник, задето ме изпрати в кабинета на доктор Питърсън, въпреки че си бил съвсем наясно, че

няма да дойдеш, тъй като ще излизаш с друга жена. Това наистина беше доста калташка постъпка, Гидиън. Още повече, че става въпрос за представянето на „Кингсман“, което би трябвало да има някаква сантиментална стойност за теб, като се има предвид, че...

Чух ясен шум от отместването на стол. Заговорих по-бързо, отчаяно исках да му кажа всичко, което имах да му казвам, преди да ми затвори телефона.

— Мисля, че си страхливец, защото не дойде да ми кажеш направо, че всичко между нас е свършено, особено преди да започнеш да чукаш други жени.

— Ева. По дяволите!

— Но искам да знаеш, че въпреки че постъпи ужасно, въпреки че разби сърцето ми на хиляди парченца и ме накара да загубя всякакъв респект към теб, не те обвинявам за това, което чувстваш, след като си видял онези снимки. Напълно те разбирам.

— Спри — каза го шепнешком, което ме накара да се питам дали дори в този момент Корин не е наблизо.

— Не искам да се самообвиняваш, разбра ли? След всичко, което двамата сме преживели — не че знам какво точно си преживял, ти така и не ми каза — но, така или иначе... — Въздъхнах и се намръщих, думите ми звучаха толкова несигурно. И стана по-зле. Когато отново отворих уста, гласът ми беше пълен със сълзи. — Не се самообвинявай. Аз не те обвинявам. Искам да го знаеш.

— Господи! — прошепна той. — Ева, моля те, престани.

— Това е всичко. Надявам се да намериш... — Стиснах юмрук в скута си. — Няма значение. Довиждане.

Затворих телефона и го хвърлих на леглото си. Тръгнах към банята, като по пътя съблякох дрехите си и оставих на скрина пръстена, който Гидиън ми беше подарил. Пуснах водата, изчаках я да стане гореща и седнах под нея на пода.

Не ми беше останало нищо.

През останалата част от съботата и неделята двамата с баща ми се разхождахме из града. Погрижих се да направим задължителната кулинарна обиколка — хапнахме чийзкейк в „Джуниърс“, хотдог в „Грейс Папая“, а от „Джонс“ взехме пица, която изядохме вкъщи заедно с Кари. Качихме се на Емпайър стейт билдинг, с което отметнахме от списъка на забележителностите и Статуята на свободата, тъй като баща ми не държеше да ходим дотам. Изгледахме едно дневно представление на Бродуей. Отидохме пеша до Таймс скуеър, където беше горещо, пълно с хора и миришеше ужасно, но пък имаше доста интересни улични артисти, някои от които полуголи. Направих снимки с телефона си и ги изпратих на Кари да се посмее.

Баща ми беше много впечатлен от присъствието на представители на реда навсякъде и се радваше на конните полицаи почти толкова, колкото и аз. Разходихме се с файтон из Сентръл парк и дори се осмелихме да се качим в метрото. Заведох го до „Рокфелер“, „Мейсис“ и „Кросфайър“, която според него беше впечатляваща сграда, отличаваща се от всички останали впечатляващи сгради наоколо. През по-голямата част от времето обаче просто се мотаехме. Разхождахме се, говорехме и ни беше приятно да прекарваме времето си заедно.

Най-после разбрах как се е запознал с майка ми. Тя спукала гумата на елегантната си спортна кола и се озовала в сервиза, където по онова време работел той. Казах му, че тяхната история ми напомня за стария хит на Били Джоуел „Uptown Girl“. Баща ми се разсмя и отговори, че това е една от любимите му песни. Каза ми, че още може съвсем ясно да си представи как майка ми се измъква иззад волана на скъпата си кола и обръща света му с главата надолу. Била най-красивото нещо, което бил виждал до този момент, а и след него... докато не съм се появила аз.

— Обиден ли си й, татко?

— Навремето бях — отвърна той и ме прегърна през раменете. — Никога няма да й простя, че не ти даде моята фамилия, когато се роди. Но вече не й се сърдя заради парите. В крайна сметка никога нямаше да успея да я направя щастлива и тя се познаваше достатъчно добре, за да знае, че е така.

Кимнах, почувствах се нещастна заради всички нас.

— И наистина — въздъхна той, — колкото и да ми се иска аз да мога да ти дам всичко, което нейният съпруг ти дава, ми стига и това, че в крайна сметка го получавах. Не съм толкова горделив, че да го отричам — животът ти е много по-добър благодарение на избора, който майка ти направи. А и аз не се оплаквам от своя. Имам хубав живот, който ме прави щастлив, и дъщеря, с която страшно много се гордея. Смятам се за богат човек, защото имам всичко, което съм искал.

Спрях и го прегърнах.

— Обичам те, татко. Толкова съм щастлива, че си тук.

Той ме прегърна и в този момент си помислих, че в крайна сметка може би всичко ще се нареди. И майка ми, и баща ми живееха пълноценно без човека, когото обичаха. Аз също можех да го постигна.

* * *

Изпаднах в депресия, след като баща ми си замина. Следващите няколко дни се изнизаха мъчително бавно. Всеки ден си казвах, че не чакам знак от Гидиън, но вечер, когато се вмъквах в леглото, плачех, докато заспя, защото беше изминал още един ден, без той да се обади.

Хората около мен се тревожеха. В сряда на обед Марк и Стивън бяха особено загрижени. Отидохме в мексиканския ресторант, в който работеше Шона, и тримата положиха огромни усилия, за да ме накарат да се разсмея и да се забавлявам. Наистина се забавлявах, защото бях с тях и защото не ми беше никак приятно да гледам загрижените им погледи; вътре в мен обаче зееше дупка, която нищо не можеше да запълни, и трептеше тревога за това как върви разследването на смъртта на Нейтън.

Майка ми се обаждаше всеки ден да ме пита дали от полицията са ме търсили — не бяха — и ми съобщаваше дали отново са

разговаряли с нея и Стантън.

Тревожех се от това, че се навъртат около Стантън, но все си повтарях, че тъй като вторият ми баща е очевидно невинен, няма какво да открият за него. И въпреки това... Питях се дали в крайна сметка ще разкрият какво се е случило. Явно ставаше въпрос за убийство, иначе нямаше какво толкова да разследват. Нейтън беше пристигнал в града съвсем скоро, кой го е познавал, че да иска да го убие?

Дълбоко в съзнанието си не можех да се избавя от мисълта, че Гидиън е организиран всичко. Това правеше още по-трудни опитите ми да го забравя, защото една част от мен — малкото момиченце от едно време — отдавна искаше Нейтън да умре. Искях да страда така, както бях страдала аз в продължение на години. Заради него бях загубила невинността и девствеността си. Бях загубила самочувствието и себеуважението си. И накрая, с онзи ужасен аборт, бях загубила дете по време, когато самата аз все още бях дете.

Справях се с всеки ден минута по минута. Налагах си да ходя при Паркър за тренировките по крав мага, да гледам телевизия, да се усмихвам и да се смея в подходящите моменти, особено пред Кари, и да ставам всяка сутрин, за да посрещна новия ден. Опитвах се да не обръщам внимание на това колко мъртва се чувствам отвътре. В живота ми нямаше друго, освен болката, която не спираше да пулсира вътре в мен с постоянно тъпо парене. Отслабнах, спях много, но продължавах да се чувствам смъртно уморена.

В четвъртък, Ден Шести След Гидиън, Втори Рунд, оставих съобщение на секретарката на доктор Питърсън, че повече няма да го посещаваме. Същата вечер накарах Кланси да минем покрай сградата на Гидиън и дадох на рецепцията запечатан плик с пръстена, който ми беше дал, и ключа от апартамента му. Не оставих бележка, вече бях казала всичко, което имах да казвам.

В петък назначиха асистент на един от другите младши мениджъри в офиса и Марк ме попита дали ще помогна на новака да се запознае с работата. Казваше се Уил и ми допадна от пръв поглед. Имаше ниско подстригана, къдрава тъмна коса. Носеше дълги бакенбарди и очила с квадратни рамки, които много му подходяха. Пиеше газирана вода вместо кафе и все още ходеше с гаджето си от училище.

През по-голямата част от сутринта го развеждах из кабинетите.

— Явно ти харесва работата тук — отбеляза той.

— Обожавам я — отвърнах с усмивка.

Уил също се усмихна.

— Радвам се. В първия момент не бях съвсем сигурен. Не изглеждаше особено ентусиазирана, дори когато говореше добри неща.

— Проблемът е изцяло в мен. В момента преживявам тежка раздяла — казах аз, като се опитах да омаловажа нещата. — Затова ми е трудно да се въодушевя от нещо, дори от нещата, които много обичам. А работата ми е едно от тях.

— Съжалявам за раздялата — каза той, тъмните му очи бяха изпълнени със съчувствие.

— Благодаря. И аз съжалявам.

До неделя Кари вече изглеждаше и се чувстваше много по-добре. Ребрата му все още бяха бинтовани, ръката му още дълго щеше да е в гипс, но се движеше сам из апартамента и вече не се нуждаеше от медицинската сестра.

Майка ми докара вкъщи цял салон за красота — шест жени в бели престилки, които превзеха хола ми. Кари беше на седмото небе и без никакви скрупули се отдаде на пълно глезене. Майка ми изглеждаше уморена, което не беше никак типично за нея. Знаех, че се тревожи за Стантън. А може би си мислеше и за баща ми. Според мен беше невъзможно да не мисли за него, след като го бе видяла за първи път от почти двайсет и шест години. Аз самата бях почувствала горещия му и силен копнеж, не можех да си представя колко силно е било усещането за нея.

Що се отнася до мен, беше страхотно да съм с двама души, които ме обичат и ме познават достатъчно, че да не споменават името на Гидиън и да не се дразнят, че в момента не съм особено добра компания. Майка ми беше донесла кутия от любимите ми шоколадови трюфели, на които бавно се наслаждавах. Те бяха една от малкото прищевки, за които никога не ми се караше. Дори тя приемаше, че всяка жена има право на шоколад.

— Коя от процедурите си избра? — попита Кари и ме погледна под черната лепкава маска, с която беше покрито цялото му лице.

Щяха да му подстригват косата в обичайната секси рошава прическа и да се погрижат за педикюра му, като оформят ноктите в идеално заоблени квадратчета.

Облизах шоколада от пръстите си, докато обмислях отговора. Предишния път, когато бяхме на спа, точно се бях съгласила да имам връзка с Гидиън. Предстоеше първата ни среща и знаех, че ще правим секс. В онзи ден бях избрала специален пакет, създаден за съблазняване, който направи кожата ми мека и я напои с аромати, за които се твърдеше, че имат свойствата на афродизиаки.

Сега всичко бе съвсем различно. По някакъв начин изглеждаше така, като че ли получавам втори шанс. Разследването на смъртта на Нейтън тревожеше всички ни, но фактът, че той е излязъл от живота ми завинаги, ми даваше необикновена свобода, от която до този момент не бях осъзнавала, че се нуждая. Очевидно страхът непрестанно бе присъствал някъде дълбоко в подсъзнанието ми. Докато Нейтън беше жив, винаги съществуваше някаква възможност да се срещнем отново. Сега бях свободна.

Освен това вече можех да се насладя на новия си живот в Ню Йорк по начин, по който не бях успяла да го направя досега. Не дължах обяснения на никого. Можех да отида където си поискам, с когото си поискам. Можех да съм каквато си поискам. Коя беше Ева Трамел, която живееше в Манхатън и беше получила своята работа мечта в рекламна агенция? Все още не знаех отговора на този въпрос. Досега бях момичето, пристигнало от Сан Диего и попаднало в орбитата на тайнствен и невероятно властен мъж. *Тази* Ева в момента преживяваше Ден Осми След Гидиън, Втори Рунд, беше се свила в ъгъла, ближеше раните си и щеше да остане още дълго време така. Може би завинаги. Не можех да си представя, че ще успея да се влюбя в някой друг така, както в Гидиън. За добро или лошо, той беше моята сродна душа. Другата ми половина. В много отношения той беше мое отражение.

— Ева? — подвикна Кари, взирайки се в мен.

— Искam всичко — отговорих решително. — Искam нова прическа. Нещо късо, закачливо и шик. Искam маникюр в яркочервено — и на ръцете, и на краката. Искam да се превърна в нова Ева.

Кари вдигна вежди.

— Ноктите — добре. Косата — не съм съвсем сигурен. Не трябва да вземаш сериозни решения, докато си ядосана на някой мъж. Подобни решения винаги се връщат да те преследват като кошмари.

— Ще го направя, Кари Тейлър — отвърнах аз и вирнах брадичка. — Можеш или да помогнеш, или просто да си затвориш устата и да гледаш.

— Ева! — почти изпищя майка ми. — Ще изглеждаш страхотно! Знам точно какво трябва да направиш с косата си. Страшно ще ти хареса!

Кари сви устни.

— Добре тогава, бебчо. Хайде да видим как ще изглежда Новата Ева.

* * *

Новата Ева се оказа модерно, леко екстравагантно и много секси парче. Русата ми коса, която преди беше дълга и права, сега стигаше до раменете и беше подстригана на етажи, които падаха около лицето ми и проблясваха със светлоруси кичури тук-там. Бяха ми направили и грим, така че да видя какъв стил ще подхожда на новата ми прическа. Установих, че перфектният избор са опушено сиви сенки за очи и светлорозов гланц за устни.

В крайна сметка се отказах от яркочервения лак и вместо него предпочетох шоколадов. Наистина ми харесваше. Поне засега. Бях готова да призная, че в момента вероятно просто преминавам през някаква фаза.

— Добре, вземам си думите обратно — заяви Кари и подсвирна. — Очевидно на теб разделите ти се отразяват добре.

— Виждаш ли? — изчурулика майка ми до него и се усмихна. — Нали ти казах! Толкова е изискано и ърбън, и арт!

— Така ли се нарича вече?

Огледах внимателно отражението си в огледалото, бях удивена от настъпилата промяна. Изглеждах малко по-възрастна. Определено по-изискана. Доста по-секси. Настроението ми се повиши, когато видях, че срещу мен стои нов човек, а не онази млада жена с изпразнен поглед, която бях свикнала да виждам в огледалото през последните почти две седмици. Отслабналото ми лице и тъжните очи някак перфектно пасваха на новия ми по-смел външен вид.

Майка ми настоя, че щом всички изглеждаме толкова добре, е задължително да отидем на вечеря. Обади се на Стантън да го предупреди да се подготви и ако се съдеше от края на разговора, го омая тотално с момичешкия си ентусиазъм. Остави на него да избере ресторанта и да направи резервацията, след това се зае да продължи трансформацията ми, като избра от дрешника ми една малка черна рокля. Докато се обличах, я видях да вади една от коктейлните ми рокли с цвят на слонова кост.

— Взимай я! — подканих я аз.

Беше забавно и твърде изумително, че майка ми може да носи дрехите на някого, който бе с почти двацет години по-млад от нея.

Когато се облякохме, тя отиде в стаята на Кари и му помогна да се приготви. Застанах до вратата и я наблюдавах, докато се суетеше около него, през цялото време говореше нещо, без да очаква той да отговаря. Кари стоеше и ѝ се усмихваше сладко, следеше я с очи, докато тя се движеше из стаята му, и очевидно се чувстваше добре.

Прокара ръце по широките му рамене и приглади ленената му риза, след това умело върза връзката му и отстъпи назад, за да се наслади на добре свършената работа. Ръкавът на гипсираната му ръка беше разкопчан и навит нагоре, по лицето му все още имаше жълто-лилави следи от побоя, но те по никакъв начин не можеха да развалят цялостния ефект на Кари Тейлър, облечен за небрежно-елегантна вечер навън.

— Великолепно, Кари. Просто великолепно!

— Благодаря ти.

Тя отстъпи назад и го целуна по бузата.

— Отвън си почти толкова хубав, колкото и отвътре.

Той се обърна към мен и премигна с объркан поглед в зелените си очи. Облегнах се на рамката на вратата и казах:

— Някои от нас могат да виждат и вътре в теб, Кари Тейлър. Прекрасният ти външен вид не може да ни заблуди. Знаем, че под него се крие голямо и добро сърце.

— Хайде! — подкани майка ми, хвана ни за ръце и ни изведе от стаята.

Когато стигнахме във фоайето на сградата, лимузината на Стантън вече ни чакаше. Вторият ми баща излезе от задната врата, прегърна майка ми и я целуна нежно по бузата, защото знаеше, че няма

да ѝ е никак приятно, ако ѝ размаже червилото. Стантън беше хубав мъж, имаше снежнобяла коса и тъмносини очи. Годиците бяха оставили отпечатък върху лицето му, но въпреки това все още беше много привлекателен и се поддържаше в отлична форма.

— Ева! — възкликна той, прегърна ме и ме целуна по бузата. — Изглеждаш пленително!

Усмихнах се. Не бях много сигурна дали „пленително“ означава, че аз ще пленя някого, или че чакам да бъда пленена.

Стантън се ръкува с Кари и леко го тупна по рамото.

— Радвам се да те видя отново на крака, млади момко. Доста ни уплаши.

— Благодаря за всичко.

— Не е необходимо да благодариш — отвърна Стантън и махна с ръка. — Никога!

Майка ми въздъхна дълбоко. Очите ѝ грееха, докато гледаше Стантън. Видя, че я наблюдавам, и ми се усмихна, усмивката ѝ бе спокойна.

Отидохме в един частен клуб, в който свиреше голям оркестър и пееха двама чудесни изпълнители, мъж и жена. През цялата вечер те се редуваха и създаваха перфектна атмосфера за вечеря на свещи в тапицирано с кадифе сепаре, излязло сякаш от картичка за Манхатън. Не можех да не остана очарована.

Между основното ястие и десерта Кари ме покани на танц. По настояване на майка ми двамата бяхме ходили на уроци по класически танци, но поради травмите на Кари в момента трябваше да сме доста внимателни. В общи линии просто се поклацахме на място, наслаждавайки се на факта, че завършваме един хубав ден с прекрасна вечеря, споделена с онези, които обичаме.

— Само ги погледни — каза Кари и проследи Стантън, който уверено водеше майка ми по дансинга. — Той е луд по нея.

— Така е. И тя му се отразява добре. Двамата си дават един на друг точно онова, от което се нуждаят.

Кари сведе поглед към мен.

— За баща си ли мислиш?

— Да, малко. — Протегнах ръка и прокарах пръсти през косата му, като си представих далеч по-дълги и по-тъмни кичури, които на допир бяха като коприна. — Никога не съм мислила, че съм

романтичка. Искам да кажа, че харесвам романтиката и големите жестове и онова замайване, което изпитваш, когато наистина си падаш по някого. Но никога не съм си падала по цялата онази фантазия за Принца на бял кон и това да се омъжиш за мъжа на живота си.

— Ние двамата с теб, бебчо, сме по-различни птици. Единственото, което искаме, е страхотен секс с някого, който знае, че сме леко сбъркани, и просто го приема.

— В някакъв момент успях да се поддам на заблудата и започнах да мисля, че с Гидиън нещата наистина ще се получат. Че единственото важно нещо е това, че сме влюбени. Предполагам, че стана така, защото никога не съм си представяла, че мога да се влюбя по този начин, а нали според популярния мит, щом се влюбиш, веднага преминаваш към „и заживели щастливо“.

Кари притисна устни до челото ми.

— Съжалявам, Ева. Знам, че те боли. Бих направил всичко, за да мога да помогна.

— Не знам защо никога не ми е минавало през ума да намеря някого, с когото просто бих мога да съм щастлива.

— Жалко, че не искаме да се чукаме. Бихме били идеални един за друг.

Разсмях се и притиснах буза до сърцето му.

Песента свърши, двамата се отдръпнахме един от друг и се отправихме към масата. Усетих как някой ме хвана за китката, извърнах глава и... се озовах очи в очи с Кристофър Видал-младши, природения брат на Гидиън.

— Ще ми подариш ли следващия танц? — попита той, изкривил устни в момчешка усмивка.

В лицето му нямаше и следа от злия тип, когото бях видяла в клипчето, заснето тайно от Кари по време на едно градинско парти в имението на семейство Видал. Кари пристъпи напред, погледна ме, за да му дам знак какво да направи. Първата ми реакция беше да откажа, след това се огледах наоколо.

— Сам ли си?

— Има ли някакво значение? — отвърна той и ме привлече в обятията си. — Ти си жената, с която искам да танцувам. Поемам оттук — обърна се той към Кари и ме понесе в танц.

Бяхме се запознали точно по същия начин — той ме беше поканил на танц. Беше по време на първата ми среща с Гидиън и още тогава нещата между нас вече бяха започнали да се разпадат.

— Изглеждаш фантастично, Ева. Много ми харесва косата ти.

— Благодаря — отвърнах и се усмихнах сдържано.

— Отпусни се — каза той. — Толкова си напрегната. Не хапя.

— Извинявай. Просто не искам да обидя дамата, с която си излязъл.

— Тук съм само с родителите си и с мениджъра на една певица, която иска да подпише договор с „Видал рекърдс“.

— Така ли? — възкликнах аз и се усмихнах по-широко и по-искрено. Точно това се надявах да чуя.

Огледах залата, докато танцувахме. Когато песента свърши, Елизабет Видал стана и улови погледа ми, приех го като знак от съдбата. Тя се извини на останалите на масата, а аз се извиних на Кристофър, който се опита да протестира.

— Трябва да се освежа — заявих.

— Добре. Но настоявам да те почерпя едно питие, когато се върнеш.

Тръгнах след майка му, все още колебаейки се дали да не се обърна и да кажа на Кристофър, че е най-отвратителното същество, което някога съм срещала. Не знаех дали Магдалин му е казала за видеото, но ако не го беше направила, сигурно е имала причина за това.

Изчаках Елизабет точно пред тоалетната. Когато излезе, веднага ме видя в коридора и ми се усмихна. Майката на Гидиън беше красива жена, имаше права черна коса и същите невероятно сини очи като сина си и Айрланд. Сърцето ме заболя само като я видях. Гидиън толкова много ми липсваше. Всеки един час водех битка със себе си да не му се обадя и да се съглася на всяка трошичка, която е готов да ми даде.

— Ева — поздрави ме тя и допря буза до моята. — Кристофър каза, че си тук. Не те познах в първия момент. Изглеждаш толкова различна с тази прическа. Стои ти чудесно.

— Благодаря. Трябва да поговоря с теб. Насае.

— Така ли? — намръщи се тя. — Случило ли се е нещо? Нещо, свързано с Гидиън?

— Хайде — подканих я аз и я поведох по коридора към аварийния изход.

— За какво става въпрос?

Заговорих едва когато се отдалечихме от тоалетните.

— Спомняш ли си, че когато Гидиън е бил дете, ти е казал, че срещу него е било извършено насилие?

Тя пребледня.

— Разказал ти е за това?

— Не. Но бях свидетел на кошмарите му. На ужасяващите му, грозни, изпълнени с насилие кошмари, в които той се моли за милост. — Говорех тихо, но гласът ми трепереше от гняв. Едва се сдържах да не й посегна, като я гледах как стои срещу мен, едновременно смутена и войнствена. — Било е твое задължение да го защитаваш и подкрепяш!

Тя вирна брадичка.

— Не знаеш...

— Нямах никаква вина за онова, което се е случило, преди да разбереш — изсъсках в лицето ѝ и останах доволна, когато тя отстъпи назад. — Но всичко, което се е случило, след като ти е казал, е изцяло по твоя вина.

— Майната ти! — изруга тя. — Не знаеш за какво говориш. Как смееш да идваш при мен и да ми говориш подобни неща, когато нямаш никаква представа за какво става въпрос!

— Разбира се, че смея! Синът ти е бил сериозно травмиран от това, което му е било причинено, и фактът, че си отказала да му повярваш, е направил всичко милиони пъти по-зле.

— Мислиш ли, че бих търпяла някой да насилва собственото ми дете? — Лицето ѝ бе почервенияло от гняв, очите ѝ горяха. — Извиках двама отделни педиатри, които да прегледат Гидиън за... травми. Направих всичко, което можеше да се очаква от мен.

— Освен да му повярваш. А като майка е трябвало да направиш точно това.

— Аз съм майка и на Кристофър, а той беше там през цялото време. Кълне се, че не се е случвало нищо. На кого трябваше да вярвам, при положение, че няма доказателства? Никой не можа да открие нищо в подкрепа на твърденията на Гидиън.

— Не е трябвало да ти доказва нищо. Бил е дете! — Цялата се тресях от гнева, който изпитвах. Бях стиснала ръцете си в юмруци, опитвах се да овладеея порива да я ударя. Искаше ми се да го направя не само заради това, което бе изгубил Гидиън, а и заради това, което двамата заедно бяхме изгубили. — Независимо от всичко е трябвало да застанеш на негова страна.

— Гидиън беше объркано дете, което ходеше на терапия, за да преодолее загубата на баща си. През цялото време се стремеше да привлече вниманието на всички върху себе си. Нямах представа какъв беше тогава.

— Знам какъв е сега. Той е пречупен и наранен и смята, че не е достоен да бъде обичан. И ти си спомогнала да стане такъв.

— Върви по дяволите! — изсъска тя, отдалечавайки се.

— Аз вече съм с тях — изкрещях след нея. — Живея в ада! Но и синът ти е там.

* * *

През цялата неделя бях Старата Ева.

Трей имаше свободен ден и изведе Кари на обяд и на кино. Радвах се, че отново са заедно, вълнувах се от това, че полагат усилия да изградят връзката си. Кари не беше канил вкъщи никой от останалите си познати, които му бяха звънели, и аз се питах дали не преосмисля приятелствата си. Предполагах, че повечето от тях са от типа „добри познати“ — чудесни за купон, но нищо повече.

Останала сама в апартамента, спях до късно, ядох всякакви боклуци и дори не си направих труда да си съблека пижамата. Затворих се в стаята си и плаках за Гидиън, забила поглед в колажа от снимки, който преди стоеше на бюрото ми в офиса. Липсваше ми тежестта на пръстена, който ми беше подарил, и звукът на гласа му. Липсваше ми докосването на ръцете и устните му и нежно обсебващият начин, по който се грижеше за мен.

В понеделник сутринта излязох от апартамента като Новата Ева. С опушените сенки за очи, розовия гланц за устни и новата прическа на етажи можех да си представям, че съм някой друг през целия ден. Някой, чието сърце не е разбито и не се чувства изгубен.

Видях бентлито веднага щом стъпих на тротоара, но Ангъс не си направи труда да излезе от колата, защото знаеше, че няма да му позволя да ме закара. Озадачаваше ме това, че Гидиън го кара да си губи времето, като се върти около мен, в случай че пожелае да ме закара някъде. Не виждах никакъв смисъл в това, освен ако Гидиън не се чувства виновен. Мразех чувството за вина. Мразех факта, че е оставило отпечатък върху толкова много от хората около мен. Искаше ми се просто да го зарежат и да продължат напред. Така, както се опитвах да направя аз самата.

Сутринта в „Уотърс Фийлд & Лийман“ буквално излетя, защото трябваше да помагам на новия асистент Уил, а и да свърша текущата си работа. Радвах се, че Уил не се притеснява да ме затрупва с въпроси, защото така бях непрекъснато заета и няхах време да броя секундите, минутите и часовете от последната ми среща с Гидиън.

— Изглеждаш чудесно, Ева — каза Марк, когато влязох в кабинета му. — Добре ли си?

— Не съвсем. Но ще се оправя.

Той се наведе напред и подпря лакти на бюрото си.

— Със Стивън се разделихме веднъж, беше около година и половина след началото на връзката ни. Няколко седмици непрекъснато се карахме и решихме, че и за двама ни ще е по-добре, ако сложим край. Беше наистина ужасно — каза той яростно. — Всяка минута беше ад. Истински подвиг беше, че сутрин успях да се измъкна от леглото, а и той се чувстваше по същия начин. Така че... както и да е... ако имаш нужда от нещо...

— Благодаря ти. Най-доброто, което можеш да направиш в момента за мен, е да ме затрупаеш с работа. Искане ми се през цялото време да не мисля за нищо друго, освен за работа.

— Това мога да го уредя.

В обедната почивка двамата с Уил взехме Мегуми и отидохме в една близка пицария. Мегуми разказа последните новини около връзката ѝ с мъжа от онази уредена среща, а Уил ни забавлява с приключенията си с мебелите на ИКЕА, откъдето с приятелката му бяха купили обзавеждане за мансардата, в която се нанесли. Добре че бяха спа процедурите, за да имам и аз за какво да говоря.

— Този уикенд ще ходим до Хемптънс — заяви Мегуми, докато се връщахме към „Кросфайър“. — Бабата и дядото на моя човек имат

къща там. Не е ли страхотно?

— Супер е! — отвърнах и минах след нея през въртележката. — Завиждам ти, че поне за малко ще избягаши от жегата.

— Така е.

— Доста по-добре, отколкото да сглобяваш мебели — измърмори Уил, докато влизахме в асансьора с останалите чакащи. — Нямам търпение да приключим с това.

Вратите започнаха да се затварят и в следващия миг се отвориха отново. Гидиън влезе в кабината след нас. Познатата енергия, която обикновено пулсираше между нас, веднага ме обгърна. Усетих присъствието му с цялото си същество. Тръпката премина по гърба ми и пропълзя навсякъде по кожата. Косата на тила ми настръхна.

Мегуми ме погледна и аз поклатих глава. Знаех, че не трябва да го поглеждам. Не можех да съм сигурна, че няма да направя нещо отчаяно или необмислено. Желаех го толкова силно и беше минало толкова много време от последния път, когато бях с него. Преди имах право да го докосвам, да се протегна и да хвана ръката му, да се облегна на рамото му, да заровя пръсти в косата му. Изпитвах ужасна болка от факта, че вече нямам право на нищо от тези неща. Прехапах долната си устна, за да потисна стенанието от агонията да съм толкова близо до него.

Държах главата си сведена надолу, но *усещах* погледа на Гидиън. Продължих да разговарям с колегите си. Наложих си да се съсредоточа върху обсъждането на мебелите и компромисите, които човек трябва да прави, когато живее с някого от противоположния пол. Броят на хората в кабината непрекъснато намаляваше, защото асансьорът спираше често и много от тях слизаха на етажите. Всичко в мен несъзнателно се стремеше към мястото, на което стоеше Гидиън. Бях наясно, че той никога не се качва в толкова препълнени асансьори, и подозирах, надявах се и се молах да е постъпил така, само защото е искал да ме види, да бъде с мен, дори и сред тълпа от хора.

Когато стигнахме до двайсетия етаж, поех дълбоко въздух и се приготвих да сляза, ненавиждах тази неизбежна раздяла с единственото нещо на този свят, което ме караше да се чувствам истински жива.

Вратите се отвориха.

— Чакай!

Затворих очи. Спря ме заповедта, изречена с нисък дрезгав глас. Знаех, че трябва да продължа напред, все едно не съм го чула. Знаех, че ако му дам още нещо от себе си, ако му даря дори още само една минута от живота си, това само ще засили болката. Но нима беше възможно да устоя? Никога не съм била в състояние да го направя, когато ставаше въпрос за Гидиън.

Отдръпнах се встрани, за да могат колегите ми да излязат. Уил се намръщи и ме погледна объркано, когато видя, че не продължавам след тях, но Мегуми го дръпна. Вратите се затвориха.

Преместих се в ъгъла на кабината, сърцето ми биеше до пръсване. Гидиън чакаше в противоположния ъгъл и ме гледаше с настойчиво очакване. Докато асансьорът се качваше към последния етаж, усетих как тялото ми започва да реагира на почти осезаемия му копнеж за мен. Гърдите ми се стегнаха и натежаха, вагината ми се овлажни и набъбна от желание. Изпитвах лаком глад за него. Изгаряща необходимост. Дишането ми се учести.

Дори не ме беше докоснал, а аз вече почти стенех от желание.

Асансьорът спря плавно. Гидиън извади ключа от джоба си и го вкара в командното табло, като по този начин спря движението на кабината. След това се приближи до мен.

Деляха ни само няколко сантиметра. Държах главата си надолу, вперила поглед в лъскавите му обувки. Чух дишането му, дълбоко и учестено, също като моето. Усетих едва доловимия мъжествен аромат на кожата му и пулсът ми прескочи.

— Обърни се, Ева.

Познатият властен тон, който толкова обичах, изпрати тръпка по цялото ми тяло. Затворих очи и се обърнах, ахнах, когато се притисна в гърба ми и ме залепи до стената на кабината. Преплете пръсти с моите и вдигна дланите ми на височината на раменете.

— Толкова си красива — прошепна той, заровил устни в косата ми. — Изпитвам болка, когато те гледам.

— Гидиън. Какво правиш?

Усетих как копнежът, който се излъчваше от него, се излива върху мен и ме обгръща цялата. Силното му тяло беше твърдо и горещо и вибрираше от напрежение. Беше възбуден, огромният му член ме притискаше отзад и аз не можах да се въздържа да не се

притисна в него. Исках го. Исках го в себе си. Исках да ме изпълни. Да ме допълни и да ме направи цяла. Чувствах се толкова празна без него.

Той вдиша рязко и накъсано. Пръстите му неспокойно се раздвижиха между моите, сякаш искаше да ме докосва другаде, но се въздържаха.

Усетих как пръстенът, който му бях дала, се забива в плътта ми. Обърнах се и изведнъж изтръпнах, когато го видях на пръста му, чувствах се объркана, измъчена.

— Защо? — прошепнах. — Какво искаш от мен? Един оргазъм? Искаш да ме изчукаш ли, Гидиън? Това ли е? Да се изпразниш в мен?

Сви устни, когато чу грубите думи, които хвърлих в лицето му.

— Недей.

— Какво недей? Не искаш да наричам нещата с истинските им имена? — попитах и затворих очи. — Добре. Просто го направи. Но престани да слагаш този пръстен и да се преструваш, че нещата между нас са нещо, което очевидно не са.

— Никога не го свалям. И няма да го сваля. *Никога.*

Дясната му ръка пусна моята и се плъзна в джоба му. Видях как постави на пръста ми пръстена, който ми беше дал, и вдигна дланта ми към устата си. Целуна я, а след това притисна устни в слепоочието ми — бързо, силно и ядно.

— Чакай — нареди рязко.

И после изчезна. Кабината започна да се спуска надолу. Свих дясната си ръка в юмрук и се отдръпнах от стената, дишайки тежко.

Да чакам. Какво?

Когато слязох от асансьора на двайсетия етаж, очите ми бяха сухи, а изражението — решително. Мегуми натисна бутона, за да отвори вратата, и се изправи.

— Наред ли е всичко?

Спрях за миг до бюрото й.

— Нямам ни най-малка представа. Този мъж е пълен откачалник.

Тя вдигна учудено вежди.

— Дръж ме в течение.

— Май ще е по-добре да напиша цял роман — измърморих аз и тръгнах към работното си място, питайки се защо, по дяволите, всички се интересуват толкова от любовния ми живот.

Седнах на бюрото си, оставих чантата в най-долното чекмедже и се обадох на Кари.

— Здравсти — започнах, когато той вдигна, — ако скучаеш...

— Ако? — изсумтя той.

— Спомняш ли си онази папка, която беше напълнил с информация за Гидиън? Можеш ли да ми направиш подобна и за доктор Теранс Лукас?

— Разбира се. Познавам ли го?

— Не. Той е педиатър.

Настъпи кратко мълчание, след което той попита:

— Бременна ли си?

— Не! Господи! Ако бях бременна, щях да имам нужда от гинеколог.

— Пфу! Отдъхнах си. Ще повториш ли отново името.

Казах на Кари всичко необходимо, след това намерих телефонния номер на кабинета на доктор Лукас и си записах час при него.

— Не е необходимо да попълвам формулярите за нови пациенти — обясних на сестрата. — Искам да го помоля само за една бърза консултация.

След това позвъних във „Видал рекърдс“ и оставих съобщение на Кристофър да ми се обади. Когато Марк се върна от обяд, отидох до кабинета му и почуках на отворената врата.

— Здравей. Искам да те помоля утре да дойда един час по-късно на работа. Имам един ангажимент. Мога ли да дойда в десет и да остана до шест?

— Няма никакъв проблем, Ева. Ела в десет, но пак ще си тръгнеш в пет — каза той и ме изгледа внимателно. — Наред ли е всичко?

— Става все по-наред с всеки изминал ден.

— Добре — усмихна се той, — радвам се да го чуя.

Отново се заловихме за работа, но мисълта за Гидиън ми тежеше през цялото време. Непрекъснато поглеждах пръстена и си спомних какво ми бе казал, когато ми го даде за първи път: „Хиксовете съм аз и те държа“.

Да чакам. Него ли? Да чакам да се върне обратно при мен? Защо? Не можех да разбера защо ме отрязва по този начин и след това очакваше да го приема обратно. Особено като се има предвид, че и Корин е замесена.

През останалата част от следобеда прехвърлях през ума си събитията от последните няколко седмици, търсейки отговори. Спомнях си разговорите, които бяхме водили с Гидиън, нещата, които беше казал и направил. В края на работния ден излязох от „Кросфайър“, видях бентлито, което ме чакаше отпред, и махнах с ръка на Ангъс, който ми отговори с усмивка. Имах проблеми с шефа му, но самият Ангъс не беше виновен за тях.

Навън беше горещо и задушно. Отбих се до магазина зад ъгъла, за да си купя бутилка студена минерална вода за из път и пликче с минишоколадчета, на които да се насладя след тренировката по крав мага. Когато излязох от магазина, видях, че Ангъс е точно пред вратата, следваше ме като сянка. Завих отново покрай „Кросфайър“, за да тръгна към къщи, и видях Гидиън, който излезе на улицата заедно с Корин. Беше сложил ръката си малко под кръста ѝ и я водеше към елегантен черен мерцедес. Сетих се, че колата е негова. Корин се усмихваше. Неговото изражение беше напълно непроницаемо.

Испаднах в паника, не можех нито да се движа, нито да откъсна поглед от тях. Стоях на средата на многолюдния тротоар, стомахът ми

се свиваше от мъка и гняв, както и от ужасно усещане за предателство.

Той се извърна към мен и ме видя, замръзна на място също като мен. Шофьорът, същият латиноамериканец, който беше дошъл да ме вземе в деня, когато баща ми пристигна, отвори задната врата и Корин потъна в колата. Гидиън остана неподвижен, вперил поглед в мен.

Няма начин да не е видял, когато вдигнах ръка и му показах среден пръст.

Изведнъж една мисъл мина през ума ми.

Обърнах гръб на Гидиън, отдръпнах се настрани и започнах да търся телефона си в чантата. Намерих го, набрах майка ми и когато тя отговори, попитах:

— Помниш ли деня, когато излязохме на обяд с Мегуми и нещо те изплаши на връщане към „Кросфайър“? Тогава го видя, нали? Нейтън. Видя Нейтън на входа на „Кросфайър“?

— Да — призна тя. — Затова Ричард реши, че е по-добре да му дадем парите, които иска. Нейтън обеща, че ще стои далече от теб, стига да има пари да напусне страната. Защо питаш?

— Досега не ми беше минавало през ума, че причината да реагираш така онзи ден е Нейтън. — Вперих поглед право пред себе си и закрачих бързо към къщи. Мерцедесът беше потеглил, но аз започнах да се ядосвам все повече. — Трябва да затварям, мамо. Ще ти се обадя по-късно.

— Всичко наред ли е? — попита тя разтревожено.

— Все още не, но ще се оправи.

— Ако имаш нужда от нещо, винаги можеш да разчиташ на мен.

— Знам — казах с въздишка. — Добре съм. Обичам те.

Когато се прибрах, заварих Кари на дивана с лаптоп в скута и боси крака, качени на холната масичка.

— Здравсти — поздрави той, без да откъсва поглед от екрана.

Оставих нещата си и си събух обувките.

— Знаеш ли какво?

Той ме погледна изпод кичура коса, който беше паднал над очите му.

— Какво?

— Мислех, че Гидиън ме заряза заради Нейтън. Всичко беше чудесно, после изведнъж нещата се промениха, а малко след това

полицията дойде и ни съобщи за Нейтън. Предполагах, че двете неща са свързани.

— Има логика... — смръщи се той. — Предполагам.

— Но Нейтън е бил в „Кросфайър“ в понеделника, преди да те нападнат. Знам, че е бил там, за да се срещне с Гидиън. Знам го със сигурност. Нейтън не би отишъл там, за да се види с мен. Не би избрал място с толкова много охрана и хора, които ме познават.

Кари се облегна назад.

— Добре. И какво означава това?

— Означава, че Гидиън е бил добре след срещата с Нейтън — казах аз и вдигнах ръце. — Беше добре през цялата седмица. А през уикенда, който прекарахме заедно, беше повече от добре. Нямахме никакви проблеми и в понеделник сутринта, когато се прибрахме тук. И след това изведнъж — бам! — изгуби си ума и в понеделник вечерта направо беше превъртял.

— Дотук добре.

— Какво е станало в понеделник?

Кари учудено повдигна вежди.

— Мен ли питаш?

— Ооо! — изплаках аз и зарових ръце в косата си. — Питам шибаната Вселена. Господ! Който и да е. Какво, по дяволите, стана с гаджето ми?

— Мисля, че вече се разбрахме, че трябва да питаш него.

— От него получавам само два отговора — довери ми се и чакай. Днес ми върна пръстена — казах аз и му показах ръката си. — Освен това все още носи пръстена, който му дадох. Имаш ли представа колко объркана се чувствам? Това не са просто пръстени, това са обещания. Те са символи на притежание и обвързаност. Защо ще продължава да го носи? Защо му е толкова важно и аз да нося своя? Наистина ли очаква, че ще го чакам да чука Корин, докато му омръзне?

— Според теб това ли прави в момента? Наистина ли мислиш така?

Затворих очи и отпуснах глава назад.

— Не. И не знам дали причината да не мисля така е наивността ми, или се заблуждавам съвсем съзнателно.

— Този доктор Лукас има ли нещо общо с това?

— Не — изправих се и седнах до Кари на дивана. — Откри ли нещо?

— Малко ми е трудно, бебчо, тъй като не знам какво търся.

— Просто имам някакво предчувствие — заявих и погледнах екрана. — Какво е това?

— Текстът на интервю, което Брет е дал вчера за едно радио във Флорида.

— О?! И защо го четеш?

— Слушах „Златна“, реших да пусна заглавието в търсачката и излезе това. Опитах се да прочета какво пише, но от мястото, където седях, ми беше неудобно.

— Какво пише?

— Питат го дали съществува истинска Ева и той отговаря, че Ева наистина съществува и че двамата отскоро отново са в контакт и се надява този път нещата да потръгнат.

— Какво? Не може да бъде.

— Както виждаш, може — засмя се Кари. — Така че си имаш готов мъж в резерва, ако междувременно Крос не се осъзнае.

— Както и да е — заявих аз и се изправих. — Гладна съм. Ти искаш ли нещо?

— Това, че апетитът ти се връща, е добър знак.

— Всичко се връща — отвърнах аз. — С желание за отмъщение.

* * *

На следващата сутрин изчаках Ангъс на тротоара. Той спря пред мен, а портиерът Пол ми отвори задната врата на колата.

— Добро утро, Ангъс — поздравих го аз.

— Добро утро, госпожице Трамел.

Срещна погледа ми в огледалото за обратно виждане и ми се усмихна. Колата тръгна, а аз се наведох между предните седалки.

— Знаеш ли къде живее Корин Жиро?

— Да — отвърна той и ме погледна изненадано.

Облегнах се назад.

— Искам да ме закараш там.

Корин живееше съвсем близо до Гидиън. Бях убедена, че не е съвпадение.

Съобщих името си на рецепцията и трябваше да изчакам цели дваайсет минути, преди да получа разрешение да се кача на десетия етаж. Позвъних на апартамента, вратата се отвори и пред мен се появи зачервената и разрошена Корин, облечена в дълъг до земята черен копринен халат. Наистина беше много красива с лъскавата си черна коса и синьо-зелени очи и се движеше с очарователна грациозност, на която се възхищавах. Бях облякла любимата си сива рокля без ръкави и бях доволна, че съм постъпила така. Чувствах се доста недодялана пред нея.

— Ева — възкликна тя задъхано, — каква изненада.

— Извинявай, че ти се натрапвам неканена. Просто искам да ти задам един много бърз въпрос.

— Така ли?

Тя се облегна на рамката, като през цялото време държеше вратата зад себе си притворена.

— Мога ли да вляза? — попитах напрегнато.

— Ами... — поколеба се тя и хвърли поглед през рамо. — По-добре недей.

— Не ме интересува дали има някой при теб и наистина ще ти отнема само минута, обещавам!

— Ева — започна тя и облиза устни, — как да ти го кажа...

Ръцете ми трепереха, стомахът ми се беше свил, а умът ми прожектираше ужасяващи сцени, в които Гидиън стои зад нея гол, ядосан, че сутрешното им чукане е прекъснато от бившето гадже, което не иска да разбере от дума. Познавах го и знаех колко много обича сутрешния секс.

Всъщност — познавах го, точка. Познавах го толкова добре, че си позволих да кажа:

— Стига с тези глупости, Корин.

Очите ѝ се разшириха.

Изкривих устни в презрителна усмивка:

— Гидиън е влюбен в мен. Много добре знам, че не те чука.

Тя бързо дойде на себе си.

— Но не чука и теб. Щях да знам, тъй като прекарва цялото си свободно време с мен.

Чудесно. Щяхме да разговаряме за това в коридора.

— Познавам го. Невинаги го разбирам, но това е друга тема. Знаем, че още в самото начало ти е казал, че между вас двамата няма да излезе нищо, защото не би искал да те подведе. Вече те е наранил веднъж, няма да го направи отново.

— Това, което казваш, е много интересно. Той знае ли, че си тук?

— Не, но ти ще му кажеш. Няма проблем. Искан само да знам какво правеше онзи ден в „Кросфайър“, когато изглеждаше така, сякаш току-що са те изчукали, както изглеждаш и сега.

Усмивката ѝ беше остра като бръснач.

— Какво си *мислиш*, че съм правила?

— Не си била с Гидиън — заявих решително и вътрешно в себе си се молах да не изглеждам като пълен идиот. — Видя ме, нали? От фоайето си имала чудесна гледка към другата страна на улицата и си ме видяла да идвам. По време на вечерята в „Уолдорф“ Гидиън ти е казал, че съм ревнива. Изчука ли някого от другите фирми в обедната му почивка, или сама се приведе в този вид, преди да излезеш на тротоара?

Видях отговора, изписан по лицето ѝ. Появи се и изчезна със скоростта на светкавица, но го видях.

— И двете ти предположения са абсурдни — отвърна тя.

Кимнах, наслаждавайки се на дълбокото облекчение и удовлетворение, което изпитвах в момента.

— Чуй ме! Той никога няма да е твой по начина, по който го искаш. Знаем колко болезнена може да е тази мисъл. Живея с нея през последните две седмици. Съжалявам за теб, наистина.

— Майната ти и на теб, и на съжалението ти — сръза ме тя. — Запази го за себе си. Аз съм тази, с която той прекарва времето си.

— И това е единственото ти ценно качество, Корин. Ако си достатъчно наблюдателна, вече си забелязала, че в момента той страда. Бъди му приятелка. — Тръгнах към асансьора и подвигнах през рамо: — Приятен ден!

Тя затръшна вратата зад гърба ми.

Върнах се в бентлито и казах на Ангъс да ме закара до кабинета на доктор Теранс Лукас. Той спря, преди да затвори вратата, и ме погледна:

— Гидиън много ще се ядоса, Ева.

Кимнах, разбрах предупреждението му.

— Ще се справя с това, когато му дойде времето.

Сградата, в която се намираше кабинетът на доктор Лукас, не беше нищо особено, но помещенията имаха топъл и уютен вид. Стените на чакалнята бяха облицовани с тъмна ламперия, върху която бяха закачени снимки на деца и бебета. По масите бяха подредени списания за родители, детският кът беше чист и уютен.

Съобщих името си и седнах, но едва се бях настанила на стола, когато сестрата ме извика. Заведоха ме в кабинета на доктор Лукас, а не в стаята за прегледи. Той стана от стола и бързо заобиколи бюрото си, за да ме посрещне.

— Ева! — Той протегна ръка и аз я поех. — Не беше необходимо да си записваш час.

— Не знаех как иначе да стигна до теб — някак успях да се усмихна аз.

— Заповядай, седни.

Седнах, но той остана прав, облегна се на бюрото и се хвана с две ръце за ръба му. Позата беше властна и аз се почудих защо избира да я използва точно пред мен.

— С какво мога да ти помогна? — попита той.

Беше спокоен и самоуверен, усмихваше се широко и ведро. Приятният му външен вид и любезните маниери със сигурност караха всяка майка да се довери на професионалните му умения и почтеността му.

— Гидиън Крос е бил твой пациент, нали?

Усмивката веднага изчезна от лицето му и той се изправи.

— Нямам право да обсъждам пациентите си.

— Когато в болницата ми каза „нямам право да обсъждам“, не разбрах какво имаш предвид, а трябваше да се сетя — започнах аз, потропвайки нервно с пръсти по страничната облегалка на креслото. — Излъгал си майка му. Защо?

Той се върна от другата страна на бюрото, така че в момента то стоеше между нас.

— Той ли ти каза това?

— Не. Стигнах до този извод в движение. Хипотетично погледнало, какво би те накарало да излъжеш за резултатите от някой преглед?

— Не бих излъгал. А сега е време да си вървиш.

— О, я стига — отвърнах аз, облегнах се назад и кръстосах крака. — Очаквах много повече от теб. Къде остана твърдението, че Гидиън е бездушно чудовище, чиято единствена цел е да прельсти всички жени на света?

— Направих онова, което счетох за правилно, и те предупредих. — Гледаше ме нахално, по устните му играеше подигравателна усмивка. Вече не изглеждаше толкова привлекателен. — Ако си твърдо решена да си съсипваш живота, не мога да направя нищо.

— Сама ще реша какво да правя. Просто имах нужда да те погледна в лицето. Искях да знам дали съм била права.

— Не, не си. Крос никога не ми е бил пациент.

— Въпрос на формулировка — майка му се е обърнала към теб. И докато продължаваш всеки ден да изгаряш от яд, че жена ти се е влюбила в него, помисли си какво си причинил на едно малко дете, което се е нуждаело от помощ. — Гласът ми ставаше все по-остър с увеличаването на гнева ми. Не можех да мисля за онова, което се е случило на Гидиън, без в мен да се надигне желание за физическо насилие към всеки, допринесъл за болката. Станах от креслото. — Онова, което се е случило между него и жена ти, е било по взаимното съгласие на двама възрастни. Това, което той е преживял като дете, е престъпление и ти си допринесъл то да остане неразкрито.

— Махай се оттук.

— С удоволствие.

Отворих вратата със замах и почти се сблъсках с Гидиън, който се бе облегнал на стената точно пред кабинета. Стисна ме силно за горната част на ръката, но леденият му поглед, изпълнен с гняв и омраза, беше вперен в доктор Лукас.

— Стой далече от нея — каза той с дрезгав глас.

Лукас се усмихна злобно:

— Тя сама дойде при мен.

Усмивката, с която Гидиън му отговори, ме накара да потръпна:

— Съветвам те, ако я видиш, че идва, веднага да хукваш в обратна посока.

— Странно. Точно същият съвет й дадох аз за теб.

Вдигнах ръка и показах среден пръст на добрия чичо доктор.

Гидиън изсумтя, хвана ме за ръката и ме дръпна надолу по коридора.

— Какво ти става, че непрекъснато показваш среден пръст на хората?

— Защо? Това си е класика.

— Не можете да нахлувате тук както ви дойде! — скара ни се жената от рецепцията, когато минавахме покрай нея.

Гидиън я погледна.

— Отменете повикването до охраната. Тръгваме си.

Излязохме от коридора.

— Ангъс ли ме издаде? — измърморих аз, опитвайки се да освободя ръката си.

— Не. Престани да се гърчиш. Всички коли имат джипиес.

— Ти си абсолютно побъркан. Знаеш ли го?

Той натисна бутона на асансьора и ме изгледа ядосано.

— Така ли? А ти? Развихрила си се навсякъде? Майка ми. Корин. Проклетият Лукас. Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Ева?

— Не е твоя работа — отвърнах и вирнах брадичка. — Скъсахме, не помниш ли?

Той стисна зъби. Стоеше в своя костюм, изглеждаше така цивилизован и изискан, а излъчваше трескавата енергия на истински дивак. Контрастът между това, което виждах, когато погледнех към него, и това, което чувствах, възбуждаше копнежа ми. Обожавах факта, че бях притежавала мъжа под костюма. Всеки вкусен и неукротим сантиметър от него.

Асансьорът дойде и се качихме в кабината. Кипях от трудно потискано въннение. Беше тръгнал след мен. Тази мисъл ме възбуждаше до крайност. Гидиън вкара ключа в таблото на асансьора и аз изпъшках:

— Има ли нещо в Ню Йорк, което да не притежаваш?

В следващия миг той се нахвърли върху мен, сграбчи с една ръка косата ми, а с другата дупето ми и започна яростно да ме целува. Не

губеше време, пусна език между устните ми и го вкара дълбоко в устата ми.

Изстенах, прегърнах го през кръста и се повдигнах на пръсти, за да достигне по-навътре в мен. Зъбите му се забиха в долната ми устна с болезнена сила.

— Мислиш, че само с няколко думи можеш да сложиш край? Между нас няма край, Ева.

Допря гърба ми плътно в кабината. Бях притисната до стената от сто и деветдесет сантиметровото тяло на възбуден до крайна степен мъжкар.

— Липсваше ми — прошепнах аз, хванах го за задника и се притиснах по-плътно до него.

— Ангелче — изпъшка Гидиън.

Целуваше ме — дълбоки, безсрамно отчаяни целувки, които накараха краката ми да се подкосят.

— Какво правиш? — прошепна задъхано той. — Защо обикаляш насам-натам и създаваш неприятности?

— Имам много свободно време — отвърнах, не по-малко задъхана от него, — откакто зарязах тъпото си гадже.

Той изръмжа, гореше от страст, ръката му стискаше косата ми толкова силно, че ми причиняваше болка.

— Не можеш да оправиш всичко с една целувка или пък с чукане, Гидиън. Не и този път.

Беше толкова трудно да го пусна. Беше почти невъзможно след седмиците, в които правото и възможността да го докосвам ми бяха отнети. Имах нужда от него. Той притисна чело до моето.

— Трябва да ми имаш доверие.

Сложих длани на гърдите му и го бутнах назад. Остави ме да го направя, погледът му беше съсредоточен върху лицето ми.

— Не мога да ти имам доверие, когато отказваш да разговаряш с мен.

Протегнах се, извадих ключа от таблото и му го подадох. Кабината започна да се спуска.

— Накара ме да мина през ада. Нарочно. Накара ме да страдам. И не се вижда края на това мъчение. Не знам какво, по дяволите, правиш, шампионе, но тази тъпа игра на доктор Джекил и мистър Хайд никак не ми допада.

Ръката му се плъзна в джоба, движенията му бяха спокойни и отмерени. Държеше се така, когато беше най-опасен.

— Ти си напълно неуправляема.

— Да, когато съм облечена. Свиквай с това.

Вратите на кабината се отвориха и аз излязох. Той постави ръка в основата на гърба ми и по тялото ми премина тръпка. Този невинен жест през пластовете дрехи ме възбуждаше още от самото начало.

— Ако те видя още веднъж да слагаш ръката си така върху Корин, ще ти счупя пръстите.

— Знаеш, че не искам друга — прошепна той. — Не мога. Обсебен съм от желанието да имам теб.

И бентлито и мерцедесът чакаха пред сградата. Докато съм била вътре, небето беше потъмняло, сякаш се въсеше заедно с мъжа до мен. Въздухът тежеше от напрегнато очакване, първи признак на задаваща се лятна буря. Спрях под навеса на входа и погледнах към Гидиън.

— Накарай ги да пътуват заедно. Ние с теб трябва да поговорим.

— Такъв беше и моят план.

Ангъс допря ръка до ръба на фуражката си и седна зад волана. Другият шофьор се приближи до Гидиън и му подаде ключовете от колата.

— Госпожице Трамел — обърна се той към мен вместо поздрав.

— Ева, това е Раул.

— Срещали сме се и преди — отбелязах. — Предаде ли съобщението, което ти бях дала миналия път?

Пръстите на Гидиън потръпнаха на гърба ми.

— Предаде го.

— Благодаря ти, Раул — казах с широка усмивка.

Раул отиде до бентлито и седна на предната седалка, а ние с Гидиън се приближихме към мерцедеса и той ми отвори вратата. Испитах известно вълнение, когато той седна зад волана и намести седалката, за да направи достатъчно място за дългите си крака. Запали мотора и се вля в трафика, умело и самоуверено управлявайки мощната машина из лудницата на нюйоркските улици.

— Започвам да те желая, когато те наблюдавам как шофираш — казах и забелязах как ръката му стисна волана по-силно.

— Господи! — въздъхна той и ми хвърли един поглед. — За теб превозните средства са фетиш.

— За мен фетиш е Гидиън — прошепнах аз. — Минаха няколко седмици.

— Мразя всяка секунда от тях. Това е истинско мъчение, Ева. Не мога да се съсредоточа. Не мога да спя. Изпускам нервите си и по най-дребния повод. Без теб живея в ад.

Не исках да страда, но щях да излъжа, ако не признаех, че моята собствена мъка ставаше по-поносима, когато знаех, че му липсвам не по-малко, отколкото той на мен. Извърнах се на седалката и го погледнах.

— Защо ни причиняваш това?

— Отвори ми се възможност, от която се възползвах — отговори той през стиснати зъби. — Раздялата ни е цената, която трябваше да платя. Няма да е вечна. Само трябва да проявиш малко търпение.

Поклатих глава.

— Не, Гидиън. Не мога. Не издържам повече.

— *Не можеш* да ме напуснеш. Няма да ти го позволя.

— Аз вече те напуснах. Не го ли разбираш? Живея собствения си живот и ти не присъстваш в него.

— Присъствам по всички начини, които са възможни в момента.

— Как, като караш Ангъс да ме следи ли? Хайде, стига. Това не е връзка — заявих аз и облегнах буза на седалката. — Поне не такава, каквата аз искам.

— Ева — въздъхна той дълбоко, — мълчанието ми е по-малката от двете злини. Страхувам се, че ще те прогоня, независимо дали ще ти обясня какво става, или не, но обяснението крие повече рискове. Мислиш, че искаш да знаеш всичко, но ако ти го кажа, ще съжаляваш. Довери ми се, когато ти казвам, че има някои страни от мен, които е по-добре да не познаваш.

— Трябва да ми дадеш нещо, на което да се опирам — казах и поставих ръка върху бедрото му, усетих как в отговор мускулът му се стегна и след това потръпна. — В момента нямам нищо. Празна съм.

Той постави ръката си върху моята.

— Ти ми вярваш. Въпреки всички доказателства за обратното, ти вярваш на онова, което знаеш за мен. Това е огромна стъпка за теб, Ева. За двама ни. За нас, точка.

— Няма нас.

— Престани да го казваш.

— Искаше сляпото ми доверие и го получи, това е всичко, което мога да ти дам. Ти сподели с мен съвсем малка част от себе си и аз бях съгласна да живея с това, защото имах теб. А сега не.

— Още ме имаш — възрази той.

— Не и по начина, от който имам нужда — неловко свих рамене. — Даваше ми тялото си и аз жадно го приемах, защото това бе единственият начин, по който се разкриваше пред мен. Сега нямам и това. И когато се огледам, виждам, че единственото, което имам, са обещания. Не ми е достатъчно. Когато те няма, оставам само с купчина тайни, които не искаш да разкриеш пред мен.

Той впери поглед напред, изражението му бе непроницаемо. Издърпах ръката си от неговата и се извърнах на другата страна, застанах с гръб към него и се загледах през прозореца в гъмжащите улици.

— Ако те загубя, Ева — започна той дрезгаво, — няма да ми остане нищо. Всичко, което направих, е в името на това, да не те загубя.

— Това не ми е достатъчно — казах и опрях чело в стъклото на колата. — Ако не мога да имам тялото ти, трябва да имам поне достъп до същността ти, а ти никога не ме допусна там.

Пътувахме мълчаливо, пълзахме едва-едва в натоварения сутрешен трафик. Една голяма капка дъжд се удари в стъклото, после още една.

— След като баща ми почина — започна той тихо, — ми беше много трудно да приема настъпилите промени. Спомням си, че хората го обичаха, приятно им беше да са в компанията му. Нали правеше всички богати?! И след това светът изведнъж се обърна с главата надолу и всички започнаха да го мразят. Майка ми, която до този момент винаги бе толкова щастлива, започна да плаче непрекъснато. С баща ми се караха всеки ден. Това е най-живият ми спомен от онези дни — непрекъснатите крясъци и викове.

Обърнах се към него, вперих поглед в каменния му профил, но не казах нищо, страхувах се да не разваля момента.

— Тя се омъжи повторно веднага след смъртта на баща ми. Преместихме се да живеем извън града. Тя забременя. Никога не знаех кога ще попадна на поредния човек, загубил парите си заради баща ми, а и останалите деца много ме тормозеха заради това. Родителите им

също. Учителите. Беше голяма новина. И до ден-днешен хората говорят за баща ми и за това, което е направил. Бях толкова ядосан. На всички наоколо. Непрекъснато изпадах в пристъпи. Чупех предмети. — Той спря на един светофар, дишаше тежко. — Когато Кристофър се роди, положението стана още по-лошо. Щом навърши пет, започна да ме имитира, изпадаше в пристъпи по време на вечеря и блъскаше чиниите от масата на земята. По това време майка ми беше бременна с Айрланд и двамата с Видал решиха, че е време да започна терапия.

Сълзите се затъркаляха по бузите ми, когато си представих какво дете е бил — уплашено, наранено, зловещо убедено, че няма място в новия живот на майка си.

— Те идваха в къщата ни — психотерапевтката и докторантът, когото тя обучаваше. В началото всичко вървеше добре. И двамата бяха мили, привлекателни, търпеливи. Но скоро психотерапевтката започна да прекарва по-голямата част от времето с майка ми, която караше трудна бременност, а освен това имаше две малки момчета, които изобщо не се поддаваха на контрол. Все по-често ме оставяха насаме с докторанта.

Гидиън отби колата и спря. Стискаше волана толкова силно, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели, опитваше се да преглътне, но явно му беше трудно. Ритмичното трополене на дъжда по стъклото отслабна, остави ни сами с болезнените истории от живота ни.

— Не е необходимо да разказваш повече — прошепнах аз, разкопчах колана и се протегнах към него.

Докоснах лицето му, пръстите ми бяха мокри от собствените ми сълзи. Ноздрите му потръпнаха от рязко поетия въздух.

— Караше ме да свършвам. Никога не спираше, преди да свърша, за да може да каже, че ми харесва.

Събух обувките си, дръпнах ръката му от волана, за да мога да седна в скута му с лице към него и да го прегърна. Притисна ме до себе си толкова силно, че ме заболя, но не се оплаках. Намирахме се на ужасно оживена улица, от едната ни страна се движеше непрекъснат поток от коли, а от другата се блъскаха пешеходци, но нито един от двамата ни не им обръщаше внимание. Той се тресеше силно, сякаш неконтролируемо ридаеше, но не издаваше звук и очите му бяха сухи.

Небето плачеше вместо него. Дъждът плющеше и блъскаше едно по стъклото, а от асфалта се вдигаше пара.

Обгърнах главата му с ръце и допрях мокрото си лице до неговото.

— Спокойно, миличък. Разбирам те. Знам как злорадстват след това. Познавам срама, объркването и вината, които изпитваш. Не си виновен ти. Не си го искал. Не си се наслаждавал.

— В началото го оставях да ме опипва — прошепна той. — Казваше, че всичко било заради възрастта ми... заради хормоните. Трябвало да мастурбирам, за да съм по-спокоен. За да не изпитвам яд през цялото време. Започна да ме опипва, като ми казваше, че ще ми покаже как да го правя. Че не го правя както трябва...

— Гидиън, недей.

Отдръпнах се назад и го погледнах, представих си как са се развили нещата след това, всичко, което е било казано и направено, за да изглежда така, че Гидиън е бил инициатор на собственото си изнасилване.

— Ти си бил само едно дете в ръцете на възрастен, който много добре е знаел как да те манипулира. Те винаги искат да ни изкарат виновни, за да спасят самите себе си от отговорността за престъпленията, които са извършили, но това не е вярно. — Очите му бяха огромни и тъмни, лицето му — съвсем бледо. Докоснах устни до неговите, вкусвайки сълзите си. — Обичам те. И ти вярвам. И нищо от това, което се е случило, не е било по твоя вина.

Гидиън зарови ръце в косата ми, задържа ме на едно място и обхвана устните ми в отчаяна целувка.

— Не ме изоставяй.

— Да те изоставя ли? Че аз ще се омъжа за теб.

Той пое дълбоко дъх. След това ме придърпа към себе си и плъзна ръце по гърба ми. Нетърпеливото почукване по стъклото ме накара да подскоча стреснато.

Една полицайка, облечена в дъждобран, ни гледаше през предното стъкло и се мръщеше под козирката на фуражката си.

— Имате трийсет секунди да изчезнете оттук или ще обвиня и двама ви в непристойно поведение.

Изчервена и засрамена, аз тронаво се изтърколих обратно на мястото си. Гидиън изчака да закопчая колана и запали двигателя. Докосна с пръсти челото си, за да поздрави полицайката и колата се вля в оживения трафик.

Протегна се, взе ръката ми в своята, допря с устни върха на пръстите ми и ги целуна.

— Обичам те.

Замръзнах на мястото си, сърцето ми биеше като лудо.

Той вплете пръсти в моите и придърпа ръката ми върху бедрото си. Чистачките се движеха по стъклото бавно и ритмично, сякаш се подиграваха на препускащия ми пулс. Преглътнах трудно и прошепнах:

— Повтори го.

Той намали, защото приближавахме светофар. Обърна се към мен и ме погледна. Изглеждаше уморен, сякаш обичайната му кипяща енергия беше изчерпана и той беше достигнал до своя предел. В очите му обаче грееше топлота, а в усмивката му се таеше надежда и любов.

— Обичам те. Все още мисля, че това не са най-правилните думи, но знам, че искаш да ги чуеш.

— Имам нужда да ги чуя — съгласих се тихо.

— Стига да можеш да разбереш разликата. — Светофарът се смени и ние продължихме нататък. — Хората преодоляват любовта. Могат да живеят без нея, да продължат напред. Човек може да изгуби любовта и да я открие отново. Но с мен това не може да се случи. Няма да оцелея без теб, Ева.

Затаих дъх, когато той се обърна към мен и видях изражението му.

— Обсебен съм от теб, ангелче. Пристрастен съм към теб. Ти си всичко, което някога съм искал и от което съм се нуждаел, всичко, за което съм мечтал. Ти си всичко. Живея и дишам чрез теб. За теб.

Поставих и другата си длан върху сплетените ни ръце.

— Там, навън, има толкова много за теб. Ти просто още не знаеш.

— Нямам нужда от нищо друго. Всяка сутрин ставам от леглото и се изправям срещу света, защото знам, че ти съществуващ.

Той зави и спря пред „Кросфайър“ точно зад бентлитото. Угаси мотора, разкопча колана си и пое дълбоко дъх.

— Заради теб светът придобива значение, каквото досега не е имал за мен. Сега имам свое място в него, при теб.

Изведнъж ми стана ясно защо беше работил толкова усилено, защо толкова млад бе успял да натрупа такова безумно богатство. През

цялото време се е опитвал да намери свое място под слънцето, да престане да е аутсайдер.

Пръстите му се плъзнаха по бузата ми. Този жест ми беше липсвал толкова, че сърцето ми прокърви, когато го усетих.

— Кога ще се върнеш при мен? — попитах тихо.

— Веднага щом мога — отвърна той, наведе се и притисна устни в моите. — Чакай.

Когато се върнах на бюрото си, видях, че Кристофър ми е оставил съобщение на гласовата поща. За момент се поколебах дали да продължа да търся истината. Кристофър беше човек, когото не исках да допускам по-дълбоко в живота си.

Но изражението на Гидиън, докато ми разказваше за миналото си, все още ме преследваше. Преследваше ме дрезгавият му глас, изпълнен с болка и срам.

Усещах болката му като своя собствена.

В крайна сметка нямах друг избор. Обадох се на Кристофър и го поканих да излезем на обяд.

— Обяд с красива жена? — Усещах, че се усмихва, докато го казва. — Разбира се.

— Можем да го направим по всяко време, когато си свободен тази седмица.

— Какво ще кажеш за днес? — предложи той. — От време на време ми се прияждат вкусотиите от онова бистро, в което ме заведе.

— Чудесно. Дванайсет?

Уговорихме се за точния час и затворих телефона. Точно в този момент Уил спря до бюрото ми. Погледна ме тъжно и каза:

— Помощ.

— Сега идвам — отвърнах с усмивка.

Двата часа до обяд сякаш отлетяха. Когато стана дванайсет, слязох долу и заварих Кристофър във фоайето. Късата му кестенява коса беше разрошена и падаше на вълни, сиво-зелените му очи проблясваха. Беше облечен в черни памучни панталони и бяла риза с навити ръкави, изглеждаше самоуверен и много привлекателен. Поздрави ме с обичайната си момчешка усмивка и в същия този момент си дадох сметка, че не мога да го попитам какво е казал на майка си преди толкова много време. Тогава той самият е бил дете. Дете, растящо в семейство с проблеми.

— Много се радвам, че се обади — заяви той. — Но трябва да призная, че изгарям от любопитство да разбера защо. Питам се дали има нещо общо с това, че Гидиън и Корин отново са заедно.

Заболя ме. Ужасно. Трябваше да си поема въздух и след това бавно да издишам, за да се освободя от напрежението. Знаех истината. Не изпитвах никакви съмнения. Но бях достатъчно честна пред себе си, за да си призная, че искам да имам права над Гидиън. Да го обявя за моя собственост, да го притежавам, да мога да заявя пред всички, че е мой.

— Защо го мразиш толкова много? — попитах и излязох пред него през въртящите се врати.

Някъде в далечината се чу гръмотевица, но горещият пороеен дъжд беше спрял, оставяйки улиците покрити с мръсна вода.

Когато излязохме на тротоара, Кристофър тръгна редом с мен и постави ръката си в основата на гърба ми. Побиха ме тръпки на отвращение.

— Защо питаш? Искаш да обменим мнение ли?

— Разбира се. Защо не?

До края на обяда вече имах доста добра представа какво подхранва омразата на Кристофър. Единственото, което го интересуваше, беше мъжът, когото виждаше в огледалото. Гидиън беше по-красив, по-богат, по-могъщ, по-самоуверен... изобщо „по“. И очевидно Кристофър се изяждаше от завист. В спомените си той виждаше Гидиън като детето, което винаги е получавало цялото семейно внимание. Само по себе си това можеше и да е истина, като се има предвид колко объркан е бил Гидиън по онова време. По-лошото бе, че съперничеството между двамата братя навлязло и в професионалния им живот, когато „Крос индъстрис“ придобива контролния пакет акции на „Видал рекърдс“. Отбелязах си на ум, че трябва да попитам Гидиън защо го е направил.

Преди да се разделим, спряхме пред вратите на „Кросфайър“. Едно такси мина бързо през голямата локва отпред и вдигна цял фонтан вода, който се изля върху мен. Изругах под носа си, опитах се да се предпазя и почти се сблъсках с Кристофър.

— Бих искал някой път да излезем заедно, Ева. Може би на вечеря?

— Ще ти се обадя — опитах се да се измъкна аз. — Точно сега съквартирантът ми е много болен и трябва да съм около него колкото е възможно повече.

— Имаш номера ми.

Той се усмихна и целуна ръката ми, предполагам смяташе, че този жест е особено очарователен.

— Аз също ще ти се обадя — добави.

Минах през въртящите се врати и се отправих към пропускателните бариери.

Един мъж от охраната, облечен в черен костюм, излезе иззад бюрото и се приближи към мен.

— Госпожице Трамел — обърна се той с усмивка, — бихте ли дошли с мен?

Последвах го към офиса на охраната, където в началото бях получила баджа за достъп до сградата. Беше ми любопитно какво става. Мъжът отвори вратата и видях, че вътре ме чака Гидиън.

Беше се облегнал на бюрото със скръстени ръце, изглеждаше красив, убийствено секси и очевидно развеселен. Вратата зад нас се затвори и той въздъхна, поклащайки глава.

— Останаха ли някакви хора в живота ми, които планираш да тормозиш от мое име? — попита той.

— Отново ли ме следиш?

— Държа те под око, за да те пазя от неприятности.

Вдигнах учудено вежди:

— И откъде знаеш, че съм го тормозела?

Усмивката му стана още по-широка.

— Защото те познавам.

— Е, не го изтормозих. Наистина — подчертах, когато той ме погледна недоверчиво. — Имах намерение да го направя, но се отказах. И защо сме в тази стая?

— Да не си започнала кръстоносен поход срещу враговете ми, ангелче?

Двамата говорехме със заобикалки и не бях сигурна защо го правим. Всъщност изобщо не ме интересуваше, защото през главата ми премина мисъл, която ми се стори далеч по-важна.

— Усещаш ли, че реагира съвсем спокойно на това, че съм излязла на обяд с Кристофър? И аз реагирам по същия начин на факта,

че прекарваш времето си с Корин. Само преди месец реакциите и на двамата ни щяха да са съвсем различни.

Той беше различен. Усмихна се, имаше нещо неповторимо в топлата усмивка, която се разля по устните му.

— Имаме си доверие, Ева. Чувството е прекрасно, нали?

— Това, че ти имам доверие, не променя факта, че изобщо не разбирам какво се случва между нас. Защо се крием в този офис?

— Правдоподобно опровержение.

Гидиън се изправи и се приближи до мен. Взе лицето ми в ръце, наведе главата ми назад и ме целуна сладко.

— Обичам те.

— Ставаш все по-добър в произнасянето на това изречение.

Прекара пръсти през новата ми прическа.

— Спомняш ли си онази нощ, когато имаше кошмар, а аз закъснях? Тогава се чудеше къде съм бил.

— Все още се чудя.

— Бях в хотела, освобождавах стаята. Моята бърлога за секс, както я наричаш. Стори ми се, че няма да е много подходящо да ти обяснявам това, докато си повръщаше червата след кошмара.

Въздъгнах дълбоко. Изпитах голямо облекчение да разбера къде е бил. И още по-голямо от факта, че онази стая вече не съществуваше. Нежният му поглед се спря върху мен.

— Бях напълно забравил за нея, докато не я спомена по време на сеанса ни при доктор Питърсън. И двамата знаем, че никога повече нямаше да я използвам. Моето момиче предпочита транспортни средства пред легла.

Той се усмихна и излезе от офиса. Вперих поглед в гърба му.

Мъжът от охраната застана на вратата и аз се опитах да избутам обърканите си мисли настрани, за да мога да се върна към тях малко по-късно и да разбера накъде всъщност ме водят.

* * *

На връщане към къщи купих бутилка газирани ябълков сок, вместо шампанско. От време на време виждах бентлитото, което ме следваше, готово във всеки един момент да спре, за да се кача. Преди

тази гледка ме дразнеше, защото олицетворяваше някаква връзка с Гидиън и това още повече ме объркваше, тъй като двамата се бяхме разделили. Сега колата ме караше да се усмихвам.

Доктор Питърсън беше прав. Въздържанието и по-голямата самостоятелност ми бяха помогнали да виждам нещата по-ясно. По някакъв начин дистанцията между мен и Гидиън беше направила и двама ни по-силни, караше ни да се ценим повече и да не приемаме нищо за даденост. Обичах го повече от всякога и странното беше, че изпитвах тези чувства, докато се прибирах вкъщи при съквартиранта си, с когото възнамерявах да прекарам цялата вечер, без да имам ни най-малка представа къде и с кого ще е Гидиън по същото време. Нямаше никакво значение. Знаех, че съм в мислите и в сърцето му.

Телефонът ми иззвъня и аз го извадих от чантата. Видях, че се обажда майка ми, и вдигнах с веселото:

— Здравсти, мамо!

— Не мога да разбера какво търсят — оплака се тя, звучеше ядосано, готова всеки миг да се разплаче. — Не искат да оставят Ричард на мира. Днес са отишли в офиса му и са взели копия от записите на охранителните камери.

— Детективите ли?

— Да. Направо са безмилостни. Какво искат?

Завих и излязох на улицата, на която живеех.

— Да заловят убиеца. Може би искат само да видят как Нейтън влиза и излиза. Да засекат времето, в което е станало.

— Но това е нелепо!

— Да, и е просто предположение. Не се притеснявай. Няма какво да открият, тъй като Стантън е невинен. Всичко ще бъде наред.

— Толкова добре се държи в цялата тази ситуация, Ева — каза тя нежно. — Толкова е добър към мен.

Въздъхнах, усетих умолителната нотка в гласа ѝ.

— Знам, мамо. Разбирам. И татко го разбира. Ти си там, където трябва да бъдеш. Никой не те съди. Така е добре за всички ни.

Наложи се да я успокоявам чак докато стигнах до входната врата на сградата, през цялото това време се чудех какво ли ще открият детективите, ако проверят записите от охранителните камери на „Кросфайър“. Историята на връзката ми с Гидиън можеше да бъде проследена по записите, в които двамата с него сме във фоайето на

„Крос индъстрис“. Точно там ми беше направил първото предложение, в което съвсем безцеремонно беше заявил желанието си да ме притежава. Беше ме притиснал до стената веднага щом се бях съгласила да излизам единствено с него. И пак там се беше отдръпнал, когато се опитах да го докосна в онзи ужасен ден, когато започна да се отчуждава от мен. Детективите можеха да видят всички наши интимни моменти, стига да си направят труда да се върнат достатъчно назад във времето.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен — казах аз и захвърлих чантата си на барплота. — Цяла вечер ще си бъда вкъщи.

Затворих телефона и забелязах някакво чуждо палто, праметнато върху единия от високите столове.

— Скъпи, прибрах се! — извиках на Кари.

Оставих бутилката с ябълковия сок в хладилника и тръгнах към стаята си, за да се изкъпя. Точно бях на прага, когато вратата на Кари се отвори и от стаята му излезе Татяна. Очите ми се разшириха, когато видях, че е облечена в костюм на палава медицинска сестра, с мрежести чорапи и жартиери, които се подаваха.

— Здравсти, скъпа! — поздрави ме тя и ме изгледа самотоволно.

Беше учудващо висока на високите токчета, които бе обула, и ме гледаше от горе надолу. Татяна Черлин беше успешен модел с лице и тяло, които биха предизвикали не една автомобилна катастрофа.

— Погрижи се за него вместо мен.

Премигвайки, изгледах как дългокраката блондинка изчезна към хола. Малко след това чух входната врата да се затваря.

Кари се появи на вратата на стаята си само по боксерки, зачервен и разрошен. Облегна се на рамката и мързеливо и самотоволно се усмихна.

— Здравсти!

— Здравсти и на теб. Май доста добре си прекарал деня.

— Така е, по дяволите.

Усмихнах се.

— Не че искам да те съдя, но останах с впечатлението, че между теб и Татяна всичко е свършило.

— Че то никога не е започвало — отвърна той и прокара ръка през косата си. — Най-неочаквано се появи днес, беше много притеснена и непрекъснато се извиняваше. Била в Прага и едва тази

сутрин разбрала какво се е случило. Веднага пристигнала тук, облечена по този начин, сякаш е прочела какво се върти в перверзното ми съзнание.

Аз също се облегнах на вратата.

— Май те познава доста добре.

— Май наистина е така — каза той и сви рамене. — Да видим как ще се развият нещата. Тя знае, че Трей е важна част от живота ми, и се надявам и в бъдеще да остане така. Обаче Трей... Сигурен съм, че никак няма да му стане приятно.

Изпитвах съчувствие и към Кари, и към Трей. И на двамата щеше да им се наложи да направят много компромиси, ако искаха да изградят успешна връзка.

— Какво ще кажеш тази вечер да забравим за важните хора в живота ни и да изгледаме няколко филма? Донесла съм безалкохолно шампанско.

Той вдигна вежди.

— Какво му е хубавото на безалкохолното шампанско?

— Много добре знаеш, че не можеш да пиеш алкохол, докато вземаш лекарства — отвърнах сухо.

— Няма ли да ходиш на крав мага тази вечер?

— Не, ще наваксам утре. Искан ми се тази вечер да се отпусна и да прекарам известно време с теб. Искан да се опъна на дивана и да ям пица с китайски пръчици и китайска храна с пръсти.

— Ти си истински бунтовник, бебчо — засмя се Кари. — И определено си намери компания за вечерта.

* * *

Паркър се тръшна върху постелката и изпъшка, а аз изкрещях, въодушевена от успеха си.

— Да! — извиках и свих ръка в юмрук.

Да успееш да хвърлиш мъж с килограмите на Паркър си беше истински подвиг. Беше ми отнело доста дълго време да се науча да заставам в правилна равновесна позиция, за да мога да използвам тялото си като лост, може би по-дълго от необходимото, защото през последните няколко седмици ми беше трудно да се концентрирам.

В живота ми нямаше равновесие, когато отношенията ми с Гидиън не вървяха добре.

Паркър се разсмя и протегна ръка към мен. Хванах го над китката и му помогнах да се изправи.

— Добре — похвали ме той. — Много добре. Днес работиш на пълни обороти.

— Благодаря. Искаш ли да опитаме пак?

— Почини си десет минути и пийни малко вода — отвърна той. — Трябва да поговоря с Джеръми, преди да си тръгне.

Джеръми беше един от инструкторите, които работеха с Паркър, беше огромен и учениците трябваше буквално да се покатерят по него. В този момент не си представях, че някога ще мога да отблъсна нападател с неговите размери, но бях виждала някои съвсем дребни жени в групата да го правят.

Взех кърпата и бутилката с вода и се отправих към алуминиевите пейки, подредени край стената на залата. Пристъпих несигурно, когато видях един от детективите, които ме бяха посетили в апартамента ми. Детектив Шели Грейвс обаче не беше облечена като за работа. Носеше спортно горнище, подходящ анцуг и маратонки, а тъмната ѝ къдрава коса беше вързана на опашка. Озовах се точно пред нея, тъй като тя тъкмо влизаше в залата, а скамейките се намираха близо до вратата. Опитах се да изглеждам напълно равнодушна, макар че изобщо не се чувствах така.

— Госпожице Трамел — поздрави ме тя. — Не очаквах да ви видя тук. Отдавна ли тренирате с Паркър?

— От около месец. Радвам се да ви видя, детектив Грейвс.

— Не, не се радвате — възрази тя и изкриви устни. — Поне за момента е така. Може би и след като си поговорим, отношението ви няма да се промени.

Намръщих се, чувствах се объркана от думите ѝ. Поне едно нещо беше съвсем ясно:

— Не мога да разговарям с вас, без присъствието на адвоката си. Тя разтвори широко ръце.

— В момента не съм на работа. Но така или иначе не очаквам от вас да кажете каквото и да било. Аз ще говоря.

Грейвс посочи с ръка скамейките и аз неохотно седнах. Имах много добро основание да се държа предпазливо.

— Какво ще кажете да се преместим малко по-високо? — предложи тя и се изкачи на най-високата скамейка.

Изправих се и я последвах.

След като се настанихме, тя се облегна на коленете си и се загледа в хората, които тренираха под нас.

— Вечер тук е съвсем различно. Аз обикновено идвам на следобедните тренировки. Обещах си, че ще поговоря с вас, ако някога се срещнем, когато не съм на работа. Мислех, че вероятността това да се случи, е почти нулева. И изведнъж, ето ви тук, направо не повярвах на очите си. Сигурно е знак на съдбата.

Никак не повярвах на последното, което каза.

— Не ми приличате на човек, който вярва в знаци на съдбата.

— Права сте, но този случай е изключение.

За момент сви устни, като че ли разсъждаваше усилено върху нещо. След това се обърна към мен и ме погледна.

— Мисля, че вашият приятел е убил Нейтън Баркър.

Замрях, не можех да си поема въздух.

— Никога няма да успея да го докажа — каза тя мрачно. — Той е прекалено умен. И изпипва нещата докрай. Цялото убийство е било замислено много внимателно. В момента, в който Гидиън Крос е решил да убие Нейтън Баркър, е организиран всичко изключително прецизно.

Не можех да преценя дали трябва да остана, или да си тръгна — какви ще бъдат последиците от всяко мое решение. А тя използва нерешителността ми и продължи да говори.

— Според мен всичко е започнало в понеделник, след като съквартирантът ви е бил нападат. Когато претърсихме хотелската стая, в която бе открит трупът на Баркър, намерихме някои снимки. Повечето бяха ваши, но тези, за които говоря, бяха на съквартиранта ви.

— На Кари?

— Ако трябваше да ги представя пред прокуратурата, за да издайствам заповед за ареста му, щях да твърдя, че Нейтън Баркър е нападнал Кари Тейлър, с цел да заплаши Гидиън Крос. Предполагам, че Крос не се е поддал на изнудването от страна на Баркър.

Започнах да усуквам и да мацкам кърпата си. Не можех да понеса мисълта, че Кари е страдал толкова заради мен.

Грейвс ме погледна, погледът ѝ беше остър и изпитателен. Поглед на ченге. Баща ми умееше да гледа по същия начин.

— Мисля, че в този момент Крос е осъзнал, че ви грози смъртна опасност. И знаете ли какво? Бил е абсолютно прав. Виждала съм доказателствата, събрани в хотелската стая на Баркър — снимки, подробни записки за ежедневната ви програма, изрезки от вестници... дори част от боклука ви. Обикновено, когато открием подобно нещо, вече е твърде късно.

— Нейтън ме е наблюдавал? — Само при мисълта за това тялото ми се разтrese от неконтролируеми тръпки.

— Следил ви е. Изнудването за пари от втория ви баща и от Крос е било само една от проявите на цялата му мания. Според мен вие двамата с Крос сте станали твърде близки и Баркър се е чувствал заплашен от връзката ви. Мисля, че се е надявал Крос да се отдръпне, когато разбере за миналото ви.

Вдигнах кърпата към устата си, в случай че ми прилошее още повече.

— Ето как според мен са протекли нещата — заяви Грейвс и започна да потупва връхчетата на пръстите си един в друг; изглеждаше така, сякаш цялото ѝ внимание е съсредоточено върху трениращите долу хора. — Крос ви отрязва и започна да се вижда със старото си гадже. Причините за това са две: първо, Баркър се успокоява и второ, Крос вече няма мотив да извърши престъплението. Защо да убива някого заради жената, която е зарязал? Тук изигра нещата много добре, като не ви каза нищо. Вашата естествена реакция направи лъжата още по-достоверна.

Освен с пръсти започна да почуква и с крак, стройното ѝ тяло излъчваше неуморима енергия.

— Крос не наема човек, който да му свърши работата. Би било глупаво. Не иска да оставя следа, като даде пари на някого, а и един наемен убиец винаги би могъл да се разприказва. Освен това е нещо лично. *Вие* сте нещо лично. Той иска заплахата да изчезне веднъж завинаги. В последния момент организира събитие в един от хотелите си за своя компания, която произвежда водка. По този начин има желязно алиби. Дори пресата е там, за да направи снимки. Освен това знае много добре къде се намирате вие в този момент и така и вашето алиби е непробиваемо.

Стиснах здраво кърпата между пръстите си. *Господи...*

Шумът от телата, които падаха върху постелките, инструкциите, които треньорите даваха, победоносните викове на трениращите — всичко това се сля в едно и не чувах нищо друго, освен бръмченето в ушите си. Пред мен се случваха толкова много неща, а съзнанието ми отказваше да ги възприеме. Имах чувството, че се отдръпвам назад и попадам в безкраен тунел, а действителността се отдалечава все повече, докато накрая се превръща в малка черна точка.

Грейвс отвори бутилката си с вода, отпи от нея и избърса устни с опакото на ръката си.

— Трябва да си призная, че идеята за партито доста ме затрудни. Как може човек да разбие подобно алиби? Наложих се три пъти да ходя в хотела, докато най-накрая разбрах, че през онази нощ в кухнята е избухнал пожар. Нищо сериозно, но целият хотел е бил евакуиран за около час. Всички гости са били изкарани на тротоара. Крос непрекъснато е влизал и излизал в хотела, държал се е точно така, както би могло да се очаква от един собственик при подобни обстоятелства. Говорих с половин дузина хора от персонала, които са го видели и са разговаряли с него по това време, но никой не можеше да посочи точен час. Всички бяха на мнение, че е царял хаос. Кой би следил какво прави някой в цялата тази бъркотия?

Усетих, че клатя глава, като че ли въпросът ѝ е насочен към мен. Тя изпъна рамене.

— Измерих времето, необходимо да се измине разстоянието от служебния вход, където Крос е бил забелязан да разговаря с пожарникарите, до хотела на Баркър на няколко пресечки от мястото. Необходими са петнайсет минути в едната посока. Баркър е умрял от един-единствен удар с нож в гърдите. Улучен е право в сърцето. Такъв удар не би отнел повече от минута. Няма рани, по които може да се съди, че се е защитавал, а трупът е бил намерен точно до вратата. Какво предполагам ли? Отворил е вратата на Крос и всичко е свършило за по-малко от секунда. И само си помислете... този хотел е бил собственост на дъщерна фирма на „Крос индъстрис“. А охранителните камери не са работили в момента, защото в хотела от няколко месеца се извършва преустройство.

— Съвпадение — обадах се дрезгаво.

Сърцето ми биеше до пръсване. Някаква далечна част от съзнанието ми регистрира факта, че на няколко метра от мен има десетки хора, чийто живот продължава да тече, без да имат ни най-малка представа, че друго човешко същество в залата преживява събитие с катастрофални размери.

— Да, разбира се. Защо не?

Грейвс сви рамене, но очите й я издадоха. *Знаеше*. Не можеше да го докаже, но го знаеше.

— Ето как стоят нещата, мога да продължа да се ровя и да си губя времето с този случай, докато на бюрото ме чакат други. Но какъв е смисълът? Крос не е опасен за обществото. Моят партньор би казал, че човек никога не трябва да взема закона в ръцете си, и като цяло съм напълно съгласна с него. Но Нейтън Баркър възнамеряваше да ви убие. Може би не още следващата седмица. Може би не и следващата година. Но някой ден непременно щеше да го направи. — Тя се изправи, изтупа анцуга си, взе си бутилката с вода и кърпата, без да обръща внимание на неконтролируемото ми ридание.

Гидиън... Притиснах кърпата до очите си, завладяна от емоции.

— Изгорих записките си — продължи тя. — Партньорът ми се съгласи, че сме стигнали до задънена улица. На никого не му пука, че Нейтън Баркър вече не диша от въздуха ни. Дори собственият му баща заяви, че за него синът му е умрял преди години.

Вдигнах поглед към нея, премигах, за да прочистя мъглата от сълзи.

— Не знам какво да кажа.

— Вие скъсахте с него в неделята, след като прекъснахме вечерята ви, нали така?

Аз кимнах и тя кимна след мен.

— Тогава той беше в полицейския участък и даваше показания. Излезе от стаята, но аз продължих да го наблюдавам през прозореца на вратата. Подобна болка съм виждала само по лицата на хора, на които съобщавам за смъртта на техен роднина. Честно казано, това е причината да ви разкажа всичко това — за да можете да се върнете при него.

— Благодаря.

Никога преди не съм влагала толкова много чувства в единствена дума. Тя поклати глава и понечи да тръгне надолу по

стълбите, след това се спря, обърна се и ме изгледа.

— Не съм аз човекът, на когото трябва да благодарите.

* * *

Някак се озовах в апартамента на Гидиън.

Не си спомням как съм си тръгнала от залата на Паркър и как съм казала на Кланси къде да ме закара. Не си спомням как съм се отбила до рецепцията и как съм се качила в асансьора. Когато осъзнах, че съм пред входната врата на Гидиън, трябваше да спра за момент, защото не бях сигурна как съм стигнала от скамейката в залата дотук.

Натиснах звънеца и зачаках. След като никой не ми отвори, седнах на пода и облегнах гръб на вратата.

Гидиън ме завари така. Вратите на асансьора се отвориха, той излезе от него и се закова на място, когато ме видя. Беше облечен за тренировка, косата му все още беше влажна от пот.

Никога не бе изглеждал толкова прекрасно. Стоеше неподвижно, вперил поглед в мен, така че се наложи да му обясня:

— Вече нямам ключ. — Не се опитах да стана, защото не бях сигурна дали краката ми ще издържат.

Той клекна пред мен.

— Ева, какво има?

— Срецнах детектив Грейвс тази вечер — казах и се опитах да преглътна, въпреки бучката в гърлото ми. — Ще приключат случая.

Пое си дълбоко въздух и гърдният му кош се разшири. С този жест вече знаех.

Тъмна сянка помрачи красивите очи на Гидиън. Разбра, че знам всичко. Истината висеше във въздуха между нас, почти осезаема.

„Готов съм да убия заради теб, да се откажа от всичко, което притежавам, заради теб... но никога не бих се отказал от теб.“

Гидиън падна на колене на студения твърд мрамор. Наведе глава. Чакаше.

Размърдах се и застанах в същата поза пред него. Повдигнах брадичката му. Докоснах лицето му с пръсти и устни. Благодарих му шепнешком, допряла устни до кожата му.

„Благодаря... благодаря... благодаря.“

Той обви ръце около мен и ме притисна плътно до себе си. Допря лице до врата ми.

— А от тук нататък накъде?

Прегърнах го.

— Накъдето ни заведе животът. Заедно.

Издание:

Силвия Дей. Отражена в теб
Американска. Първо издание
ИК „СофтПрес“, София, 2013
ISBN: 978-619-151-045-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.